Agatha Christie

Agatha Christie

Petrecere de Halloween

Lui P. G. Wodehouse ale cărui cărţi şi poveşti mi-au luminat viaţa mulţi ani. De asemenea, în semn de recunoştinţă, deoarece a fost suficient de amabil să-mi spună că îi plac cărţile mele

Capitolul 1

Doamna Ariadne Oliver plecase împreună cu Judith Butler, prietena la care locuia, să ajute la pregătirile unei petreceri pentru copii, ce urma să aibă loc chiar în acea seară.

O activitate haotică era în plină desfăşurare în acea clipă. Femei energice intrau şi ieşeau mutând scaune, măsuţe, vaze cu flori şi aducând dovleci mari pe care îi plasau în locuri strategic alese. Urma să aibă loc o petrecere de Halloween1 pentru invitaţi cu vârste cuprinse între zece şi şaptesprezece ani.

Desprinzându-se de grupul principal, doamna Oliver se rezemă de un perete şi ridică un dovleac destul de mare pe care îl examină cu un ochi critic.

— Ultima dată când am văzut aşa ceva, zise ea, dându-şi la o parte părul grizonant de pe fruntea proeminentă, a fost anul trecut în Statele Unite – erau cu sutele. În toată casa. Nu mai văzusem în viaţa mea atât de mulţi dovleci. Dacă stau bine şi mă gândesc, nu am ştiut niciodată care e diferenţa dintre un dovleac şi un bostan. De fapt, care este?

— Îmi pare rău, dragă, îi spuse doamna Butler, călcând-o pe picior.

— E vina mea, răspunse doamna Oliver, lipindu-se mai mult de perete. Vă stau în drum. Oricum, era neobişnuit să vezi atâţia dovleci sau bostani, sau cum le-o zice. Se găseau peste tot, în magazine şi în casele oamenilor, cu lumânări

sau beculeţe înăuntrul lor sau atârnate de ei. Era foarte interesant, deşi ocazia era cu totul alta. Nu erau pentru petrecerea de Halloween, ci pentru Ziua Recunoştinţei. Eu întotdeauna am asociat dovlecii cu Halloweenul şi ăsta e la sfârşitul lui octombrie. Ziua Recunoştinţei este mai târziu, nu-i aşa? Parcă e prin noiembrie, în a treia săptămână, nu? Aici Halloweenul se sărbătoreşte pe 31 octombrie, parcă. Mai întâi e Halloweenul şi apoi ce urmează? Ziua Tuturor Sufletelor? Dacă locuieşti la Paris, atunci te duci la cimitir şi pui flori la morminte. Nu e nicidecum o sărbătoare tristă, pentru că merg şi copiii şi se distrează. Mai întâi te duci să cumperi flori, o mulţime de flori frumoase, cum numai în piaţa de flori din Paris găseşti.

Mai multe femei grăbite se împiedicau, din când în când, de doamna Oliver, dar nu o ascultau. Erau prea ocupate. Majoritatea erau mame, vreo două domnişoare bătrâne pricepute; mai erau şi adolescenţi îndemânatici, băieţi de şaisprezece şi şaptesprezece ani, cocoţaţi pe scări şi pe scaune, ca să agaţe la o înălţime adecvată decoraţiuni, dovleci, bostani şi globuri de sticlă frumos colorate. Fete între unsprezece şi cincisprezece ani stăteau în grupuri şi chicoteau.

— Şi după Ziua Tuturor Sufletelor şi cimitire, continuă doamna Oliver, aşezându-se pe braţul unei canapele, urmează Ziua Tuturor Sfinţilor. Cred că am dreptate.

Nu-i răspunse nimeni. Doamna Drake, o femeie frumoasă, între două vârste, care era gazda, făcu un anunţ:

— N-am s-o numesc petrecere de Halloween, cu toate că asta este. Îi voi spune petrecerea „Unsprezece-plus”. Din cauza vârstei invitaţilor. Majoritatea pleacă de la Elms pentru a studia în altă parte.

— Dar lucrurile nu stau chiar aşa, nu, Rowena? Interveni pe un ton dezaprobator domnişoara Whittaker, aşezându-şi pince-nez-ul.

Ca profesoară la şcoala locală, domnişoara Whittaker avea o înclinaţie spre acurateţe.

— Din cauză că am desfiinţat unsprezece-plus cu ceva timp în urmă.

Doamna Oliver se ridică stânjenită de pe canapea.

— N-am prea fost de ajutor. Am stat aici turuind despre dovleci şi bostani… „odihnindu-mi picioarele”, îşi zise în gând cu o urmă de remuşcare, dar fără să se simtă atât de vinovată ca să o spună cu voce tare. Acum cu ce vă pot fi de folos? Întrebă şi adăugă: Ce mere frumoase!

Cineva adusese în cameră un vas cu mere. Doamnei Oliver îi plăceau foarte mult merele.

— Sunt frumoase cele roşii, observă doamna Oliver.

— Nu sunt chiar aşa de bune, zise Rowena Drake. Dar arată bine. Sunt pentru jocul acela în care trebuie să le prinzi cu gura dintr-un vas cu apă. Sunt destul de moi ca oamenii să îşi poată înfige mai bine dinţii în ele. Beatrice, du-le în bibliotecă, te rog frumos! La jocul acela se varsă o mulţime de apă, dar asta nu contează, căci covorul din bibliotecă e atât de vechi! Îţi mulţumesc, Joyce!

Joyce, o fată robustă de treisprezece ani, luă vasul cu mere. Două căzură, se rostogoliră pe jos şi se opriră, de parcă ar fi fost dirijate de bagheta unei vrăjitoare, la picioarele doamnei Oliver.

— Vă plac merele, nu-i aşa? Întrebă Joyce. Am citit că vă plac sau probabil că am auzit la televizor. Dumneavoastră sunteţi doamna care scrie povestiri cu crime, nu?

— Aşa este, recunoscu doamna Oliver.

— Ar fi trebuit să vă dăm să faceţi ceva ce are legătură cu crimele. Să se petreacă o crimă la petrecerea din seara aceasta şi să-i puneţi pe oameni să o rezolve.

— Nu, mulţumesc, spuse doamna Oliver. Nu vreau să mai aud de aşa ceva.

— Cum adică nu vreţi să mai auziţi?

— Pentru că am făcut asta o dată, şi n-a ieşit nimic bun, răspunse doamna Oliver.

— Dar aţi scris o grămadă de cărţi, ripostă Joyce; faceţi foarte mulţi bani cu ele, nu-i aşa?

— Într-un fel, admise doamna Oliver, gândurile zburându-i la impozitul pe venit.

— Şi aveţi un detectiv finlandez.

Doamna Oliver recunoscu acest lucru.

Un băiat apatic, care nu ajunsese încă printre cei mari de la unsprezece-plus, întrebă grav:

— De ce finlandez?

— Şi eu m-am întrebat adesea acelaşi lucru, răspunse sincer autoarea.

Doamna Hargraves, soţia organistului, intră în cameră, răsuflând din greu, din cauza unei găleţi mari, verzi din plastic.

— Ce ziceţi de asta, e bună pentru jocul cu merele?

Domnişoara Lee, farmacista, spuse:

— Mai bine folosim o găleată din tablă. Nu se răstoarnă aşa uşor. Unde vreţi s-o puneţi, doamnă Drake?

— Mă gândeam că cel mai bine este în bibliotecă. Covorul de acolo e vechi şi oricum o să se verse destulă apă.

— Bine, le vom duce acolo. Rowena, uite încă un coş cu mere.

— Daţi-mi voie să vă ajut, se oferi doamna Oliver.

Ridică cele două mere de jos şi, fără să-şi dea seama ce face, muşcă dintr-unul. Doamna Drake îl luă hotărâtă pe al doilea şi-l puse la loc în coş. O altă discuţie începu.

— Da, dar unde se va juca Snapdragon2?

— Ar trebui în bibliotecă, este camera cea mai întunecată.

— Nu, va avea loc în sufragerie.

— Mai întâi trebuie să întindem ceva pe masă.

— Punem faţa de masă aia verde şi pe deasupra pânza cauciucată.

— Şi oglinzile? Chiar o să ne vedem viitorii soţi în ele?

Scoţându-şi pantofii pe furiş şi muşcând liniştită din măr, doamna Oliver se lăsă din nou pe canapea privind lumea din cameră cu un ochi critic. Gândea ca o scriitoare: „Dacă ar fi să scriu o carte despre toţi aceşti oameni, cum aş proceda? În general, sunt oameni cumsecade, dar cine ştie?”

Într-un fel i se părea fascinant să nu ştie nimic despre ei. Toţi locuiau în Woodleigh Common. Despre unii aflase câte ceva, din ce-i povestise Judith. Domnişoara Johnson – avea de-a face cu biserica, cu toate astea, nu era sora vicarului. Aşa, era sora organistului, desigur, Rowena Drake, cea care dirija lucrurile în Woodleigh Common. Mai era femeia care venise cu găleata, abia respirând, o găleată de plastic foarte urâtă. Doamnei Oliver nu-i plăcuseră niciodată lucrurile din plastic. Şi apoi copiii, adolescenţi, fete şi băieţi.

Până acum nu reprezentau decât nişte nume pentru doamna Oliver, printre care: Nan, Beatrice, Cathie, Diana, Joyce, care era gură-spartă şi punea mereu întrebări.

„Nu prea-mi place de Joyce”, îşi zise doamna Oliver. O fată pe nume Ann, înăltuţă şi cu aere de superioritate. Mai erau şi doi băieţi care păreau să fi încercat tot felul de tunsori, cu rezultate nu tocmai fericite.

Un băiat mai micuţ intră oarecum timid.

— M-a trimis mami cu oglinzile astea să vedeţi dacă sunt bune, spuse cu respiraţia uşor întretăiată.

Doamna Drake i le luă.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Eddy.

— Sunt doar nişte oglinzi obişnuite de mână, spuse Ann. Chiar o să vedem chipurile viitorilor soţi în ele?

— Unele dintre voi s-ar putea să le vadă, altele nu, răspunse Judith Butler.

— Aţi văzut vreodată chipul soţului dumneavoastră când v-aţi dus la o petrecere… O petrecere ca asta?

— Bineînţeles că nu, interveni Joyce.

— Ar fi putut, interveni cu un aer atotştiutor Beatrice. Se numeşte PE. S. Percepţie extrasenzorială, explică ea încântată să arate că era familiarizată cu termenii la modă.

— V-am citit una dintre cărţi, îi spuse Ann doamnei Oliver. Muribundul peştişor auriu. Mi-a plăcut.

— Mie cartea asta nu mi-a plăcut, declară Joyce. Parcă n-a fost destul de sângeroasă. Mie-mi plac crimele cu mult sânge.

— Cam murdar, nu ţi se pare? Întrebă doamna Oliver.
— Dar palpitant, spuse Joyce.
— Nu neapărat, adăugă scriitoarea.
— Odată am văzut o crimă, zise Joyce.
— Nu fi prostuţă, Joyce, o certă domnişoara Whittaker, profesoara.
— Ba da, am văzut, insistă Joyce.
— Chiar ai văzut? O iscodi Cathie, făcând ochii mari. Pe cuvântul tău că ai văzut o crimă?
— Bineînţeles că n-a văzut. Nu mai vorbi prostii, Joyce, o apostrofa doamna Drake.
— Eu chiar am văzut o crimă. Am văzut, am văzut, am văzut. Cocoţat pe o scară, un băiat de şaptesprezece ani privi în jos cu interes şi întrebă:
— Ce fel de crimă?
— Eu nu o cred, răspunse Beatrice.
— Sigur că nu, spuse mama lui Cathie. Inventează.
— Nu e adevărat. Chiar am văzut.
— Atunci de ce n-ai anunţat poliţia? Vru să ştie Cathie.
— Pentru că, atunci când am văzut-o, nu mi-am dat seama că era o crimă. După mult timp am realizat că fusese o crimă. Acum vreo lună, două, cineva a spus ceva care m-a pus pe gânduri: Ceea ce am văzut a fost o crimă.
— Uitaţi-vă cum inventează. Ce prostie! Exclamă indignată Ann.
— Când s-a întâmplat? Întrebă Beatrice.
— Cu câţiva ani în urmă, răspunse Joyce. Pe atunci eram mică.
— Cine a omorât pe cine? Vru să ştie Beatrice.
— Nu o să spun nimănui, se enervă Joyce. Sunteţi îngrozitori. Domnişoara Lee intră cu un alt tip de găleată. Schimbară subiectul făcând comparaţie între găleţi şi căldări pentru a o putea alege pe cea mai potrivită pentru jocul cu merele. Majoritatea se îndreptară spre bibliotecă pentru a hotărî la faţa locului. Trebuie să recunoaştem că unii dintre participanţii mai tineri erau nerăbdători să

demonstreze, printr-o repetiţie, atât dificultăţile pe care le vor întâmpina cât şi măiestria lor la acest joc. Unii se udară pe păr, alţii se stropiră, încât fu nevoie de nişte prosoape pentru a strânge apa. Până la urmă se decise că o găleată din tablă ar fi mai potrivită decât o căldare ieftină din plastic care oricum s-ar fi răsturnat cu mai multă uşurinţă.

Aşezând un vas cu mere, pe care îl aduseseră ca rezervă, doamna Oliver mai gustă încă unul.

— Am citit în ziar că vă place foarte mult să mâncaţi mere, auzi vocea acuzatoare a lui Ann sau a lui Susan – nu era sigură care dintre ele.

— E cel mai mare păcat al meu, recunoscu doamna Oliver.

— Ar fi mult mai amuzant un joc cu pepeni galbeni, interveni unul dintre băieţi. Sunt aşa de zemoşi. Vă daţi seama ce mizerie s-ar fi făcut, adăugă, privind covorul cu satisfacţie.

Doamna Oliver, simţindu-se oarecum stânjenită de judecata publică a lăcomiei, părăsi camera, în căutarea unui anumit loc, de obicei foarte uşor de găsit. Urcă pe scări la etaj şi, dând colţul, se ciocni de un cuplu, o fată şi un băiat, ce se strângeau în braţe rezemându-se tocmai de uşa care, cu siguranţă, i-ar fi oferit acces spre locul unde dorea cu nerăbdare să ajungă. Cuplul nu-i dădu atenţie. Suspinau şi se îmbrăţişau. Doamna Oliver se întrebă câţi ani aveau. Băiatul avea înjur de cincisprezece ani, fata ceva mai mult de doisprezece, deşi mărimea pieptului o făcea să pară mai matură.

Apple Trees era o casă mărişoară. Avea câteva unghere şi ascunzişuri plăcute. „Cât de egoişti sunt oamenii, se gândi doamna Oliver. Nu au deloc compasiune unii pentru ceilalţi.”

Această morală din trecut îi veni în minte. I-o spusese în nenumărate rânduri infirmiera, dădaca, guvernanta, bunica ei, două mătuşi, mama sa şi alte câteva persoane.

— Îmi cer scuze, spuse tare şi răspicat doamna Oliver. Băiatul şi fata se lipiră şi mai mult unul de celălalt, cu

buzele împreunate într-un sărut.

— Mă puteţi lăsa să trec, îi întrerupse doamna Oliver. Aş vrea să intru în camera asta.

Vrând-nevrând cuplul se despărţi, uitându-se la ea mâhniţi. Doamna Oliver intră în cameră şi trase zăvorul.

Uşa nu se închidea foarte bine. Se puteau auzi voci venind de pe hol.

— Ce oameni! Se auzi o voce cu un uşor tremur în glas. Nu văd că nu vrem să fim deranjaţi?

— Oamenii sunt atât de egoişti, ciripi fata. Nu se gândesc decât la propria persoană.

— Nu au deloc consideraţie pentru ceilalţi, se auzi băiatul.

Capitolul 2

Pregătirile pentru petrecerea unor copii dau de obicei mai multe bătăi de cap organizatorilor decât cele destinate adulţilor. Mâncarea de calitate şi băuturile alcoolice – lăsând la o parte limonada – sunt ingredientele necesare pentru succesul unei petreceri. Poate costa mai mult, dar deranjul nu e aşa de mare, căzură de acord Ariadne Oliver şi prietena ei Judith Butler.

— Dar petrecerile pentru adolescenţi? Întrebă Judith.

— Nu ştiu mare lucru despre ele, îi răspunse doamna Oliver.

— Cred că, într-un fel, deranjul e foarte mic. Adică, ne dau pe noi, adulţii, afară şi ne spun că se vor ocupa ei de tot, adăugă Judith.

— Şi chiar aşa e?

— Nu chiar aşa cum am crede noi, zise Judith. Uită să comande anumite lucruri, şi cumpără alte lucruri de care nu are nimeni nevoie. După ce ne-au expediat ne reproşează că trebuia să le lăsăm anumite lucruri la îndemână. Sparg o mulţime de obiecte, printre care şi pahare, şi mereu se găseşte câte unul care vine cu un prieten nepoftit. Ştii şi tu cum se întâmplă de obicei. Droguri ciudate şi – cum le zice? -Canabis sau marijuana

sau L. S. D., despre care am avut mereu impresia că înseamnă bani, dar se pare că m-am înşelat.

— Cred că sunt foarte scumpe, sugeră Ariadne Oliver.

— Este foarte neplăcut, şi pe deasupra marijuana miroase urât.

— Pare periculos, spuse doamna Oliver.

— Oricum, petrecerea asta va fi un succes. Să-i mulţumim Rowenei Drake pentru asta. O să vezi ce organizatoare minunată este.

— Nu prea am chef să merg la o petrecere, zise doamna Oliver.

— Du-te sus şi odihneşte-te un ceas, două. O să-ţi prindă tare bine, ai să vezi. Îmi pare rău că Miranda are febră, e aşa de necăjită că nu poate să participe, săraca.

Petrecerea începu pe la şapte şi jumătate. Ariadne Oliver trebui să admită că prietena ei avusese dreptate. Toată lumea era punctuală, totul mergea ca pe roate. Pe scări erau luminiţe roşii şi albastre şi dovleci din belşug. Fete şi băieţi veneau, ţinând în mâini mături decorate în fel şi chip pentru o întrecere. După ce-şi salută invitaţii, Rowena Drake anunţă programul serii.

— Mai întâi desemnarea celei mai frumoase mături. Trei premii: unu, doi şi trei. Urmează tăierea „tortului”, care va avea loc în sera cea mică. Apoi jocul cu merele. Este o listă agăţată pe perete cu numele partenerilor – după aceea dansul. De câte ori se sting luminile, vă schimbaţi partenerul. Apoi fetele se vor duce în birou unde vor primi oglinzi. Şi, la sfârşit, cina, Snapdragonul şi acordarea premiilor.

Ca la toate petrecerile, începutul era mai greu. Măturile fură admirate, nişte mături foarte mici miniaturale, şi pe deasupra felul în care erau decorate nu era ceva ieşit din comun.

— Ceea ce ne uşurează munca, îi şopti doamna Drake unei prietene, este şi util pentru că mereu se întâmplă ca vreun

copil sau doi să nu câştige nici un alt premiu, aşa că putem trişa un pic aici.

— Ce neruşinare, Rowena.

— Nu e chiar aşa. Vreau ca totul să fie bine şi ca toată lumea să fie mulţumită. Chestia e că toţi vor să câştige ceva.

— În ce constă jocul cu faina? Întrebă Ariadne Oliver.

— A, n-aţi fost aici când l-au jucat. Trebuie să umpli o cană cu făină, o presezi foarte bine, o răstorni pe o tavă şi pui o monedă deasupra. Apoi fiecare taie câte o felie, cu atenţie, pentru a nu răsturna moneda. Cine răstoarnă moneda este eliminat. Cel care rezistă până la sfârşit câştigă moneda. Acum, să mergem!

Şi s-au dus. Ţipete de bucurie se auzeau din bibliotecă unde jocul cu merele era în plină desfăşurare şi de unde unii ieşeau uzi.

Printre cele mai distractive jocuri ale fetelor era sosirea vrăjitoarei de Halloween, rol interpretat de doamna Goodbody, o spălătoreasă locală, care nu numai că întrunea calităţile necesare unei vrăjitoare, nasul încovoiat şi bărbia proeminentă, dar putea cu uşurinţă să imite vocea piţigăiată a vrăjitoarei, cu un efect sinistru, şi să spună incantaţii.

— Hai odată, Beatrice, nu? Beatrice, ce nume interesant! Eşti curioasă să afli cum o să arate soţul tău, nu-i aşa? Stai aici, draga mea. Sub lumina asta. Stai aici şi ţine oglinda asta în mână, iar când luminile se vor stinge îi vei vedea chipul în oglindă. Ţine oglinda. Abracadabra, cine s-apară? Chipul celui care va cere de soţie această fecioară. Beatrice, Beatrice, îl vei vedea, pe bărbatul care-o să-ţi fure inima.

Un fascicul de lumină străbătu, deodată, camera venind dinspre o scară de lemn, aşezată în spatele unui paravan. Lovi un anumit punct din cameră reflectându-se în oglinda ţinută cu atâta emoţie de Beatrice.

— O, strigă Beatrice. Îl văd, îl văd în oglinda mea!

Raza dispăru, lumina se aprinse şi o fotografie colorată lipită pe o bucată de carton coborî din tavan. Beatrice dansa bucuroasă.

— El era! El era! L-am văzut, striga ea. Ce barbă drăguţă avea!

Se repezi la doamna Oliver care stătea cel mai aproape de ea.

— Priviţi, priviţi! Nu vi se pare minunat? Seamănă cu Eddie Presweight, cântăreţul de muzică pop. Nu credeţi?

Doamna Oliver se gândea că arată ca unul dintre chipurile pe care era obligată să le vadă în ziarul de dimineaţă. I se părea că barba fusese pusă de o mână de maestru.

— De unde vin toate lucrurile astea? Întrebă ea.

— Rowena îl pune pe Nick să le facă. E pasionat de fotografie. El şi vreo doi prieteni s-au deghizat cu peruci, perciuni, bărbi şi alte lucruri. Şi apoi, sub lumina reflectoarelor, fetele sunt înnebunite după ei.

— Nu-mi vine să cred că fetele sunt atât de naive în zilele noastre, spuse Ariadne Oliver.

— Nu credeţi că aşa au fost mereu? Întrebă Rowena Drake. Doamna Oliver rămase pe gânduri.

— Poate că aveţi dreptate.

— Şi acum… Cina!

Cina a fost delicioasă. Torturi de îngheţată, fursecuri, crustacee, prăjituri cu brânză şi nuci. Cei unsprezece-plus înfulecau pe nerăsuflate.

— Acum urmează ultima distracţie din seara asta, anunţă Rowena Drake. Snapdragonul. Pe aici, prin cămară. Aşa. Mai întâi premiile.

Premiile fură înmânate, după care se auzi o chemare tânguitoare ca a unei banshee4. Copiii fugiră, prin hol, spre sufragerie.

Mâncarea fusese strânsă. Masa era acoperită cu postav verde şi un platou cu stafide flambate fusese adus. Toţi ţipau, se repezeau să apuce stafidele fierbinţi, văitându-se: „O, m-am ars! Nu-i aşa că e grozav?” Snapdragonul licărea

şi încetul cu încetul se stinse. Se aprinseră luminile. Petrecerea se terminase.

— A fost un mare succes, decise Rowena.

— Aşa şi trebuia, după cât ne-am străduit.

— Încântător, zise încet Judith. Încântător. Acum ar trebui să facem puţină ordine, adăugă cu regret. Nu putem lăsa totul pentru mâine-dimineaţă, pe seama bietelor femei.

Capitolul 3

Într-un apartament din Londra sună telefonul. Proprietarul, Hercule Poirot, se foi pe scaun. Îl cuprinse dezamăgirea. Ştia despre ce era vorba chiar înainte de a răspunde. Prietenul său Solly, cu care ar fi trebuit să-şi petreacă seara, reluând nesfârşita lor controversă cu privire la adevăratul vinovat în crima de la Băile Municipale Canning Road, voia să se scuze că nu poate veni. Poirot, care adunase ceva dovezi plauzibile în favoarea teoriei sale, era profund dezamăgit. Nu credea că prietenul său Solly va fi de acord cu supoziţiile sale, dar nu avea nici un dubiu că, atunci când acesta îşi va etala convingerile sale fanteziste, el, Hercule Poirot, le va desfiinţa cu uşurinţă în numele raţiunii, logicii, ordinii şi metodei. Era frustrant, ca să nu spună mai mult, că Solly nu putea să vină în seara asta. E adevărat că de dimineaţă, când se întâlniseră, pe Solly îl apucase o tuse destul de puternică, şi guturaiul lui putea fi molipsitor.

„Urâtă răceală, îşi spuse Hercule Poirot, şi cu siguranţă că, în ciuda remediilor pe care le am la îndemână, probabil m-ar fi molipsit şi pe mine. Ar fi mai bine dacă n-ar veni. Tout de même, adăugă suspinând. Asta înseamnă că o să mă plictisesc în seara asta.”

De la o vreme încoace multe seri deveniseră plicticoase, se gândi Hercule Poirot. Mintea sa sclipitoare (nu se îndoise niciodată de asta) avea nevoie de stimulente din afară. Nu era genul care să filosofeze. Erau momente când regreta că nu se dedicase studiului teologiei, în loc să intre de tânăr în poliţie. Câţi îngeri puteau dansa în vârful unui ac5 – ar fi

fost interesant să simţi că lucrul ăsta contează şi să te contrazici cu colegii pe această temă. Valetul său, George, intră.

— V-a căutat domnul Solomon Levy.

— A, da, spuse Hercule Poirot.

— Regretă că nu poate să vină în seara asta. Este în pat din cauza unei gripe puternice.

— Nu e gripat, ripostă Poirot. Are doar o răceală zdravănă. Toţi au impresia că suferă de gripă. Sună mai important şi stârneşte mila celor din jur. Problema cu guturaiul este că reuşeşti cu greu să fii compătimit de prieteni.

— Orice ar fi, nu vine, domnule, spuse George. Aceste răceli la cap sunt foarte contagioase. N-aş vrea să vă îmbolnăviţi şi dumneavoastră.

— Ar fi foarte neplăcut, încuviinţă Poirot. Telefonul sună iar.

— Cine mai e răcit? N-am mai invitat pe nimeni. George se îndreptă spre telefon.

— Răspund eu de aici, spuse Poirot. Nu cred că e ceva interesant. Ridică din umeri şi adăugă: Cine ştie, poate aşa trece timpul mai repede.

— Foarte bine, domnule, spuse George şi părăsi încăperea. Poirot întinse mâna, ridică receptorul, întrerupând sunetul prelung al soneriei.

— Hercule Poirot la telefon, rosti el cu emfaza menită să impresioneze pe cel care se afla la celălalt capăt al firului.

— Minunat, spuse cu respiraţia uşor întretăiată o voce nerăbdătoare de femeie. Nu credeam că o să te găsesc acasă.

De ce ai crezut asta? Întrebă Poirot.

— Am impresia că în ziua de azi apare întotdeauna ceva care-ţi dă planurile peste cap. Când ai nevoie urgent de cineva şi simţi că nu poţi aştepta, uneori trebuie să aştepţi. Trebuia să vorbesc cu dumneata urgent… Foarte urgent.

— Dar cine eşti? Întrebă Poirot.

Vocea, cea a unei femei, păru surprinsă.

— Nu ştii? Întrebă uimită.

— Sigur că ştiu, spuse Hercule Poirot. Eşti Ariadne, prietena mea.

— Sunt într-o stare cumplită, zise Ariadne.

— Da, da, îmi dau seama de asta. Ai alergat cumva? De-abia poţi respira.

— N-am alergat. Este din cauza emoţiilor. Pot să vin să te văd?

Poirot ezită câteva clipe înainte să răspundă. Prietena sa, doamna Oliver, părea extrem de agitată. Orice i s-ar fi întâmplat, fără îndoială va începe să-şi spună ofurile, grijile, frustrările sau orice o sâcâia. După ce s-ar fi instalat în sanctuarul detectivului, ar fi foarte greu să o determine să plece acasă, fără să folosească o anumită doză de impoliteţe. Multe lucruri o nelinişteau pe doamna Oliver atât de frecvent şi pe neaşteptate, încât trebuia să fii foarte grijuliu când începeai să le discuţi.

— Te-a supărat ceva?

— Da. Bineînţeles că sunt supărată. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu… O, nu ştiu nimic. Am simţit că trebuia să vin să îţi povestesc… Să îţi spun ce s-a întâmplat, fiindcă eşti singura persoană care ar putea şti ce să facă. Cine ar putea să-mi spună mie ce e de făcut? Aşadar, pot veni?

— Bineînţeles, bineînţeles. Aş fi încântat să te primesc. Receptorul fu trântit în furcă la celălalt capăt al firului. Poirot îl chemă pe George, se gândi câteva clipe, apoi îi ceru apă tonică, limonadă fără zahăr şi un pahar de coniac pentru el.

— Doamna Oliver va sosi în zece minute.

George se retrase. Se întoarse cu coniacul pentru Poirot, care îl luă înclinând capul satisfăcut, apoi se duse după răcoritoare, care erau singurele pe placul doamnei Oliver. Poirot luă o înghiţitură din coniac, un fortifiant de care avea nevoie pentru a rezista chinului pe care-l avea de înfruntat.

„Păcat, îşi spuse, că e atât de ţicnită. Dar are o minte originală. S-ar putea să mă distreze ce are de spus. S-ar

putea – reflectă o clipă – să-i ia aproape toată seara şi asta ar fi o mare prostie. Eh bien, în viaţă trebuie să-ţi asumi anumite riscuri.”Se auzi soneria la uşa apartamentului. Nu se apăsase scurt, ci lung, foarte eficient, producând zgomotul dorit.

— Precis e emoţionată, îşi spuse Poirot.

Îl auzi pe George ducându-se la uşă, deschizând, şi înainte să o anunţe, Ariadne Oliver năvăli în salon urmată de George, îmbrăcată cu ceva ce semăna cu o haină de pescar sau a impermeabil.

— Ce naiba porţi? Se miră Hercule Poirot. Lasă-l pe George să te ajute s-o scoţi. Este foarte udă.

— Normal că e udă, spuse doamna Oliver. E udă leoarcă. Niciodată nu m-am gândit la apă. E groaznic să te gândeşti la un asemenea lucru.

Poirot o privi curios.

— Doreşti o apă tonică sau un păhărel de eau de vie?

— Urăsc apa, spuse doamna Oliver. Poirot păru surprins.

— O urăsc. Nu m-am mai gândit la ea în felul acesta. La ce poate face, şi altele.

— Draga mea, zise Hercule Poirot, în timp ce George o ajuta să-şi scoată impermeabilul cu poalele pline de apă. Vino şi ia loc aici. Lasă-l pe George să îl scoată… Ce porţi?

— Îl am din Cornwall. Impermeabil. Impermeabilul adevărat al unui pescar.

— Foarte util unui pescar, nu? Dar nu este prea potrivit pentru dumneata. Incomod de purtat. Dar vino, ia loc şi povesteşte-mi!

— Nu ştiu cu ce să încep, spuse doamna Oliver, aşezându-se pe un scaun. Uneori am impresia că nu e adevărat. Dar s-a întâmplat. S-a întâmplat cu adevărat.

— Povesteşte-mi!

— Pentru asta am venit. Dar acum că am ajuns, mi-e foarte greu pentru că nu ştiu cu ce să încep.

— Cu începutul! Îi sugeră Poirot. Sau e un mod prea convenţional de a proceda?

— Nu ştiu când a început totul. Chiar nu ştiu. Ar fi putut fi cu mult timp în urmă.

— Calmează-te! O linişti Poirot. Adună-te puţin şi povesteşte-mi. Ce te-a tulburat aşa de tare?

— Te-ar fi tulburat şi pe dumneata. Sunt convinsă. Îl privi neîncrezătoare. De fapt, nimeni nu ştie ce te emoţionează. Tratezi lucrurile cu atâta calm.

— Adesea, este cea mai bună metodă, spuse Poirot.

— Bine. Totul a început cu o petrecere.

— O, da! Exclamă Poirot uşurat că i se prezenta ceva atât de obişnuit şi de normal ca o petrecere. O petrecere. Te-ai dus la o petrecere şi ceva s-a întâmplat.

— Ştii ce e o petrecere de Halloween? Întrebă doamna Oliver.

— Ştiu ce e Halloweenul, răspunse Poirot. Este pe 31 octombrie. Îi licăriră ochii şi adăugă: Când vrăjitoarele zboară pe mături.

— Da, au fost mături. S-au dat premii pentru ele.

— Premii?

— Da, pentru cei care le-au adus pe cele mai frumos decorate.

Poirot o privi neîncrezător. Dacă la început se simţise uşurat când auzise ceva despre o petrecere, acum era din nou oarecum tulburat. Ştia foarte bine că doamna Oliver nu e amatoare de băuturi spirtoase, aşa că respinse orice presupunere pe care ar fi făcut-o în alte împrejurări.

— O petrecere pentru copii. Sau mai bine spus o petrecere unsprezece-plus.

— Unsprezece-plus?

— Ei, aşa i se spune de obicei la şcoală. Fac asta ca să vadă cât eşti de deştept, şi dacă eşti destul de deştept să treci de unsprezece-plus, poţi să mergi mai departe la ciclul secundar sau ceva asemănător. Dar dacă nu eşti destul de deştept, te duci la ceea ce se numeşte şcoală secundară modernă… O denumire prostească din care nu înţelegi nimic.

— Mărturisesc că nu înţeleg nimic din ceea ce-mi spui, recunoscu Poirot. I se părea că se îndepărtaseră de subiectul petrecere şi trecuseră la învăţământ.

Doamna Oliver trase adânc aer în piept şi reîncepu:

— De fapt, a început cu merele.

— O, da, spuse Poirot. Asta e un început bun, nu-i aşa?

Se gândea în sinea lui la o maşină mică, pe un deal, şi la o femeie înaltă coborând din ea, la o sacoşă de mere care se rupea, la fructele ce se rostogoleau la vale.

— Da, continuă încurajator, merele.

— Jocul cu merele, explică doamna Oliver. Este unul dintre lucrurile care se fac la o petrecere de Halloween.

— Da, da, cred că am auzit de asta.

— Ştii, s-au organizat multe lucruri: jocul cu merele, au tăiat faina dintr-o cană care avea o monedă deasupra, s-au uitat în oglindă.

— Ca să-şi vadă marea dragoste? Completă Poirot atotştiitor.

— În sfârşit, începi să înţelegi.

— De fapt, sunt prea multe tradiţii, spuse Poirot. Şi toate astea au avut loc la petrecerea dumitale?

— Da, a fost un mare succes. Şi s-a încheiat cu Snapdragon. Ştii, stafide flambate pe un platou mare. Bănuiesc… Vocea i se schimbă… Bănuiesc că atunci s-a întâmplat.

— Când s-a întâmplat – ce?

— Crima. După Snapdragon toată lumea a plecat acasă. Atunci ea n-a mai fost de găsit.

— Cine n-a mai fost de găsit?

— O fată, o fată pe nume Joyce. Toţi o strigau, o căutau şi se întrebau dacă nu cumva plecase acasă cu cineva. La un moment dat, mama ei s-a enervat şi a spus că probabil Joyce s-o fi plictisit sau s-o fi simţit rău de a plecat singură, dar oricum nu ar fi plecat fără să anunţe – genul de lucruri pe care le spun mamele când se întâmplă aşa ceva. Totuşi, n-am dat de Joyce.

— Se dusese acasă, de una singură?

— Nu, spuse doamna Oliver, nu se dusese acasă… Vocea îi tremura. Până la urmă, am găsit-o în bibliotecă. Acolo cineva comisese… Jocul cu merele. Găleata era acolo. O găleată mare din tablă. N-au vrut-o pe cea din plastic. Poate că dacă o foloseau pe cea din plastic, nu s-ar fi întâmplat nimic. N-ar fi fost destul de grea. S-ar fi răsturnat…

— Ce s-a întâmplat? Întrebă aspru Poirot.

— Acolo am găsit-o. Cineva… Cineva i-a băgat capul în apa cu merele. I-a băgat capul şi i l-a ţinut până a murit. Înecată, înecată într-o căldare din tablă aproape plină cu apă. În genunchi, cu capul aplecat de parcă voia să apuce un măr. Urăsc merele, spuse doamna Oliver. Nu vreau să mai văd vreun măr în viaţa mea.

Poirot o privi. Întinse mâna şi îi umplu un păhărel cu coniac.

— Bea asta, o să îţi prindă bine.

Capitolul 4

Doamna Oliver puse jos paharul şi se şterse la gură.

— Ai avut dreptate. Mi-a prins bine… Devenisem isterică.

— Înţeleg că ai suferit un şoc puternic. Când s-a întâmplat?

— Noaptea trecută. Doar azi-noapte? Da, da, desigur.

— Şi ai venit la mine.

Nu era o întrebare, ci exprima dorinţa lui Poirot de a afla mai multe lucruri.

— De ce ai venit la mine?

— M-am gândit că ne-ai putea ajuta, spuse doamna Oliver. Ştii, nu e… nu e uşor.

— Ar putea sau nu să fie, replică Poirot. Depinde de multe. Ar trebui să-mi dai mai multe amănunte. Bănuiesc că poliţia deja se ocupă de caz. Sunt sigur că au chemat şi un doctor. Ce-a zis?

— Se va face o anchetă.

— Evident.

— Mâine sau poimâine.

— Fata asta, Joyce, câţi ani avea?
— Nu ştiu exact. Cred că doisprezece sau treisprezece.
— Părea mică pentru vârsta ei?
— Nu, nu. Mai degrabă destul de matură. Dezvoltată.
— Bine dezvoltată? Adică atrăgătoare?
— Da, la asta m-am referit. Nu cred că a fost genul acesta de crimă care… Adică, ar fi fost mai simplu, nu?
— Este genul de crimă despre care citeşti zilnic în ziare. O fată atacată, o şcolăriţă molestată… Da, zilnic. Da, dar cazul acesta e diferit. S-a întâmplat într-o casă particulară. Sau poate că nu e chiar atât de diferit. Oricum, nu cred că mi-ai povestit chiar tot.
— Nu, nu cred, recunoscu doamna Oliver. Nu ţi-am spus motivul pentru care am venit la dumneata.
— O cunoşteai pe această Joyce, o cunoşteai bine?
— N-am cunoscut-o deloc. Cred că mai bine îţi explic cum de-am ajuns acolo.
— Acolo, unde?
— Într-un loc numit Woodleigh Common.
— Woodleigh Common, repetă Poirot gânditor, acolo unde de curând… Se opri.
— Nu e prea departe de Londra. La vreo patruzeci şi cinci -cincizeci de kilometri. E aproape de Medchester. E unul dintre locurile alea cu câteva case drăguţe, dar unde s-au construit clădiri noi. Complex rezidenţial. Au şi o şcoală bună, iar oamenii pot face naveta la Londra sau la Medchester. E un loc obişnuit unde locuiesc oameni cu venituri medii.
— Woodleigh Common, repetă din nou Poirot gânditor.
— Locuiam la o prietenă de acolo, Judith Buder. E văduvă. Anul acesta am plecat într-o croazieră în Grecia unde am întâlnit-o pe Judith şi aşa ne-am împrietenit. Are o fiică, Miranda, de doisprezece sau treisprezece ani. M-a invitat să vin să stau la ea şi mi-a zis că nişte prieteni organizau o petrecere pentru copii, o petrecere de Halloween. Zicea că poate vin cu vreo idee interesantă.

— A, spuse Poirot, doar nu ţi-a sugerat să aranjezi o anchetă criminalistică sau ceva asemănător?
— Ferească Dumnezeu! Exclamă doamna Oliver. Doar nu crezi că o să mă mai apuc de aşa ceva.
— Nu cred.
— Dar s-a petrecut şi e groaznic. Doar nu s-a întâmplat pentru că eram eu acolo, nu?
— Nu cred, cel puţin… Ştia cineva dintre cei aflaţi la petrecere cine eşti?
— Da. Unul dintre copii a pomenit ceva despre cărţile pe care le scriu, iar alţii au afirmat că le plac crimele. Aşa… Ei bine… Asta a condus la… la motivul pentru care am venit la dumneata.
— Pe care încă nu mi l-ai spus.
— La început nici eu nu m-am gândit la el, sau cel puţin nu imediat. Vreau să spun că uneori copiii fac lucruri ciudate.
Există copii care… Altădată aş fi fost de părere că ar trebui ţinuţi în ospicii sau astfel de locuri… Dar acum sunt trimişi acasă şi li se spune să ducă o viaţă normală, dar ajung să comită astfel de lucruri.
— Erau şi adolescenţi la petrecere?
— Erau doi băieţi, sau minori, cum se scrie în rapoartele poliţiei. Între şaisprezece şi optsprezece ani.
— Probabil că unul din ei e făptaşul. Asta cred şi cei de la poliţie?
— Ei nu spun ce cred, dar păreau să ia în calcul această posibilitate.
— Fata aceasta, Joyce, era atrăgătoare?
— Nu prea. Atrăgătoare pentru băieţi, la asta te referi, nu?
— Nu, mă refer la sensul strict al cuvântului.
— Nu cred că era o fată prea drăguţă, nu una cu care să stai de vorbă ore în şir. Era tipul de fată care îşi dădea aere şi se lăuda. O vârstă obositoare. Ştiu că nu e frumos din partea mea, dar…
— Când se petrece o crimă nu e frumos să descrii victima, dar e foarte, foarte necesar. Personalitatea victimei e cauza

multor crime. Câte persoane se aflau în casă în acel moment?

— La petrecere şi restul? Erau vreo cinci-şase femei, câteva mămici, o profesoară, soţia unui doctor sau sora lui, nu ştiu, un cuplu între două vârste, cei doi băieţi între şaisprezece şi optsprezece ani, o fată de cincisprezece ani, vreo două-trei de unsprezece sau doisprezece ani – cam aşa ceva. În jur de douăzeci şi cinci sau treizeci.

— Străini?

— Cred că toţi se cunoşteau. Unii mai bine decât alţii. Majoritatea fetelor mergeau la aceeaşi şcoală. Câteva femei veniseră să dea o mână de ajutor la pregătirea mâncării şi a cinei. Când petrecerea s-a terminat, majoritatea mamelor au plecat acasă cu copiii lor. Eu împreună cu Judith şi cu încă vreo două am rămas ca să o ajutăm pe Rowena Drake, gazda, să facă ordine, ca să uşurăm munca femeilor de serviciu, care urmau să vină a doua zi de dimineaţă. Ştiţi, era multă fainã împrăştiată pe jos şi confetti de la pocnitori, şi tot felul de alte lucruri. Aşa că am măturat un pic şi la sfârşit am intrat în bibliotecă. Atunci am… Am găsit-o, şi mi-am amintit ce spusese.

— Cine spusese ce?

— Joyce.

— Ce spusese? Ajungem în sfârşit şi la asta, nu? Ajungem la motivul pentru care ai venit la mine.

— Da. Am crezut că e ceva insignifiant pentru… Pentru doctor sau pentru poliţişti, sau pentru oricine altcineva, în afară de dumneata.

— Eh bien, o încurajă Poirot, povesteşte-mi. E ceva ce Joyce a spus la petrecere?

— Nu, mai înainte. După-amiaza când se făceau pregătirile. După ce vorbiseră despre romanele cu crime pe care le scriu, Joyce a zis ceva: „Am văzut o crimă odată” – şi mama ei sau altcineva a certat-o: „Nu fi prostuţă, Joyce”, iar una dintre fetele mai mari a intervenit: „Inventezi” şi Joyce a repetat: „Ba nu. Chiar am văzut. Am văzut pe cineva

săvârşind o crimă”, dar nimeni n-a crezut-o. Au râs de ea şi ea s-a supărat foarte tare.

— Dumneata ai crezut-o?

— Nu, bineînţeles că nu!

— Mda, spuse Poirot, înţeleg. Tăcu o vreme, bătând darabana cu degetele în masă. Apoi adăugă: nu a dat detalii sau vreun nume?

— Nu. A continuat să se laude şi să protesteze supărată pentru că majoritatea fetelor râdeau de ea. Mamele şi cei mai în vârstă erau cam porniţi împotriva ei. Dar fetele şi băieţii mai mici doar râdeau de ea. O necăjeau spunând: „Haide, Joyce, când s-a întâmplat? De ce nu ne-ai spus niciodată?” Şi Joyce le-a răspuns: „Uitasem cu totul, s-a întâmplat demult”.

— Aha! A pomenit cumva acum cât timp?

— Cu ani în urmă”, a spus. Ştii, pe tonul unui adult. „Atunci de ce nu te-ai dus la poliţie?” a întrebat o fată. Cred că Ann sau Beatrice. O fată sclifosită.

— Aha, şi ea ce a răspuns?

— A zis: „Pentru că atunci nu mi-am dat seama că fusese o crimă”.

— O remarcă foarte interesantă, observă Poirot, îndreptându-se în scaun.

— Cred că devenise cam confuză, continuă doamna Oliver. Încerca să le explice şi toţi o tachinau. O tot întrebau de ce nu s-a dus la poliţie, iar ea le tot spunea: „Pentru că atunci nu am ştiut că a fost o crimă. Abia mai târziu mi-am dat seama, aşa, deodată, că asta văzusem”.

— Dar nimeni n-a dat vreun semn cum că ar crede-o… Şi nici dumneata n-ai crezut-o… Dar când ai văzut-o moartă, ţi-ai dat seama că ar fi putut să fi spus adevărul?

— Exact. Nu ştiam ce să fac sau ce aş putea face. Dar apoi m-am gândit la dumneata.

Poirot îşi înclină capul aprobator. Tăcu o vreme apoi spuse:

— Trebuie să îţi pun o întrebare serioasă şi te rog să te gândeşti bine înainte de a-mi răspunde. Eşti sigură că fata

aceasta văzuse cu adevărat o crimă? Sau doar îşi închipuia că văzuse o crimă?

— La început am avut impresia că-şi amintea vag ceva ce văzuse cândva şi inventa anumite lucruri ca să sune mai important şi mai palpitant. A susţinut foarte vehement: „Am văzut, am văzut ce s-a întâmplat”.

— Şi atunci?

— Atunci am venit la dumneata, căci singura explicaţie plauzibilă pentru moartea ei ar fi că, într-adevăr, a fost martoră la o crimă.

— Asta ar implica anumite lucruri: că una dintre persoanele prezente la petrecere a comis crima, că acea persoană a fost acolo mai devreme şi a auzit ce a povestit Joyce.

— Nu crezi că îmi imaginez tot felul de lucruri, nu? Întrebă doamna Oliver. Că e rodul imaginaţiei mele bogate?

— O fată a fost ucisă, spuse Poirot. A fost omorâtă de cineva care a avut puterea de a-i ţine capul într-o găleată cu apă. O crimă urâtă comisă de cineva care n-a vrut să piardă timpul. Cineva se simţea ameninţat şi a acţionat cât de repede a fost omeneşte posibil.

— S-ar putea ca Joyce să nu-l fi cunoscut pe cel care a comis crima la care a fost martoră, adăugă doamna Oliver. Adică, ea n-ar fi pomenit despre asta, dacă în cameră se afla făptaşul.

— Aşa e, ai dreptate, zise Poirot. A asistat la o crimă, dar nu a văzut faţa criminalului. Trebuie să cercetăm mai în profunzime ipoteza asta.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea ca o persoană care a fost acolo în acea după-amiază şi care a auzit afirmaţiile lui Joyce să ştie ceva despre crimă, şi cine a comis-o, să aibă legătură cu criminalul. Se poate ca acea persoană să creadă că era singura care ştia ce făcuse soţia sa, sau mama, sau fiica, sau fiul său. Sau se poate să fi fost o femeie care ştia ce făcuse soţul ei, sau mama, sau fiica, sau fiul ei. Cineva care se

gândea că nu ştie nimeni. Atunci Joyce a început să povestească…

— Şi atunci?

— Joyce trebuia să moară?

— Da. Ce ai de gând să faci?

— Tocmai mi-am amintit, spuse Hercule Poirot, de ce numele Woodleigh Common îmi suna cunoscut.

Capitolul 5

Hercule Poirot se uită peste portiţa de la intrarea pe proprietatea Pine Crest. Era o clădire modernă, somptuoasă, frumos construită. Poirot respira „cam greu. Numele frumoasei căsuţe din faţa lui i se potrivea de minune. Se afla pe vârful unei coline, împrejmuită de câţiva pini. Avea o grădină îngrijită, iar un bărbat solid, mai în vârstă, ducea cu greu pe cărare o stropitoare mare din tablă galvanizată.

Comisarul Spence încărunţise complet, nu mai avea doar câteva fire argintii pe la tâmple, dar nu slăbise foarte mult. Se opri din treabă şi se uită la vizitatorul de la poartă. Hercule Poirot stătea neclintit.

— Doamne Dumnezeule! Exclamă comisarul Spence. Trebuie să fie… Nu poate fi, dar este… Da, trebuie să fie… Nu pot să cred, Hercule Poirot!

— Aha, mă recunoşti, spuse Poirot. Asta e măgulitor.

— Fie ca mustaţa să îţi rămână mereu aşa, îi ură Spence. Abandonă stropitoarea şi se apropie de gard.

— Buruieni diabolice! Şi ce te aduce pe aici?

— Ceea ce m-a adus în multe locuri de-a lungul timpului şi ceea ce în urmă cu mulţi ani te-a adus pe tine la mine. O crimă.

— Am terminat cu crimele, spuse Spencer, excepţie făcând buruienile. Cu asta mă ocup acum. Le omor. Nu e aşa de uşor cum crezi, se întâmplă mereu câte ceva, de obicei vinovată e vremea. Nu trebuie să fie nici prea umed, nici prea uscat. Cum de-ai ştiut unde să mă găseşti? Întrebă descuind poarta ca Poirot să poată intra.

— Mi-ai trimis o felicitare de Crăciun cu noua ta adresă.
— A, da, aşa e. Sunt de modă veche. De Crăciun îmi place să trimit câteva felicitări vechilor prieteni.
— Apreciez asta, spuse Poirot.
— Am îmbătrânit.
— Amândoi suntem bătrâni.
— Nu prea ai încărunţit, remarcă Spence.
— Am grijă de asta cu o sticluţă, răspunse Poirot. Nu e nevoie să apari în public cu părul încărunţit dacă nu vrei.
— Nu cred că mi-ar mai sta bine cu părul negru, zise Spence.
— Sunt de acord. Părul cărunt îţi dă un aer distins.
— Nu m-am considerat niciodată un om distins.
— Eu aşa te consider. De ce ai venit să locuieşti în Woodleigh Common?
— De fapt, am venit aici ca să-mi unesc forţele cu o soră. Şi-a pierdut soţul, copiii s-au căsătorit şi locuiesc în străinătate, unul în Australia, celălalt în Africa de Sud. Aşa că m-am mutat aici. Pensiile nu sunt cine ştie ce, dar ne descurcăm foarte bine împreună. Vino şi ia loc.
Îl conduse pe o verandă mică cu geamuri, unde erau scaune şi vreo două măsuţe. Soarele de toamnă încălzea plăcut acest refugiu.
— Cu ce să te servesc? Îl întrebă Spence. Mă tem că nu prea sunt lucruri sofisticate pe aici: nu avem sirop de curmale sau de trandafiri sau ce-ţi mai place ţie. Bere? Sau să o rog pe Elspeth să-ţi facă o ceaşcă de ceai? Ai vrea un shandy, o coca-cola sau o cacao? Sora mea, Elspeth, e mare amatoare de cacao.
— Îţi mulţumesc, eşti foarte drăguţ. Aş vrea un shandy. Suc de ghimbir cu bere? Aşa e, nu?
— Absolut!
Se duse în casă şi se întoarse imediat cu două pahare înalte.
— Beau şi eu acelaşi lucru, zise Spence.

Îşi trase un scaun şi luă loc, aşezând cele două pahare pe masă.

— Ce ziceai mai devreme? Întrebă ridicându-şi paharul. Nu vom spune „În cinstea crimei”. Eu am terminat-o cu omuciderile, şi dacă te referi la crima la care mă gândesc, şi, de fapt, de care te ocupi, pentru că nu-mi amintesc de alta mai recentă, trebuie să îţi mărturisesc că nu-mi place genul acesta de crimă cu care tocmai ne confruntăm.

— Nu, nu credeam că o să-ţi placă.

— Vorbim despre copilul care a murit cu capul băgat într-o găleată?

— Da, la asta mă refer, recunoscu Poirot.

— Nu ştiu de ce ai venit la mine, spuse Spence. Nu mai am nimic de-a face cu poliţia. S-a terminat acum mulţi ani.

— Dacă ai fost poliţist, toată viaţa rămâi poliţist, îi zise Poirot. Adică există întotdeauna punctul de vedere al poliţistului în spatele omului obişnuit. Ştiu eu ce spun. Şi eu am lucrat la început în poliţia din ţara mea.

— Da, aşa este. Îmi amintesc că mi-ai povestit. Presupun că dobândeşti un anumit fel de a percepe lucrurile, dar a trecut mult timp de când nu m-am mai implicat activ.

— Dar auzi ce se discută. Ai prieteni de breaslă. Auzi ce părere au, ce bănuiesc sau ce ştiu.

Spence oftă.

— Ştii prea multe – acesta este unul dintre necazurile din zilele noastre. S-a comis o crimă, genul de crimă cu care eşti familiarizat şi ştii, adică poliţiştii activi ştiu destul de bine, cine e făptaşul. Nu le spun ziariştilor, dar anchetează şi ştiu. Dar dacă vor avansa cu investigaţiile… Ei, lucrurile sunt complicate.

— Te referi la soţii, prietene şi restul?

— Parţial, da. În cele din urmă, vor pune mâna pe om. Uneori poate trece un an sau doi. Vorbind pe şleau, în ziua de azi, Poirot, mult mai multe fete se mărită cu băieţi nepotriviţi, decât pe vremea mea.

Hercule Poirot reflecta aranjându-şi mustăţile.

— Da, cam aşa e. Cred că fetele au preferat întotdeauna băieţii răi, cum zici tu, dar, în trecut existau şi măsuri de precauţie.

— Exact. Oamenii aveau grijă de ele. Mamele lor aveau grijă de ele. Mătuşile şi surorile mai mari ştiau ce se întâmplă. Taţii lor nu se împotriveau ca tinerii nepotriviţi să fie daţi afară din casă. Bineînţeles, uneori se întâmpla ca fetele să fugă cu câte un nevrednic. Astăzi nici nu mai e nevoie să procedeze astfel. Mama nu ştie cu cine iese fata, tatălui nu i se spune cu cine umblă fata, fraţii ştiu cu cine umblă fata, dar se gândesc „treaba ei de fraieră”. Dacă părinţii refuză să îşi dea consimţământul, cuplul se duce în faţa unui magistrat şi reuşesc să se căsătorească, şi când tânărul, despre care toată lumea ştie că e de soi rău, începe să le demonstreze tuturor, inclusiv soţiei, că este soi rău, atunci toţi încep să-şi facă griji. Dar dragostea e dragoste; fata refuză să creadă că Henry al ei are obiceiurile astea proaste, tendinţe criminale etc. Va începe să mintă pentru el, va jura că negrul e alb. Da, e dificil. Vreau să spun că e dificil pentru noi. Nu are rost să spunem că lucrurile stăteau mai bine pe vremea noastră. Poate că aşa ni se părea nouă. Oricum, Poirot, cum de-ai reuşit să te implici în asta? Asta nu e zona ta, nu? Mereu am crezut că locuieşti la Londra. Cel puţin aşa era când te-am cunoscut eu.

— Locuiesc tot la Londra. M-am implicat în acest caz la rugămintea unei prietene, doamna Oliver. Îţi mai aduci aminte de doamna Oliver?

Spence ridică sprâncenele, închise ochii şi păru să reflecteze.

— Doamna Oliver? Nu pot să spun că da.

— E scriitoare. Scrie romane poliţiste. Ai întâlnit-o, dacă stai bine şi îţi aduci aminte, atunci când m-ai convins să investighez crima doamnei Mcginty. Nu ai uitat-o pe doamna Mcginty, nu?

— Doamne fereşte, nu. Dar s-a întâmplat demult. M-ai ajutat foarte mult atunci, Poirot, foarte mult. Am apelat la

tine şi tu nu m-ai refuzat.
— M-am simţit onorat… Flatat… Că ai venit să te consulţi cu mine, spuse Poirot. Trebuie să recunosc că ajunsesem la capătul răbdării. Omul pe care trebuia să-l salvăm… Să-i salvăm pielea, în zilele acelea – a trecut atât de mult de atunci – era un individ extrem de dificil, care nu se lăsa ajutat. Genul care nu face nimic util pentru el însuşi.
— S-a însurat cu fata aia, nu? Cu cea şleampătă, nu cu cea deşteaptă, cu părul oxigenat. Mă întreb cum se împacă? Ai mai auzit ceva de ei?
— Nu, răspunse Poirot. Presupun că le merge bine.
— Nu ştiu ce-a văzut la el.
— E dificil, dar este o mare consolare când un om, oricât de neatrăgător ar fi, descoperă că îi poate părea atrăgător unei femei. Să sperăm că s-au căsătorit şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.
— Nu cred că ar fi trăit fericiţi dacă ar fi trebuit să locuiască cu mama.
— Desigur, sau tatăl vitreg, adăugă Poirot.
— Iată-ne vorbind tot despre zilele de mult apuse, constată Spence. S-au dus. Întotdeauna am crezut că acel om, nu-mi amintesc numele lui, ar fi trebuit să conducă o firmă de pompe funebre. Asta i se potrivea de minune… Poate că a şi făcut-o. Fata avea ceva bani, nu? Da, ar fi ajuns un foarte bun antreprenor de pompe funebre. Parcă-l şi văd, îmbrăcat în negru, luând comanda pentru înmormântare. Ar fi putut fi interesat de calitatea lemnului de ulm sau tec sau ce folosesc pentru a face sicrie. Dar nu s-ar fi descurcat ca agent de asigurări sau ca agent imobiliar. Hai să nu mai dezgropăm trecutul. Apoi spuse deodată: Ariadne Oliver. Mere! Aşa a ajuns să se implice în treaba asta? Biata copilă a fost ţinută cu capul în apă într-o găleată cu mere, la o petrecere, nu-i aşa? Asta a intrigat-o pe doamna Oliver?
— Nu cred că au atras-o merele, spuse Poirot, dar a fost prezentă la petrecere.
— Vrei să spui că locuieşte aici?

— Nu, nu locuieşte aici. Îşi vizitează o prietenă, pe doamna Buder.

— Butler? Da, o cunosc. Stă pe lângă biserică. E văduvă. Soţul ei a fost pilot. Are o fată, destul de frumuşică. Manierată. Doamna Butler este o femeie atractivă, nu ţi se pare?

— Abia am cunoscut-o, dar, da, este o femeie atractivă.

— Şi cum de te interesează asta, Poirot? Nu erai aici când s-a întâmplat.

— Nu. Doamna Oliver a venit să mă vadă, la Londra. Era tulburată, foarte tulburată. M-a rugat să fac ceva.

Un zâmbet slab apăru pe faţa comisarului Spence.

— Înţeleg. Aceeaşi veche poveste. Şi eu am apelat la tine pentru că voiam să mă ajuţi.

— Eu am făcut un pas înainte, zise Poirot. Am venit la dumneata.

— Pentru că vrei să fac ceva? Îţi spun, nu pot să fac nimic.

— Ba da. Poţi să-mi povesteşti totul despre oameni. Despre cei care locuiesc aici. Cei care s-au dus la petrecere. Taţii şi mamele copiilor care au fost la petrecere. Şcoala, profesorii, avocaţii, doctorii. În timpul unei petreceri, cineva a convins un copil să îngenuncheze şi, poate, râzând, i-a spus: „Am să-ţi arăt cea mai bună metodă de a prinde un măr cu dinţii. Ştiu care e şmecheria”. Apoi, el sau ea – cine o fi fost – a împins cu mâna capul fetei. Nu a fost prea multă luptă, nu s-a auzit nici un zgomot sau altceva.

— Urâtă treabă, zise Spence. La asta m-am gândit şi eu când am aflat. Ce-ai vrea să ştii? Sunt aici de un an. Sora mea locuieşte aici de vreo doi, trei ani. Nu e o comunitate mare. Nu e nici prea stabilă. Oamenii vin şi pleacă. Soţul lucrează la Medchester sau Great Canning, sau în celelalte localităţi din împrejurimi. Copiii merg la şcoala de aici. Dacă soţul îşi schimbă serviciul, familia se mută în altă parte. Nu e o comunitate aşezată. Unii sunt aici de mult timp: domnişoara Emlyn, directoarea şcolii, doctorul Ferguson. Dar în general populaţia fluctuează.

— Amândoi suntem de acord că e o treabă urâtă, spuse Poirot, aşa că mă aştept să-i cunoşti pe cei răi.

— Da, recunoscu Spence. Asta e primul lucru pe care încerci să-l afli, nu? Iar următorul lucru pe care-l cauţi e un adolescent nesuferit implicat într-o afacere de genul acesta. Cine ar vrea să stranguleze sau să înece, sau să scape de o fată zdravănă de treisprezece ani? Nu e nici o dovadă de violenţă sexuală sau ceva de genul ăsta, care ar fi primul indiciu căutat. În prezent există multe astfel de cazuri în fiecare orăşel sau sat. Mă gândesc că sunt mai multe decât pe vremea mea. Îi aveam şi noi pe cei afectaţi mintal, sau cum le-o zice, dar nu aşa de mulţi ca acum. Cred că sunt mai mulţi cei lăsaţi în libertate decât cei ţinuţi sub observaţie. Toate ospiciile noastre sunt pline, arhiaglomerate, 2LS3. C3, doctorii spun: „Lasă-l sau las-o să ducă o viaţă normală. Să se întoarcă la rude şi să locuiască cu ele” etc. Apoi pe amărâtul sau bietul bolnav, sau oricum îţi place să-i spui, iar îl apucă nevoia de a ucide şi o altă femeie iese la plimbare şi e găsită într-un şanţ, sau e destul de proastă încât să se suie într-o maşină. Copiii nu mai ajung acasă de la şcoală pentru că au acceptat să fie duşi acasă de vreun străin, deşi au fost avertizaţi să refuze. Da, se întâmplă multe în ziua de azi.

— Se potriveşte cu cazul nostru?

— E primul lucru care-ţi vine în minte, răspunse Spence.

— Să presupunem că cineva de la petrecere a simţit nevoia să ucidă. Poate că a mai făcut-o şi înainte, poate că doar a vrut s-o facă. Să fiu sincer, poate că a mai atacat vreun copil cândva. Din câte ştiu, nimeni nu e suspectat de o asemenea faptă. Cel puţin, nu oficial. Erau doi de vârsta potrivită la petrecere. Nicholas Ransom, un flăcău chipeş, de şaptesprezece sau optsprezece ani. Ar fi de vârsta potrivită. Vine de pe Coasta de Est, sau cam aşa ceva. Pare a fi în regulă. Pare destul de normal, dar cine ştie? Şi mai e şi Desmond, reţinut o dată pentru un examen psihiatric, dar n-aş da prea mare importanţă. Trebuie să fi fost cineva de

la petrecere, deşi oricine de afară ar fi putut intra. De obicei, casa nu se încuie în timpul unei petreceri. Mai este o uşă de serviciu şi o fereastră din spate. Să presupunem că unul dintre ţicniţi a vrut să vadă ce se petrece şi s-a furişat înăuntru. Şi-a asumat un risc cam mare. Ar fi acceptat un copil invitat la petrecere să joace jocul cu merele cu un străin? Oricum, încă nu mi-ai explicat, Poirot, de ce te-ai implicat în acest caz. Mi-ai spus că din cauza doamnei Oliver. Vreo idee nebunească de-a ei?

— Nu e chiar o idee nebunească, explică Poirot. E adevărat că scriitorii au o inclinaţie pentru ideile ieşite din comun. Idei care sunt departe de limitele probabilităţii. Dar asta a fost ceva ce a auzit-o pe fată spunând.

— Cum, de la Joyce?

— Da.

Spence se aplecă în faţă şi-l privi întrebător pe Poirot.

— Am să-ţi povestesc.

Calm şi concis, îi relată povestea pe care i-o spusese doamna Oliver.

— Înţeleg, zise Spence, frecându-şi mustaţa. Fata a spus asta, nu? A pretins că a fost martoră la o crimă. A spus când sau cum?

— Nu.

— Cum de-a ajuns la asta?

— Cred că după o remarcă despre crimele din cărţile doamnei Oliver. Unul dintre copii susţinea că nu e destul sânge sau destule cadavre în cărţile ei. Atunci Joyce s-a ridicat şi a spus că văzuse odată o crimă.

— S-a lăudat? Asta e impresia pe care mi-o laşi.

— Asta a fost şi impresia doamnei Oliver. Da, s-a lăudat cu asta.

— S-ar fi putut să nu fie adevărat.

— S-ar fi putut să nu fie deloc adevărat, confirmă Poirot.

— Copiii fac astfel de afirmaţii extravagante când vor să atragă atenţia sau să lase o impresie deosebită. Pe de altă parte, ar fi putut fi adevărat. Asta crezi?

— Nu ştiu, mărturisi Poirot. Un copil se laudă că a văzut o crimă. Peste câteva ore, e găsit mort. Trebuie să admiţi că există temeiuri să credem că s-ar fi putut – este o idee cam fantezistă – dar ar fi putut fi cauza şi efectul. Dacă e aşa, cineva s-a grăbit.

— Absolut, admise Spence. Câţi oameni erau prezenţi când fata a povestit despre crimă. Ştii exact?

— Din ce mi-a spus doamna Oliver, erau vreo paisprezece, cincisprezece oameni, poate mai mulţi. Vreo cinci, şase copii, cinci, şase adulţi ocupaţi cu pregătirile. Dar, pentru date mai precise, mă bazez pe dumneata.

— Va fi destul de uşor, spuse Spence. Nu zic că ştiu acum pe moment, dar pot afla mai multe de la localnici. În ceea ce priveşte petrecerea, ştiu destul de multe lucruri. În general au predominat femeile. Taţii nu prea participă la petrecerile copiilor. Dar trec pe-acolo uneori sau merg să-şi ia copiii acasă. Doctorul Ferguson a fost la petrecere, la fel şi vicarul. De asemenea, mame, mătuşi, asistente sociale, două profesoare de la şcoală. Pot să-ţi dau o listă şi… Vreo paisprezece copii. Cei mai mici, nu mai mult de zece… Şi câţiva adolescenţi.

— Presupun că ai şi o listă a celor suspecţi, remarcă Poirot.

— Hm, nu va fi aşa uşor dacă ceea ce crezi e adevărat.

— Adică nu mai cauţi pe cineva cu tulburări sexuale. În schimb, cauţi pe cineva care a comis o crimă şi a reuşit să scape nepedepsit, cineva care nu se aştepta să fie descoperit şi care a avut, deodată, o surpriză neplăcută.

— Totuşi, nu-mi dau seama cine ar fi putut fi, spuse Spence. N-aş fi crezut că avem potenţiali criminali pe aici. Şi, cu siguranţă, nici o crimă spectaculoasă.

— Există potenţiali criminali oriunde, zise Poirot, sau aş zice ucigaşi improbabili, dar, oricum, criminali. Pentru că ucigaşii improbabili nu ies în evidenţă pentru a fi suspectaţi. Nu sunt prea multe dovezi împotriva lor, şi ar fi un şoc puternic pentru un astfel de criminal să afle că a existat un martor ocular la crima comisă.

— De ce n-a spus Joyce nimic în momentul acela? Asta aş vrea să ştiu. Crezi că a fost mituită să tacă din gură? Prea riscant!

— Nu, spuse Poirot, am înţeles de la doamna Oliver că nu şi-a dat seama că evenimentul la care asistase era o crimă.

— O, dar asta nu e plauzibil! Exclamă Spence.

— Nu neapărat, replică Poirot. Vorbea un copil de treisprezece ani. Îşi amintea ceva ce văzuse în trecut. Nu ştiu exact când. Se poate să fi fost cu trei-patru ani în urmă. Văzuse ceva, dar nu-şi dăduse seama de adevărata sa semnificaţie. Asta s-ar putea aplica multor lucruri, mon cher. Un accident ciudat de maşină. O maşină pe care şoferul a îndreptat-o intenţionat spre o persoană, care a fost rănită sau chiar ucisă. Un copil nu ar fi înţeles că era un gest premeditat. Dar spusele cuiva, sau ceva ce a văzut sau a auzit un an sau doi mai târziu, i-ar fi putut aminti de întâmplare şi poate că s-a gândit: „A sau B, sau X a făcut-o intenţionat'. Şi mai sunt o mulţime de posibilităţi. Unele, recunosc, sugerate de prietena mea, doamna Oliver, care găseşte cu uşurinţă o duzină de soluţii diferite la orice, majoritatea improbabile, dar toate oarecum plauzibile. Tablete puse în ceaiul cuiva, genul acesta de lucruri. Un brânci într-un loc periculos. Pe aici nu simt stânci, ceea ce este păcat, pentru că răstoarnă atâtea teorii. Da, cred că există foarte multe posibilităţi. Poate că fata o fi citit vreo poveste despre o crimă şi asta i-a adus aminte de incident. Poate că o fi fost un incident care a tulburat-o odată şi când a citit povestea s-a gândit: „Asta ar fi putut fi aşa şi aşa… Şi aşa şi aşa. Oare el sau ea a făcut-o intenţionat?” Da, sunt o mulţime de variante posibile.

— Şi ai venit aici să le cercetezi?

— Mă gândesc că ar fi de interes public, nu crezi? Întrebă Poirot.

— Aha, adică noi să apărăm binele public, eu şi dumneata?

— Ai putea să-mi furnizezi informaţii, spuse Poirot. Doar îi cunoşti pe oamenii de-aici.

— Am să fac tot ce-mi stă în putinţă, îi promise Spence. Am s-o descos pe Elspeth. Ea ştie aproape tot despre cei de aici.

Capitolul 6

Mulţumit de ceea ce obţinuse, Poirot se despărţi de amicul său.

Urma să primească informaţiile de care avea nevoie, nu avea nici un dubiu în privinţa asta. Îi stârnise interesul lui Spence. Şi Spence, odată ce se apuca de treabă, nu se dădea bătut. Reputaţia sa de ofiţer de rang superior, pensionat de la CID, i-ar fi atras prieteni din departamentele interesate ale poliţiei locale.

Şi acum – Poirot se uită la ceas – urma să se întâlnească cu doamna Oliver peste zece minute, în faţa unei case care se numea Apple Trees. Într-adevăr, numele părea ciudat de potrivit.

„Chiar aşa, reflectă Poirot, parcă nu poţi să scapi de merele astea. Nimic nu e mai plăcut decât un suc de mere englezesc…” Dar aici erau mere amestecate cu cozi de mătură, vrăjitoare, folclor şi un copil ucis.

Urmând drumul ce-i fusese indicat, Poirot ajunse imediat în faţa unei case din cărămidă roşie în stil georgian, împrejmuită de fagi, dincolo de care se zărea o grădină frumos îngrijită.

Ridică mâna, trase zăvorul şi intră pe o poartă din fier forjat, pe care scria „Apple Trees”. O potecă ducea la intrarea principală. Precum la un orologiu elveţian ale cărui figurine ies automat în faţa cadranului, uşa se deschise, iar doamna Oliver îşi făcu apariţia.

— Eşti extrem de punctual, zise gâfâind. Mă uitam după dumneata de la fereastră.

Poirot se întoarse şi închise cu grijă poarta. Practic, de fiecare dată când o întâlnise pe doamna Oliver, dinainte stabilit sau întâmplător, subiectul merelor se ivea mereu. Ori mânca un măr, ori mâncase unul – dovada fiind un sâmbure cuibărit pe pieptul ei – ori avea o sacoşă cu mere.

Dar astăzi nu era nici urmă de mere. Poirot se gândea că e foarte corect aşa. Ar fi fost de prost-gust să muşte dintr-un măr aici, unde era nu doar scena unei crime, dar şi a unei tragedii. Căci ce altceva putea fi asta? Se gândi Poirot. Moartea neaşteptată a unui copil de treisprezece ani. Nu-i plăcea să se gândească la asta şi, tocmai pentru că nu-i plăcea, era cât se poate de hotărât ca exact numai la asta să se gândească până când, într-un fel sau altul, lumina va străluci din întuneric şi avea să vadă clar ceea ce venise să vadă.

— Nu înţeleg de ce n-ai vrut să stai la Judith Butler şi te-ai dus la o pensiune, spuse doamna Oliver.

— Pentru că e mai bine să analizez lucrurile de la distanţă. Nu trebuie să te laşi influenţat.

— Nu văd cum vei evita lucrul acesta. Trebuie să îi cunoşti pe toţi şi să vorbeşti cu ei, nu-i aşa?

— Bineînţeles, răspunse Poirot.

— Cu cine te-ai întâlnit până acum?

— Cu prietenul meu, comisarul Spence.

— Cum mai e?

— Mult mai bătrân.

— Normal, la ce te-ai fi aşteptat? E mai surd, mai orb, mai gras sau mai slab?

Poirot reflectă.

— A slăbit puţin. Poartă ochelari pentru cititul ziarului. Nu cred că este surd, oricum nu la prima vedere.

— Şi ce părere are despre toată treaba asta?

— Te grăbeşti prea tare, remarcă Poirot.

— Şi ce aveţi de gând să faceţi amândoi?

— Mi-am făcut un program. Mai întâi m-am întâlnit şi m-am consultat cu vechiul meu prieten. L-am rugat să-mi facă rost de nişte informaţii greu de obţinut.

— Adică, poliţiştii de aici sunt prietenii lui şi va face rost de o mulţime de informaţii din interior de la ei?

— N-aş spune chiar asta, dar da, la aşa ceva m-am gândit.

— Şi apoi?

— Am venit să mă întâlnesc cu dumneata, madame. Trebuie să văd neapărat unde s-a întâmplat.

Doamna Oliver îşi întoarse capul, se uită spre casă şi spuse:

— Nu pare genul de casă în care să se comită o crimă, nu ţi se pare?

Poirot se gândi: „Ce instinct infailibil are!”

— Nu, nu arată deloc ca o astfel de casă, spuse detectivul belgian. După ce văd unde s-a petrecut, mergem la mama fetiţei care a murit, să aud ce are de spus. În această după-amiază, amicul Spence îmi aranjează o întâlnire cu inspectorul de la poliţia locală la o oră adecvată. Aş vrea, de asemenea, să discut şi cu doctorul de aici. Şi, dacă se poate, cu directoarea şcolii. La ora şase o să beau un ceai şi o să mănânc cârnaţi împreună cu prietenul meu Spence şi cu sora lui, la ei acasă, şi vom discuta.

— Ce altceva crezi că o să-ţi mai spună?

— Vreau să o cunosc pe sora lui. Locuieşte aici de mai mult timp decât el. El a venit să îi ţină companie după ce ei i-a murit soţul. Sunt sigur că îi cunoaşte pe oamenii de aici destul de bine.

— Ştii cu ce semeni? Întrebă doamna Oliver. Cu un computer. Te programezi singur. Aşa se spune, nu? Adică, strângi în cap toate informaţiile astea şi apoi vezi ce iese.

— E şi asta o idee, răspunse Poirot, interesat. Da, da, mă comport asemenea unui computer. Strâng informaţii…

— Şi dacă obţii răspunsuri greşite?

— Asta ar fi imposibil. Computerele nu fac aşa ceva.

— N-ar trebui, spuse doamna Oliver, dar ai fi uimit ce se întâmplă câteodată. Bunăoară, ultima mea factură la electricitate. Este o vorbă: „A greşi e omeneşte”, dar o greşeală omenească nu se compară cu ceea ce poate face un computer. Intră s-o cunoşti pe doamna Drake.

Poirot îşi spuse că doamna Drake arăta grozav. Era o femeie înaltă, frumoasă, de vreo patruzeci de ani, cu câteva fire argintii în părul blond şi cu ochii foarte albaştri, care

emana pricepere prin toţi porii. Orice petrecere pe care o organiza era un succes. În sufragerie, pe o tavă îi aşteptau cafeaua de dimineaţă şi biscuiţi cu zahăr.

Observă că Apple Trees era o casă bine întreţinută. Frumos mobilată, cu covoare de o calitate excelentă, totul era lustruit şi curăţat cu scrupulozitate şi nu remarcai faptul că nu avea obiecte de valoare. Culorile draperiilor şi ale huselor erau plăcute, dar obişnuite. Ar fi putut fi închiriată oricând pentru o sumă destul de mare vreunui amator, fără să fie nevoie de depozitarea lucrurilor de preţ sau de schimbarea mobilierului.

Doamna Drake îi întâmpină pe doamna Oliver şi pe Poirot şi-şi ascunse foarte bine ceea ce Poirot bănuia a fi tulburarea produsă de situaţia în care se afla, aceea de gazdă a unui eveniment social unde avusese loc ceva antisocial, cum ar fi o crimă. Fiind o membră importantă a comunităţii din Woodleigh Common, se simţea vinovată, deoarece într-un fel se dovedise a fi sub aşteptări. Ceea ce se întâmplase nu trebuia să se fi întâmplat. Altcuiva, în altă casă – da. Dar la o petrecere pentru copii, aranjată de ea, dată de ea, organizată de ea, nimic asemănător nu trebuia să se întâmple. Într-un fel sau altul, trebuia să fi avut grijă să nu se întâmple aşa ceva. Lui Poirot i se părea că ea încerca, iritată, să găsească pe undeva, prin memoria sa, motivul. Nu chiar motivul crimei, ci să descopere şi să dezvăluie vreo neglijenţă din partea cuiva care o ajutase şi care, din neatenţie, nu-şi dăduse seama că aşa ceva s-ar putea întâmpla.

— Monsieur Poirot, începu doamna Drake, cu vocea ei plăcută, care ar fi sunat excelent într-o mică sală de lectură, sau la o adunare a primăriei din sat, mă bucur nespus că aţi putut veni. Doamna Oliver mi-a spus cât de nepreţuit va fi ajutorul dumneavoastră într-un moment de restrişte ca acesta.

— Fiţi liniştită, madame, voi face tot ce-mi stă în putinţă, dar, cum vă puteţi da seama din experienţa dumneavoastră

de viaţă, va fi un lucru dificil.

— Dificil? Întrebă doamna Drake. Desigur că va fi dificil. Pare incredibil, absolut incredibil, că un lucru atât de înspăimântător s-a putut întâmpla. Oare poliţia a aflat ceva? Pe plan local, inspectorul Raglan se bucură de o foarte bună reputaţie. Nu ştiu dacă ar trebui sau nu să cheme Scotland Yardul. Ideea pare să fie că moartea acestui copil are o semnificaţie locală. Nu trebuie să vă mai spun, Monsieur Poirot – până la urmă citiţi ziarele la fel de mult ca şi mine – că au fost multe cazuri nefericite în care copiii au fost victime, peste tot în ţară. Sunt din ce în ce mai frecvente. Instabilitatea mintală e în creştere, deşi vă mărturisesc că în general mamele şi familiile nu mai au grijă de copii, aşa cum ar trebui. Copiii sunt trimişi acasă de la şcoală seara, pe întuneric, şi merg la şcoală dimineaţa tot pe întuneric. Iar copiii, oricât de mult i-ai avertiza, sunt, din păcate, foarte naivi când li se oferă o plimbare cu o maşină luxoasă. Cred tot ce li se spune. Pur şi simplu, nu ai cum să eviţi asta.

— Dar ceea ce s-a întâmplat aici, madame, a fost cu totul altceva.

— O, ştiu… Ştiu. De aceea am folosit cuvântul incredibil, încă nu îmi vine să cred, spuse doamna Drake. Totul era sub control. Toate aranjamentele făcute. Totul mergea ca pe roate, conform planului. Pare… Pare incredibil. Personal, consider că trebuie să fi fost, ceea ce eu numesc, un amestec din afară. Cineva a intrat în casă – uşor, în acele condiţii – cineva cu probleme mintale, cred că genul de oameni cărora li se dă drumul din ospicii pentru simplul fapt că nu mai e destul loc, după câte am aflat. În ziua de azi, tot timpul e nevoie de locuri pentru noii pacienţi. Oricine s-ar fi uitat pe fereastră ar fi văzut o petrecere de copii şi acest biet nenorocit – dacă cineva poate simţi milă faţă de asemenea oameni, ceea ce, sinceră să fiu, mi-e foarte greu să simt uneori – a amăgit într-un fel copilul şi l-a

omorât. Nu crezi că aşa ceva s-ar putea întâmpla, dar s-a întâmplat.

— Poate îmi puteţi arăta unde…

— Bineînţeles. Nu mai doriţi cafea?

— Nu, mulţumesc. Doamna Drake se ridică.

— Poliţia crede că s-ar fi întâmplat în timpul Snapdragonului. Jocul a avut loc în sufragerie.

Traversă holul, deschise uşa şi, în maniera cuiva de la protocolul de stat care arată o clădire unor turişti veniţi cu autocarul, le indică masa mare şi draperiile grele de catifea.

— Aici era întuneric, desigur, cu excepţia platoului în flăcări. Şi acum…

Îi conduse prin hol şi deschise uşa unei camere mici cu fotolii, tablouri cu scene de vânătoare şi rafturi cu cărţi.

— Biblioteca, spuse doamna Drake, tremurând. Găleata era aici, pe o folie de plastic, normal…

Doamna Oliver nu-i însoţise în cameră. Rămăsese afară pe hol…

— Nu pot să intru, se scuză faţă de Poirot. Mă face să mă gândesc la prea multe.

— Nu-i nimic de văzut acum, spuse doamna Drake. Adică, v-am arătat unde… Aşa cum aţi dorit.

— Bănuiesc că a fost apă… Multă apă, zise Poirot.

— A fost apă în găleată.

Se uită prin Poirot de parcă nu ar fi fost acolo.

— Era apă şi pe plastic. Dacă fetiţa a fost împinsă cu capul în căldare, s-a revărsat multă apă.

— O, da. Chiar şi în timpul jocului, găleata a trebuit umplută o dată sau de două ori.

— Şi persoana care a comis crima? Acea persoană trebuie să se fi udat.

— Da, da, cred că da.

— N-a remarcat nimeni asta?

— Nu, nu. Şi inspectorul m-a întrebat acelaşi lucru. Ştiţi, până la sfârşitul serii, aproape toţi erau puţin ciufuliţi sau

uzi, sau murdari de făină. Nu pare a fi nici un indiciu folositor. Cel puţin, aşa cred cei de la poliţie.

— Nu, spuse Poirot. Cred că singurul indiciu a fost însuşi copilul. Sper că îmi veţi spune tot ce ştiţi despre fetiţă.

— Despre Joyce?

Doamna Drake păru puţin mirată. Era ca şi cum, în mintea ei, Joyce se îndepărtase atât de mult, încât acum rămase surprinsă că i se amintise de ea.

— Victima este întotdeauna importantă, explică Poirot. Victima este deseori cauza crimei.

— Da, aveţi dreptate, înţeleg ce vreţi să spuneţi, dar, de fapt, nu părea să priceapă. Să ne întoarcem în sufragerie?

— Şi apoi îmi veţi povesti totul despre Joyce, insistă Poirot. Luară loc din nou în sufragerie.

Doamna Drake părea stânjenită.

— Nu ştiu ce vă aşteptaţi să vă spun, Monsieur Poirot. Toate aceste informaţii le puteţi obţine cu uşurinţă de la poliţie sau de la mama lui Joyce. Sărmana femeie, va fi dureros pentru ea, dar…

— Ceea ce vreau eu, îi explică Poirot, nu este părerea mamei despre răposata ei fiică. Eu vreau o părere clară, obiectivă, a cuiva care cunoaşte foarte bine natura umană. Sunt convins, madame, că dumneavoastră aţi participat activ la numeroase acţiuni sociale. Sunt sigur că nimeni nu ar putea să prezinte mai limpede caracterul şi înclinaţiile cuiva pe care-l cunoaşteţi.

— Dar… Este cam dificil. Vreau să spun, copiii de această vârstă… Avea treisprezece ani, doisprezece sau treisprezece… Se aseamănă între ei.

— O, nu, asta nu, zise Poirot. Există mari diferenţe în caractere şi înclinaţii. Vă plăcea?

Doamnei Drake întrebarea i se păru stânjenitoare.

— Da, cum să nu, îmi… Îmi plăcea. Îmi plac toţi copiii. Cum le plac tuturor.

— Aici nu sunt de acord cu dumneavoastră, zise Poirot. După părerea mea, unii copii sunt foarte nesuferiţi.

— Sunt de acord. În ziua de azi nu mai sunt aşa de bine educaţi. Totul e lăsat pe seama şcolii şi li se permit prea multe, îşi aleg singuri prietenii şi… Ce mai…

— Era un copil bun sau nu? Întrebă Poirot insistent. Doamna Drake se uită la el cu un aer dezaprobator.

— Monsieur Poirot, trebuie să ţineţi cont că bietul copil este mort.

— Mort sau viu, nu contează. Dacă ar fi fost un copil bun, nimeni nu ar fi avut vreun motiv să o omoare, dar, dacă ea nu a fost un copil bun, cineva ar fi avut s-o omoare, şi asta a şi făcut.

— Cred că… Nu se pune problema dacă era drăguţă, nu-i aşa?

— S-ar putea. Am înţeles că a pretins că ar fi fost martora unei crime.

— O, asta era! Exclamă doamna Drake cu dispreţ.

— Nu aţi luat în serios afirmaţia ei?

— Sigur că nu. A fost o mare prostie!

— Dar cum de s-a întâmplat să spună una ca asta?

— Cred că toată lumea era încântată de prezenţa doamnei Oliver. Eşti o persoană faimoasă, trebuie să fii conştientă de asta, dragă, i se adresă doamna Drake.

Rostise cuvântul „dragă” fără vreo urmă de afecţiune sau entuziasm.

— Nu cred că s-ar fi deschis acest subiect, dar copiii erau încântaţi să întâlnească o autoare faimoasă.

— Şi astfel Joyce a spus că a văzut cum a fost comisă o crimă, şopti Poirot gânditor.

— Da, a zis ceva de genul ăsta. Nu am fost foarte atentă.

— Dar vă amintiţi că a spus asta?

— O, da. Dar nu am crezut-o, răspunse doamna Drake. Sora ei a făcut-o să tacă imediat, aşa cum se şi cuvenea.

— Şi ea s-a enervat din cauza asta, nu?

— Da, Joyce continua să repete că este adevărat.

— De fapt, se lăuda.

— Dacă o luaţi aşa, da.

— Se poate să fi fost adevărat, spuse Poirot.

— Prostii! Nu cred aşa ceva, izbucni doamna Drake. E genul de prostie pe care Joyce ar fi spus-o.

— Era o fată prostuţă?

— Păi, era genul care îşi dădea aere. Ştiţi, întotdeauna voia să ştie şi să facă mai multe decât celelalte fete.

— Nu era o fire prea iubită, remarcă Poirot.

— Nu, nu prea. Era genul de copil căruia trebuie să-i faci tot timpul observaţie să tacă din gură.

— Ce au avut de spus ceilalţi copii? Au fost impresionaţi?

— Au râs de ea, ceea ce a înfuriat-o şi mai tare.

— Mă bucur că am aflat părerea dumneavoastră, îi mulţumi Poirot, ridicându-se şi aplecându-se politicos deasupra mâinii ei. La revedere, madame, vă mulţumesc că mi-aţi îngăduit să văd locul acestui eveniment nefericit. Sper că nu v-a reamintit prea mult de lucruri neplăcute.

— Este foarte dureros să-ţi aminteşti aşa ceva. Sperasem atât de mult ca mica noastră petrecere să se termine cu bine. Totul a decurs excelent, şi toată lumea s-a simţit bine până când s-a întâmplat nenorocirea asta. Tot ce putem face e să încercăm să uităm totul. A fost un act necugetat din partea lui Joyce să spună că a văzut o crimă.

— S-a mai întâmplat aşa ceva în Woodleigh Common?

— Din câte ştiu eu, nu, rosti ferm doamna Drake.

— În zilele noastre, când criminalitatea a crescut, asta pare neobişnuit, nu-i aşa? Întrebă Poirot.

— Cred că a fost un şofer de camion care şi-a ucis un camarad – ceva de genul ăsta – şi o fetiţă pe care au găsit-o îngropată într-o balastieră, la vreo douăzeci şi cinci de kilometri de aici, dar asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Au fost nişte crime sordide care au avut drept cauză consumul de alcool, după părerea mea.

— De fapt, genul de crime la care nu e posibil să fi asistat o fată de doisprezece-treisprezece ani.

— Foarte improbabil. Vă asigur, Monsieur Poirot, că afirmaţia fetei a fost făcută pentru a-şi impresiona prietenii

şi, probabil, o persoană celebră.
O privi cu răceală pe doamna Oliver.
— De fapt, interveni doamna Oliver, este numai vina mea că am fost prezentă la petrecere.
— O, sigur că nu, draga mea, n-am vrut să insinuez aşa ceva.
Poirot oftă în timp ce se îndepărta de casă însoţit de doamna Oliver.
— Un loc foarte nepotrivit pentru o crimă, remarcă Poirot, pe cărarea spre poartă. Nici un fel de atmosferă sau sentiment apăsător al tragediei, nici o persoană pe care să merite s-o ucizi, deşi mi-a trecut prin minte că uneori cineva poate simţi dorinţa să o omoare pe doamna Drake.
— Ştiu ce vrei să spui. Uneori poate fi foarte nesuferită. Atât de mulţumită de sine şi de vanitoasă.
— Cum e soţul ei?
— O, este văduvă. Soţul ei a murit acum un an sau doi. S-a îmbolnăvit de poliomielită şi a rămas neputincios ani de zile. Cred că a fost bancher. Îi plăceau foarte mult jocurile şi sporturile; a suferit foarte mult când a trebuit să renunţe la toate astea fiind invalid.
— Într-adevăr. Reveni la discuţia despre fetiţa Joyce. Spune-mi un lucra. Dintre cei care ascultau, a luat cineva în serios afirmaţia lui Joyce despre crimă?
— Nu ştiu. N-am avut impresia că cineva ar fi crezut-o.
— Ceilalţi copii, de exemplu?
— Mă gândeam la ei. Nu, nu au crezut-o pe Joyce. Ziceau că inventează.
— Şi dumneata ai crezut asta?
— Păi, da, admise doamna Oliver. Desigur, doamna Drake ar vrea să creadă că omorul nu a avut loc niciodată, dar nu se poate asta, nu?
— Înţeleg că e dureros pentru ea.
— Presupun că într-un fel este, dar mi se pare că a început să-i facă plăcere să vorbească despre asta. Să tot dea explicaţii.

— O simpatizezi? Crezi că este o femeie de treabă? Întrebă Poirot.

— Pui cele mai grele întrebări. Stânjenitoare, de fapt, spuse doamna Oliver. Se pare că singurul lucru care te interesează este dacă oamenii sunt amabili sau nu. Rowena Drake e tipul şefului… Îi place să organizeze lucrurile şi să conducă oamenii. Mi se pare că ea dirijează totul pe aici. Dar este foarte eficientă. Depinde dacă îţi plac femeile autoritare. Mie nu prea…

— Dar mama lui Joyce, pe care mergem acum s-o vedem?

— Este o femeie drăguţă. Cam prostuţă. Mi-e milă de ea. Este îngrozitor să-ţi fie ucisă fiica, nu crezi? Şi toţi sunt de părere că întâi a fost siluită şi apoi ucisă, ceea ce înrăutăţeşte lucrurile.

— Dar nu e nici o dovadă care să demonstreze asta, după câte am înţeles.

— Nu, dar oamenilor le place să îşi imagineze că astfel de lucruri se întâmplă. E mai incitant, doar ştii cum sunt oamenii.

— Aşa ai impresia… Dar câteodată… În fine… Nu ştim nimic.

— N-ar fi mai bine ca prietena mea, Judith Buder, să te ducă la doamna Reynolds? O cunoaşte foarte bine, pe când eu, nu.

— Rămâne cum am stabilit.

— Computerul îşi continuă programul, murmură doamna Oliver contrariată.

Capitolul 7

Doamna Reynolds era total diferită de doamna Drake. Nu afişa nici un aer de autosuficienţă, nici pomeneală de aşa ceva.

Purta doliu, ţinea în mână o batistă umedă şi era gata să izbucnească în plâns în orice moment.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, îi spuse doamnei Oliver, că aţi adus un prieten să ne ajute. Întinse mâna lui Poirot, o mână udă, şi îl privi cu îndoială. Şi dacă

ne poate ajuta în vreun fel, îi voi fi foarte recunoscătoare, deşi nu văd ce ar putea face. Nimic nu mi-o poate aduce înapoi, sărmana copilă. E îngrozitor când mă gândesc. Cum poţi să omori un copil de vârsta asta intenţionat? Dacă ar fi ţipat… Dar cred că i-a băgat capul în apă prin surprindere şi i l-a ţinut acolo. O, nu suport să mă mai gândesc. Chiar nu pot!

— Madame, nu vreau să vă întristez şi mai mult. Vă rog, nu vă mai gândiţi. Vreau doar să vă pun câteva întrebări care ne-ar putea ajuta… la găsirea ucigaşului fiicei dumneavoastră. Nu aveţi idee cine ar fi putut fi?

— Cum să ştiu aşa ceva! N-aş fi crezut că ar fi cineva, cineva care locuieşte aici. E un loc liniştit. Şi oamenii care locuiesc aici sunt foarte amabili. Cred că a fost cineva… Un nenorocit care a intrat pe fereastră. Poate era drogat sau aşa ceva. A văzut lumină şi o petrecere, aşa că a dat buzna.

— Sunteţi sigură că atacatorul era bărbat?

— O, trebuie să fi fost. Doamna Reynolds păru şocată. Sunt sigură. Nu putea să fie o femeie, nu?

— O femeie mai puternică.

— Da, într-un fel înţeleg ce vreţi să spuneţi. Adică în ziua de azi femeile sunt mai sportive, la asta vă referiţi. Dar sunt sigură că nu ar face aşa ceva. Joyce era doar un copil… De treisprezece ani.

— Nu vreau să vă întristez rămânând aici prea mult, madame, sau să vă pun întrebări delicate. Sunt sigur că de asta se ocupă poliţia, şi nu vreau să vă fac să suferiţi reamintindu-vă lucruri dureroase. În legătură cu remarca făcută de fata dumneavoastră la petrecere. Nu aţi fost prezentă, nu?

— Nu, nu am fost. Nu m-am simţit prea bine în ultimul timp şi petrecerile copiilor pot fi foarte obositoare. I-am dus cu maşina până acolo şi m-am întors mai târziu să-i iau. Ştiţi, cei trei copii s-au dus împreună. Ann, cea mai mare, are şaisprezece ani şi Leopold are aproape unsprezece. Ce doreaţi să ştiţi despre ceea ce a spus Joyce?

— Doamna Oliver, care a fost prezentă, vă va spune exact cuvintele fiicei dumneavoastră. Cred că a spus că a văzut odată comiţându-se o crimă.

— Joyce? Nu putea să fi spus aşa ceva. Ce crimă să fi văzut ea?

— Ei bine, toată lumea pare să creadă că e imposibil, remarcă Poirot. Eu mă întreb dacă dumneavoastră consideraţi acest lucru posibil. V-a vorbit vreodată despre aşa ceva?

— Că a văzut o crimă? Joyce?

— Trebuie să vă reamintiţi dacă cineva de vârsta lui Joyce a folosit cuvântul crimă cu dezinvoltură. Se poate să fi fost vorba de un accident de maşină sau poate de nişte copii care s-au bătut şi unul l-a împins pe celălalt în râu sau peste pod. Ceva neintenţionat, dar cu urmări grave.

— Nu-mi amintesc să se fi întâmplat ceva asemănător aici, la care să fi asistat Joyce, şi să nu-mi fi spus niciodată nimic. Poate o fi glumit.

— Era foarte convinsă, interveni doamna Oliver. Tot repeta că era adevărat ceea ce văzuse.

— A crezut-o cineva? Întrebă doamna Reynolds.

— Nu ştiu, spuse Poirot.

— Nu cred, zise doamna Oliver, sau poate că nu au vrut să… Să o încurajeze, spunând că o cred.

— Păreau înclinaţi s-o necăjească, să râdă de ea că inventează totul, adăugă Poirot mai dur decât doamna Oliver.

— Nu a fost frumos din partea lor, remarcă doamna Reynolds. De parcă Joyce ar fi minţit în legătură cu aşa ceva. Se înroşise de supărare.

— Ştiu. Puţin probabil, spuse Poirot. Dar e posibil ca ea sa fi greşit, să fi văzut ceva şi să fi crezut că e vorba de o crimă, nu? Vreun accident.

— Dacă ar fi fost aşa, mi-ar fi povestit, nu? Spuse doamna Reynolds încă indignată.

— Cu siguranţă. Nu a amintit niciodată despre aşa ceva? Poate aţi uitat. Mai ales dacă nu a fost foarte important.

— Când anume?

— Nu ştim. Acesta este unul dintre lucrurile dificil de stabilit. Acum trei săptămâni… Sau acum trei ani. A zis că era „cam mică pe atunci”. Oare ce reprezintă „cam mică” pentru o fetiţă de treisprezece ani? Nu vă aduceţi aminte de nimic senzaţional care să se fi întâmplat prin jur?

— Nu cred. Ştiţi, auzi tot felul de ştiri. Sau citeşti despre ele în ziare. Despre femei atacate sau despre o fată şi prietenul ei, astfel de lucruri. Dar nimic important de care să-mi aduc aminte, nimic care s-o fi interesat pe Joyce sau mai ştiu eu ce.

— Dar dacă Joyce susţinea că a văzut o crimă, credeţi că era convinsă de asta?

— N-ar fi spus, dacă n-ar fi crezut asta, nu? Replică doamna Reynolds. Cred că a amestecat nişte lucruri.

— Da, e posibil. Aş dori să vorbesc şi cu ceilalţi doi copii ai dumneavoastră care au fost la petrecere.

— Desigur, deşi nu ştiu ce ar putea să vă spună. Ann e sus şi învaţă pentru examene, iar Leopold e în grădină, asamblează un model de aeroplan.

Leopold era un băiat solid, rotund la faţă, absorbit de construirea mecanismului. Trecură câteva momente până să acorde atenţie întrebărilor care i se puneau.

— Ai fost de faţă, nu-i aşa, Leopold? Ai auzit ce a spus sora ta? Ce a zis?

— O, vă referiţi la crimă? Părea plictisit.

— Da, la asta mă refer, încuviinţă Poirot. A zis că a văzut odată o crimă. Chiar a văzut aşa ceva?

— Nu, bineînţeles că n-a văzut. Pe cine naiba să vadă mort? Aşa era Joyce de felul ei.

— Cum adică „de felul ei”?

— Se dădea mare, răspunse Leopold, răsucind o bucată de sârmă şi respirând zgomotos pe nas de concentrare. Era o

fată foarte prostuţă. Ştiţi, ar fi spus orice numai să-i facă pe oameni să fie atenţi şi s-o bage în seamă.

— Deci, tu crezi că ea a inventat totul?

Leopold îşi îndreptă privirea către doamna Oliver.

— Cred că a vrut să impresioneze puţin. Scrieţi povestiri poliţiste, nu-i aşa? Mă gândesc că a spus-o numai ca să-i acordaţi ei mai multă atenţie decât celorlalţi.

— Aşa era felul ei, nu? Întrebă Poirot.

— Ar fi spus orice. Pariez că nimeni n-a crezut-o

— Ai ascultat-o? Crezi că a crezut-o cineva?

— Păi, am auzit-o, dar n-am prea ascultat. Beatrice şi Cathie au râs de ea. Au spus că: „e o minciună gogonată” sau o invenţie.

Nu mai era altceva de scos de la Leopold. Urcară la etaj, unde Ann, arătând mai mare faţă de cei şaisprezece ani ai ei, stătea aplecată deasupra unei mese pe care se aflau câteva manuale.

— Da, am fost la petrecere.

— Ai auzit-o pe sora ta spunând că a văzut o crimă?

— O, da, am auzit-o. Dar nu i-am dat prea mare importanţă.

— Nu ai crezut că era adevărat?

— Bineînţeles că nu era adevărat. Sunt secole de când n-au mai fost crime pe aici. Cred că n-a mai fost o crimă de ani de zile.

— Atunci de ce crezi că a spus-o?

— O, îi place să se dea mare. Adică, îi plăcea să se dea mare. Mai demult obişnuia să spună o poveste foarte frumoasă despre cum a călătorit ea în India. Unchiul meu fusese acolo şi ea a pretins că a mers cu el. O mulţime de fete din şcoală chiar au crezut-o.

— Deci nu-ţi aminteşti ca în ultimii trei-patru ani să se fi întâmplat vreo crimă pe-aici?

— Nu, numai lucruri obişnuite, spuse Ann. Adică, acelea despre care citeşti în ziare. Şi nici n-au avut loc aici, în

Woodleigh Common. Majoritatea bănuiesc că s-au petrecut în Medchester.

— Ann, cine crezi că a ucis-o pe sora ta? Trebuie să-i fi cunoscut prietenii, pe oamenii care n-o plăceau.

— Nu-mi pot imagina că ar fi vrut s-o omoare cineva. Cred că vreun ţicnit. Nimeni altcineva!

— S-a certat cumva cu cineva… Nu se înţelegea cu vreo persoană?

— Adică dacă avea vreun duşman? E o prostie! Oamenii nu au duşmani, chiar nu au. Există doar oameni care nu-ţi plac.

Când dădeau să iasă din cameră, Ann adăugă:

— Nu vreau să fiu rea, pentru că e moartă, şi n-ar fi frumos din partea mea, dar, ştiţi, Joyce era cea mai mare mincinoasă, îmi pare rău să spun aşa ceva despre sora mea, însă ăsta e adevărul.

— Facem vreun progres? Îl întrebă doamna Oliver după ce părăsiră casa.

— Niciunul. Asta e interesant, spuse Poirot gânditor. Doamna Oliver părea să nu fie de acord cu el.

Capitolul 8

Era ora şase la Pine Crest. Hercule Poirot muşcă o bucată de cârnat şi sorbi din ceai. Ceaiul era tare, dar lui Poirot i se părea cât se poate de lipsit de aromă. În schimb, cârnatul era delicios. Foarte bine prăjit. Se uită cu admiraţie, peste masă, unde stătea doamna Mckay lângă un ceainic mare cafeniu.

Elspeth Mckay nu semăna în nici o privinţă cu fratele ei, comisarul Spence. Unde el era rotund, ea era colţuroasă. Faţa ei prelungă privea lumea cu perspicacitate. Era slabă ca un ţâr şi cu toate astea exista o anumită asemănare între ei, mai ales la ochi şi la linia puternic conturată a maxilarului. Te puteai bizui pe judecata amândurora şi pe bunul lor simţ, se gândi Poirot. Se exprimau diferit, dar asta era tot. Comisarul Spence vorbea rar, cu grijă, după ce se gândea foarte bine. Doamna Mckay se repezea, iute şi ageră ca o pisicuţă care aleargă după un şoarece.

— Multe depind de firea acestui copil, Joyce Reynolds, începu Poirot. Asta mă uimeşte cel mai mult.

Se uită întrebător la Spence.

— Nu poţi să pui mare bază pe mine, zise Spence. Nu locuiesc aici de mult. Mai bine întreab-o pe Elspeth.

Poirot privi peste masă, ridicându-şi sprâncenele. Doamna Mckay răspunse ca de obicei, imediat.

— Cred că e o mică mincinoasă.

— Nu e o fată în care să ai încredere şi să crezi ce spune? Elspeth îşi scutură capul hotărâtă.

— Deloc. Spunea numai minciuni şi le spunea foarte bine, ţineţi cont de asta. N-aş fi crezut-o niciodată.

— Voia să se dea mare?

— Bineînţeles. Aţi aflat povestea cu India, nu? Să ştiţi că mulţi au crezut-o. A fost plecată în vacanţă cu familia. Unul dintre membrii familiei a fost plecat în străinătate. Nu mai ştiu cine, tatăl, mama, unchiul sau mătuşa ei, în fine, a călătorit în India şi când ea s-a întors din vacanţă, a început să povestească că fusese şi ea acolo cu ei. A inventat o poveste nemaipomenită despre un maharajah şi o vânătoare de tigri şi elefanţi… Era frumos să stai s-o asculţi. Mulţi au crezut-o. Dar eu am zis de la început că povesteşte mai mult decât s-ar fi putut întâmpla vreodată. La început am crezut că exagera, dar, de fiecare dată, mai înflorea puţin. Apăreau mai mulţi tigri şi altele. Mult mai mulţi tigri decât se pot aduna. Şi mult mai mulţi elefanţi. Ştiam mai de mult că născocea tot felul de minciuni.

— Mereu ca să atragă atenţia?

— Aşa e. Îi plăcea să fie în centrul atenţiei.

— Fiindcă un copil inventează o poveste despre o călătorie pe care nu a făcut-o niciodată, interveni comisarul Spence, asta nu înseamnă că tot ce spune este o minciună.

— Poate că nu, spuse Elspeth, dar, după toate probabilităţile, avea tendinţa să mintă.

— Deci, dacă Joyce Reynolds v-ar fi povestit că a fost martoră la o crimă, aţi fi spus că minte şi n-aţi fi crezut că e

adevărat?
— Aşa aş fi crezut, admise doamna Mckay.
— S-ar putea să te înşeli, o contrazise fratele ei.
— Da, răspunse ea. Oricine se înşeală. Este ca în povestea aceea cu băiatul care strigă: „Lupul, lupul!” A strigat de prea multe ori, încât atunci când a dat peste unul adevărat, nimeni nu l-a mai crezut şi lupul i-a venit de hac.
— Morala este că…
— Susţin în continuare că este foarte probabil ca ea să nu fi spus adevărul. Dar sunt o femeie corectă. Se poate să fi spus. Poate că a văzut ceva. Nu chiar ceea ce a spus c-a văzut, dar ceva.
— Asta i-a semnat sentinţa la moarte, preciză comisarul Spence. Trebuie să ţii cont de asta, Elspeth. Şi-a pus viaţa în primejdie.
— Foarte adevărat, recunoscu doamna Mckay. Poate că am judecat-o greşit. Şi dacă e aşa, îmi pare rău. Dar întrebaţi pe oricine o cunoştea şi vă va spune că îi stătea în fire să mintă. Ţineţi cont că era la o petrecere şi era entuziasmată. Voia să producă efect.
— Într-adevăr, nu au crezut-o, remarcă Poirot. Elspeth Mckay clătină din cap, plină de îndoială.
— Pe cine să fi văzut că a fost ucis? Întrebă Poirot, uitându-se când la unul, când la celălalt.
— Pe nimeni, răspunse hotărâtă doamna Mckay.
— Trebuie să fi murit cineva pe aici, să zicem, în ultimii trei ani.
— O, da, desigur, răspunse Spence. Bătrâni, invalizi sau la ce să te aştepţi… Sau poate vreun accident de maşină la care şoferul a fugit de la locul faptei…
— Nici o moarte neaşteptată sau neobişnuită?
— Păi… Ezită Elspeth… Poate… Spence interveni:
— Am notat câteva nume. Îi întinse o hârtie lui Poirot. Te-am scutit de ceva muncă, să mai întrebi pe alţii.
— Sugerezi că ar fi fost victime?

— Nici chiar aşa. Să spunem… pe scala posibilităţilor. Poirot citi cu glas tare:

— Doamna Llewellyn-Smythe. Charlotte Benfield. Janet White. Lesley Ferrier… Se întrerupse, se uită peste masă şi repetă primul nume. Doamna Llewellyn-Smythe.

— S-ar putea, spuse doamna Mckay. Da, aţi putea găsi ceva aici. Adăugă un cuvânt care suna ca „operă”.

— Operă? Poirot o privea uimit. Nu auzise nimic de vreo operă.

— A plecat într-o seară şi nimeni n-a mai auzit de ea de atunci, continuă Elspeth.

— Doamna Llewellyn-Smythe?

— Nu, nu. Fata de la operă. I-ar fi putut pune foarte uşor ceva în medicamente. Şi a moştenit toţi banii, nu-i aşa? Sau aşa credea la momentul respectiv?

Poirot se uita la Spence să-l lămurească.

— Şi nu s-a mai auzit de ea niciodată. Fetele astea străine sunt toate la fel, spuse doamna Mckay.

Poirot pricepu în sfârşit ce era cu „opera”.

— O fată au pair, zise el.

— Exact. Locuia cu bătrâna doamnă şi la o săptămână sau două de la moartea bătrânei, fata pur şi simplu a dispărut.

— Cred că a fugit cu vreun bărbat, zise Spence.

— Păi nimeni nu auzise să aibă vreun iubit, remarcă Elspeth. Şi de obicei se bârfeşte destul de mult pe aici. În general, se ştie cine cu cine umblă.

— S-a gândit cineva că a fost ceva în neregulă cu moartea doamnei Llewellyn-Smythe? Întrebă Poirot.

— Nu. Avea probleme cu inima. Doctorul o vizita cu regularitate.

— Dar ai început lista posibilelor victime cu ea, prietene!

— Păi, era o femeie bogată, foarte bogată. Moartea ei n-a fost surprinzătoare, dar a venit pe neaşteptate. Am auzit că doctorul Ferguson a fost surprins, chiar dacă doar uşor surprins. Cred că se aştepta să trăiască mai mult. Dar doctorii mai au parte şi de astfel de surprize. Nu era genul

de persoană care să respecte sfatul medicului. I se recomandase să nu se obosească prea mult, dar făcea numai ce dorea. De exemplu, era pasionată de grădinărit, iar asta nu le prieşte celor cu probleme la inimă.

Elspeth Mckay interveni în discuţie:

— S-a stabilit aici de când s-a îmbolnăvit. Înainte locuise în străinătate. A venit aici ca să fie aproape de nepoţii ei, domnul şi doamna Drake, şi a cumpărat Quarry House – o casă mare în stil victorian care avea pe domeniu o carieră de piatră abandonată, care a atras-o ca având perspective. A cheltuit mii de lire pentru a transforma acea carieră de piatră într-o grădină scufundată, sau cum s-o numi. A adus un arhitect de la Wisley, sau de pe acolo, ca să i-o amenajeze. O, nu pot să vă povestesc, trebuie s-o vedeţi.

— O să mă duc s-o văd, îi promise Poirot. Cine ştie… Poate îmi dă idei.

— Da, dacă aş fi în locul dumneavoastră m-aş duce. Merită!

— Spuneaţi că era bogată?

— Văduva unui mare constructor de nave. Avea bani cu duiumul.

— Moartea ei n-a fost o surpriză, pentru că avea probleme cu inima, dar a survenit brusc, zise Spence. Nu au existat dubii că nu s-ar fi datorat unor cauze naturale. Insuficienţa cardiacă sau o denumire mai lungă pe care o folosesc doctorii. Ceva coronarian.

— Nu s-a pus niciodată problema unei anchete? Spence scutură din cap.

— S-a mai întâmplat, spuse Poirot. Unei doamne mai în vârstă i s-a recomandat să aibă grijă, să nu alerge în sus şi-n jos pe scări, să nu muncească prea mult în grădină etc., etc. Dar când ai de-a face cu o femeie energică, pasionată de grădinărit şi care a făcut toată viaţa doar ce-a vrut, ea nu tratează întotdeauna aceste recomandări cu respectul cuvenit.

— Cât se poate de adevărat. Doamna Llewellyn-Smythe a transformat cariera în ceva minunat… Sau mai bine zis arhitectul. Au muncit trei sau patru ani, el împreună cu patroana. Ea văzuse o grădină, cred că în Irlanda, când fusese într-un tur de vizitare a grădinilor organizat de National Trust. Cu imaginea aceea în minte au schimbat complet tot locul. O, da, trebuie să vedeţi, ca să credeţi.

— Atunci a fost o moarte naturală, interveni Poirot, constatată de către doctorul local. Acelaşi doctor pe care urmează să-l văd în curând?

— Da, doctorul Ferguson. E un bărbat de vreo şaizeci de ani, priceput în profesie şi foarte respectat aici.

— Dar suspectaţi că ar fi putut fi ucisă? Pentru vreun alt motiv decât cele pe care mi le-aţi prezentat?

— Pe de-o parte, fata de la operă, zise Elspeth.

— De ce?

— Ei, trebuie să fi falsificat testamentul. Cine altcineva ar fi făcut-o dacă nu ea?

— Trebuie să-mi povestiţi mai multe. Ce-i cu testamentul ăsta falsificat?

— S-au cam stârnit discuţii când s-a citit testamentul bătrânei doamne.

— Era un testament nou?

— Avea ceva despre care au zis că… E cam dubios… Un codi… Un codicil.

Elspeth se uită la Poirot, care aprobă.

— Îşi mai făcuse alte testamente, interveni Spence. Asemănătoare: donaţii în scopuri caritabile, pentru bătrânii servitori, dar mare parte a averii revenea nepotului şi soţiei acestuia, care îi erau rudele apropiate.

— Şi ce-i cu acest codicil?

— I-a lăsat totul fetei de la operă, zise Elspeth „pentru devotamentul şi bunătatea ei”. Cam aşa ceva.

— Povestiţi-mi mai mult despre această fată.

— Provenea dintr-o ţară din Europa Centrală. Una cu un nume lung.

— Cât timp a lucrat pentru bătrâna doamnă?
— Mai bine de un an.
— Întotdeauna când vorbiţi despre ea îi spuneţi bătrâna doamnă. Câţi ani avea?
— Şaizeci şi ceva de ani.
— Dar asta nu înseamnă foarte în vârstă, remarcă Poirot afectat.
— Oricum, a întocmit mai multe testamente, reluă Elspeth. Aşa cum zicea Bert, toate asemănătoare: lăsa o donaţie, două sau le schimba destinatarii, şi diferite cadouri pentru servitorii vechi. Dar grosul averii revenea întotdeauna nepotului şi soţiei acestuia şi, mi se pare, unei verişoare mai în vârstă care a murit înaintea ei. A lăsat bungalow-ul arhitectului peisagist – În care să locuiască oricât ar fi dorit -şi un fel de rentă din care să întreţină grădina şi să fie deschisă marelui public. Ceva asemănător.
— Presupun că familia a susţinut că echilibrul ei mintal fusese afectat şi că se aflase sub influente nefaste.
— Probabil că s-a ajuns la asta, spuse Spence. Dar, cum am mai spus, avocaţii au depistat imediat falsul. Se pare că nu era un fals întocmit prea convingător. L-au depistat numaidecât.
— S-a demonstrat că fata de la operă l-ar fi putut întocmi foarte uşor, spuse Elspeth. Ştiţi, scria mare parte din corespondenţa doamnei Llewellyn-Smythe căreia îi displăcea să le trimită prietenilor scrisori dactilografiate. Dacă nu era vorba de afaceri, obişnuia să spună: „Fă-o de mână şi imită-mi cât mai bine scrisul, şi semneaz-o cu numele meu”. Doamna Minden, femeia de serviciu, a auzit-o spunându-i asta într-o zi, şi cred că fata s-a obişnuit să-i imite scrisul doamnei până când i-a venit în minte că ar putea falsifica testamentul şi ar putea scăpa basma curată. Şi aşa s-au întâmplat toate. Dar, cum v-am zis, avocaţii au fost foarte abili şi au descoperit-o.
— Avocaţii doamnei Llewellyn-Smythe?

— Da. Fullerton, Harrison şi Leadbetter. O firmă foarte respectată în Medchester. Întotdeauna i-au întocmit actele. Oricum, au adus experţi, care au făcut cercetări, au anchetat-o pe fată, care între timp şi-a luat zborul. A plecat pur şi simplu într-o zi, abandonându-şi o mare parte din lucruri. Se pregăteau să înceapă o procedură penală împotriva ei, dar ea nu a stat să aştepte. S-a făcut nevăzută. Nu e prea greu să pleci din ţară, dacă o faci la timp. Te poţi duce în excursii de câteva zile pe continent fără paşaport şi, dacă ai vreun aranjament cu cineva de acolo, poţi să dispari înainte de a se isca tămbălăul. Probabil s-a întors în ţara ei sau şi-a schimbat numele sau stă la prieteni.

— Dar toată lumea a fost de acord că doamna Llewellyn - Smythe a murit din cauze naturale? Întrebă Poirot.

— Da, nu cred că s-a pus vreodată problema astfel. Eu zic că e posibil pentru că s-au mai întâmplat astfel de cazuri, iar doctorul nu a suspectat nimic. Să presupunem că Joyce a auzit ceva, a auzit-o pe fata au pair dându-i medicamentele doamnei Llewellyn-Smythe şi pe bătrâna doamna zicând: „acest medicament are alt gust decât de obicei” sau „are un gust amar”, sau „e ciudat”.

— Cineva ar putea crede că le-ai auzit chiar tu, Elspeth, o mustră comisarul Spence. Totul e în imaginaţia ta.

— Când a murit? Întrebă Poirot. De dimineaţă, seara, în casă, afară sau departe de casă?

— O, acasă. Intrase după ce lucrase în grădină şi răsufla din greu. A spus că e foarte obosită şi s-a dus să se întindă în pat. Pe scurt, nu s-a mai trezit niciodată. Ceea ce se pare că e cât se poate de natural din punct de vedere medical.

Poirot îşi scoase un carneţel. Pe pagină deja scrisese „Victime”. Dedesubt notă: „Nr. 1. Sugerată, doamna Llewellyn – Smythe”. Pe următoarele pagini trecu celelalte nume pe care i le furnizase Spence. Întrebă:

— Charlotte Benfield? Spence răspunse prompt:

— Şaisprezece ani, vânzătoare. Multiple răni la cap, descoperită pe o potecă lângă Quarry Wood. Au fost

suspectaţi doi tineri. Amândoi se plimbaseră cu ea din când în când. Nici o dovadă.

— Au fost interogaţi? Întrebă Poirot.

— Da. Asta-i procedura de rutină. Dar n-au ajutat prea mult. Erau speriaţi. Au zis nişte minciuni, s-au contrazis. Nu au lăsat impresia de criminali. Însă oricare din ei ar fi putut fi.

— Ce poţi spune despre ei?

— Peter Gordon, douăzeci şi unu de ani, şomer. Avusese câteva slujbe, dar le abandonase. Puturos. Destul de chipeş. Fusese reţinut de poliţie pentru nişte furtişaguri, chestii de-astea. Nu se consemnează acte de violenţe. Era în cârdăşie cu un grup păcătos de tineri infractori, dar de regulă reuşea să nu se amestece în nimic serios.

— Şi celălalt?

— Thomas Hudd, douăzeci de ani, bâlbâit, timid, nevrotic. Voia să devină profesor, dar nu-şi putea lua examenele. Mama văduvă; tipul posesiv de mamă care nu-l încuraja să aibă prietene. Îl ţinea cât putea de aproape de fustele ei.

Lucra la o papetărie. Nici o infracţiune consemnată, dar, se pare, posibilităţi psihologice. Fata îl juca pe degete. Un motiv probabil ar fi gelozia, dar nici o probă pentru care să fie trimis în judecată. Amândoi aveau alibiuri. Hudd – pe al mamei sale. Ar fi jurat şi în faţa reginei că a fost acasă cu ea toată seara, nimeni n-a spus că nu e adevărat, că-l văzuse în altă parte sau în apropierea locului crimei. Alibiul tânărului Gordon a fost asigurat de către unul dintre prietenii săi mai puţin respectabili. Nu valora mult, dar nu s-a dovedit contrariul.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum optsprezece luni.

— Unde?

— Pe o potecă, pe un câmp nu departe de Woodleigh Common.

— Cam la un kilometru, spuse Elspeth.

— Lângă casa lui Joyce… Casa familiei Reynolds?

— Nu, în cealaltă parte a satului.

— Nu pare să fie vorba de crima despre care vorbea Joyce, rosti Poirot gânditor. Dacă vezi o fată lovită în cap de un tânăr, te gândeşti imediat la crimă. Nu aştepţi un an până începi să te gândeşti că a fost crimă.

Poirot mai citi un nume:

— Lesley Ferrier. Spence începu din nou:

— Funcţionar la o firmă de avocatură, douăzeci şi opt de ani, angajat de domnii Fullerton, Harrison şi Leadbetter din Market Street, Medchester.

— Aceştia au fost şi avocaţii doamnei Llewellyn-Smythe, parcă aşa aţi spus.

— Da, aceiaşi.

— Şi ce s-a întâmplat cu Lesley Ferrier?

— A fost înjunghiat pe la spate. Nu departe de Green Swan Pub. Se zicea că avea o aventură cu soţia proprietarului, Harry Griffin. Frumoasă femeie, şi încă mai este. Puţin cam bătrâioară. Era mai în vârstă decât el cu vreo cinci-şase ani, dar îi plac tinerii.

— Arma?

— Cuţitul nu s-a găsit. Se zicea că Les se despărţise de ea şi începuse o relaţie cu altă fată, dar cu ce fată, nu se ştie.

— Aha. Şi cine a fost suspect în acest caz? Proprietarul sau soţia?

— Aşa e, spuse Spence. Ar fi putut fi oricare din ei. Mai degrabă soţia părea în stare de aşa ceva. Era pe jumătate ţigancă şi foarte temperamentală. Dar existau şi alte variante. Lesley al nostru nu a dus o viaţă exemplară. A intrat în bucluc chiar de la douăzeci de ani, falsificându-şi conturile pe undeva. Mai ales imitând scrisul. Se spunea că provenea dintr-o familie destrămată. Patronii au pus o vorbă bună pentru el. A primit o sentinţă scurtă şi a fost angajat de către Fullerton, Harrison şi Leadbetter când a scăpat.

— Şi după aia s-a cuminţit?

— Ei, nu s-a dovedit nimic. Se pare că da, în ceea ce îi priveşte pe patronii lui, dar a fost implicat în câteva tranzacţii suspecte cu prietenii lui. S-ar putea spune că era necinstit, dar prudent.

— Care a fost explicaţia?

— Se pare că ar fi fost înjunghiat de unul dintre tovarăşii lui cu o reputaţie mai proastă. Când te înhăitezi cu golani, unul bagă cuţitul în tine, dacă-l trădezi.

— Altceva?

— Păi, avea o sumă mare de bani în contul lui de la bancă. Depuşi în numerar. Nimic care să indice de unde proveneau. Destul de dubios.

— Probabil că au fost şterpeliţi de la Fullerton, Harrison şi Leadbetter, sugeră Poirot.

— Ei n-au depus nici o plângere. Au angajat un contabil care se ocupă de toate.

— Poliţia nu are nici un indiciu de unde ar fi putut să-i fi luat?

— Nu.

— Din nou, nu cred că e criminalul pe care l-a văzut Joyce, rosti Poirot.

Citi ultimul nume:

— Janet White.

— A fost găsită strangulată pe o potecă – o scurtătură de la şcoală spre casă. Locuia într-un apartament împreună cu altă profesoară, Nora Ambrose. Potrivit Norei Ambrose, Janet White pomenea uneori că o supăra un bărbat cu care rupsese relaţiile în urmă cu un an, dar care îi tot trimitea scrisori de ameninţare. Nu s-a aflat niciodată nimic despre acest bărbat. Nora Ambrose nu-i ştia numele, nici adresa.

— Aha, spuse Poirot, asta îmi place mai mult.

Bifa cu un semn mare şi gros numele lui Janet White.

— De ce? Întrebă Spence.

— Este mai probabil ca o fetiţă de vârsta lui Joyce să fi fost martoră la o asemenea crimă. Ar fi putut recunoaşte victima

— O profesoară pe care o cunoştea sau chiar îi preda. Probabil nu-l cunoştea pe atacator. Poate a văzut o luptă, a auzit o ceartă între tânăra pe care o ştia şi un necunoscut. Dar atunci nu s-a gândit la altceva. Când a fost omorâtă Janet White?

— Acum doi ani şi jumătate.

— Vedeţi, e aproape de perioada la care ne-am gândit. Nu şi-ar fi dat seama că bărbatul pe care l-a văzut cu mâinile în jurul gâtului lui Janet nu o ţinea de după gât, ci o omora. Când a crescut, a găsit o explicaţie mai plauzibilă. O privi pe Elspeth. Sunteţi de acord cu raţionamentul meu?

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise Elspeth. Dar nu o luaţi prea pe ocolite? Căutaţi victima unei crime din trecut, în loc să-l căutaţi pe bărbatul care a omorât un copil aici în Woodleigh Common, doar în urmă cu trei zile?

— Pornim din trecut spre viitor, spuse Poirot. Ajungem, să zicem, de la ce s-a întâmplat acum doi ani şi jumătate la ce s-a întâmplat acum trei zile. Şi, de aceea, trebuie să analizăm

— Ceea ce, cu siguranţă, aţi făcut deja – care dintre locuitorii din Woodleigh Common prezenţi la petrecere ar fi putut avea vreo legătură cu o crimă mai veche?

— Acum putem reduce lista, spuse Spence. Asta dacă acceptăm supoziţia ta că Joyce a fost ucisă din cauza celor spuse în ziua aceea, că a fost martoră la o crimă. A spus lucrurile acelea în timpul pregătirilor pentru petrecere. Ţineţi cont că am putea să ne înşelăm în privinţa motivului pentru care Joyce a fost ucisă, dar nu cred. Să presupunem că ea a văzut crima, iar cineva care se afla acolo în timpul pregătirilor pentru petrecere a auzit-o şi a acţionat cât mai repede cu putinţă.

— Cine a fost prezent? Întrebă Poirot. Presupun că ştiţi.

— Da, am lista chiar aici.

— Ai verificat-o cu atenţie?

— Da, am verificat-o şi răsverificat-o, dar a fost foarte greu. Iată cele optsprezece nume:

Lista persoanelor prezente la pregătirile pentru petrecerea de Halloween:

Doamna Drake (gazda)

Doamna Butler.

Doamna Oliver.

Domnişoara Whittaker (profesoară)

Reverendul Charles Cotterell (vicar)

Simon Lampton (ajutorul vicarului)

Domnişoara Lee (farmacista doctorului Ferguson)

Ann Reynolds.

Joyce Reynolds.

Leopold Reynolds.

Nicholas Ransom.

Desmond Holland.

Beatrice Ardley.

Cathie Grant.

Diana Brent.

Doamna Carlton (servitoare) Doamna Minden (femeie de serviciu)

Doamna Goodbody (ajutoare)

— Sunteţi siguri că aceştia au fost toţi?

— Nu, zise Spence. Nu sunt sigur. Nu pot fi sigur, nimeni nu poate fi. Lumea a adus lucruri. Cineva a adus nişte becuri colorate. Altcineva a adus câteva oglinzi. Erau mai multe platouri. Cineva a împrumutat o găleată de plastic. Oamenii au adus lucruri, au schimbat câteva cuvinte şi apoi au plecat. N-au rămas să dea o mână de ajutor. De aceea, unei astfel de persoane nu i s-a dat atenţie şi a putut trece neobservată. Dar acea persoană, chiar dacă ar fi lăsat o găleată în hol, ar fi putut auzi ceea ce spunea Joyce în sufragerie, căci fetiţa striga. Nu ne putem limita la lista aceasta, dar e cea mai bună până acum. Poftim, uită-te la ea. Am scris câte o mică observaţie în dreptul numelor.

— Îţi mulţumesc! Încă o întrebare. Trebuie să fi vorbit cu unii dintre ei, de exemplu, cu cei care au rămas la

petrecere. A menţionat cineva că Joyce afirmase că fusese martoră la o crimă?
— Nu cred. Oficial, nu e nici o dovadă. Prima dată când am aflat despre asta a fost când mi-ai povestit.
— Interesant, şopti Poirot. S-ar putea spune chiar neobişnuit.
— Desigur, nimeni n-a luat-o în serios, spuse Spence. Poirot aprobă meditativ.
— Acum trebuie să mă întâlnesc cu doctorul Ferguson, după ce termină operaţia.
Împături foaia cu lista întocmită de Spence şi o puse în buzunar.

Capitolul 9

Doctorul Ferguson era un bărbat de şaizeci de ani, de origine scoţiană, foarte direct din fire. Îl măsură din cap până-n picioare pe Poirot cu nişte ochi pătrunzători pe sub sprâncenele stufoase şi spuse:
— Despre ce e vorba? Luaţi loc. Aveţi grijă cu piciorul ăla de la scaun. E cam şubred. Ar trebui să vă explic, începu doctorul Ferguson. Toată lumea ştie totul într-un loc ca acesta. Scriitoarea aceea v-a adus aici ca pe cel mai mare detectiv lăsat de Dumnezeu pe pământ ca să-i uluiţi pe poliţişti. Cam aşa e, nu?
— Parţial, spuse Poirot. Am venit să vizitez un vechi prieten, pe fostul comisar Spence, care locuieşte împreună cu sora lui.
— Spence? Hmm. Un tip de ispravă acest Spence. Genul de buldog. Un ofiţer de poliţie cinstit, de şcoală veche. Nu se lasă uns, nu e violent, nici prost. Foarte corect!
— L-aţi caracterizat foarte bine.
— Ei bine, ce i-aţi povestit şi ce v-a povestit el? Întrebă Ferguson.
— Atât el, cât şi inspectorul Raglan au fost foarte amabili. Sper să fiţi şi dumneavoastră la fel.
— N-am de ce să fiu amabil, spuse Ferguson. Nu ştiu ce s-a întâmplat. O copilă este băgată cu capul într-o găleată şi

moare înecată în toiul unei petreceri. Urâtă treabă. Luaţi seamă că a da gata un copil nu mai surprinde astăzi. Am fost chemat să examinez mulţi copii ucişi în ultimii şapte-zece ani… Mult prea mulţi. Mulţi oameni ar trebui să se afle în ospicii, dar nu sunt. Nu mai există locuri libere. Umblă peste tot, vorbesc frumos, sunt educaţi, arată ca toţi ceilalţi, căutând pe cineva căruia să-i facă rău. Şi se distrează. Totuşi, n-o fac, de obicei, la o petrecere. Sunt prea multe şanse să fie prinşi, dar cred că noutatea îl atrage şi pe un criminal cu probleme mintale.

— Aveţi idee cine a ucis-o?

— Aveţi impresia că aceasta e o întrebare la care pot să răspund aşa, pur şi simplu? Ar trebui să am nişte dovezi, nu? Să fiu sigur.

— Aţi putea bănui.

— Oricine poate bănui. Dacă sunt chemat la un pacient, trebuie să ghicesc dacă băiatul o să aibă pojar sau e o alergie de la stridii ori de la perne din puf. Trebuie să întreb ca să aflu ce a mâncat, ce a băut, pe ce a dormit sau cu ce alţi copii a intrat în contact. Dacă a mers într-un autobuz aglomerat cu copiii doamnei Smith sau cu ai doamnei Robinson, care au pojar, şi încă alte câteva lucruri. Apoi, presupun care dintre diferitele posibilităţi este cauza, şi asta, vă spun, se numeşte diagnostic. Nu te grăbeşti ca să fii sigur.

— Aţi cunoscut-o pe copilă?

— Desigur. Era una dintre pacientele mele. Suntem doi medici aici – eu şi Worrall. Din întâmplare, eu sunt doctorul familiei Reynolds. Joyce era un copil sănătos. A avut bolile obişnuite ale copilăriei. Nimic ciudat sau nelalocul lui. Mânca prea mult, vorbea prea mult. Vorbitul nu i-ar fi făcut nici un rău. Mâncatul în exces îi provoca, din când în când, ceea ce înainte se numea atac biliar. A făcut oreion şi varicelă. Nimic altceva.

— Dar poate că a vorbit prea mult, cu o anumită ocazie, cum aţi sugerat că obişnuia?

— Deci ăsta e indiciul pe care-l căutaţi. Am auzit nişte zvonuri. Ceva de genul: „Ce a văzut majordomul…?”. Numai că e tragedie în loc de comedie. Aşa e?

— Ar putea fi motivul, explicaţia.

— O, da. Aveţi dreptate. Dar sunt şi alte motive. Dezechilibrul mintal a devenit răspunsul în zilele noastre. În orice caz, mai mereu, e invocat la tribunal. Nimeni n-a avut nimic de câştigat după moartea ei, nimeni nu o ura. Dar mi se pare că, în ziua de azi, explicaţia nu mai trebuie căutată la copii, ci în altă parte. Motivul e în mintea ucigaşului. În mintea lui dezechilibrată, malefică sau perversă. Oricum aţi vrea s-o numiţi. Nu sunt psihiatru. Sunt momente când obosesc să aud cuvintele astea: „Arestat preventiv pentru un examen psihiatric”, după ce un flăcău a intrat pe furiş undeva, a spart oglinzi, a înhăţat nişte sticle cu whisky, a furat argintăria şi i-a dat în cap unei bătrâne. Nu contează ce a făcut. Trimite-l la un examen psihiatric.

— Şi pe cine aţi trimite, în acest caz, la un examen psihiatric?

— Vă referiţi la cei care erau de faţă în noaptea crimei?

— Da.

— Criminalul trebuie să fi fost acolo, nu? Altfel nu ar fi avut loc crima. Corect? Se afla printre invitaţi, printre ajutoare sau a intrat pe fereastră cu gânduri rele. Probabil că ştia casa. Poate c-a mai fost pe acolo, dând târcoale. Să luăm bărbatul sau băiatul nostru. Vrea să omoare pe cineva. Nimic ieşit din comun. În Medchester am avut un caz asemănător. A ieşit la iveală după şase-şapte ani. Un băiat de treisprezece ani. A vrut să omoare pe cineva, aşa că a omorât un copil de nouă ani, a furat o maşină, a condus vreo zece kilometri până la un crâng, i-a dat foc acolo, a fugit şi din câte ştim a dus o viaţă liniştită până la douăzeci şi unu, douăzeci şi doi de ani. Ţineţi minte că ne bazăm doar pe mărturia lui, se poate să fi comis şi altele. Poate că da. A descoperit că îi face plăcere să omoare oameni. Să nu credeţi că a omorât prea mulţi, altfel poliţia l-ar fi

descoperit până acum. Dar, din când în când, simţea această nevoie. Examenul psihiatric: a comis crime în momente de dezechilibru mintal. Încerc să cred că aşa ceva s-a întâmplat şi aici. Ceva asemănător. Slavă Domnului, nu sunt psihiatru. Am câţiva prieteni psihiatri. Unii sunt oameni cu bun-simţ. Alţii… Aş merge până acolo încât aş zice că le-ar trebui şi lor un examen psihiatric. Acest individ care a omorât-o pe Joyce are, probabil, părinţi cumsecade, se poartă normal, arată bine. Nimeni nu şi-ar închipui că ar fi ceva în neregulă cu el. Aţi muşcat vreodată dintr-un măr frumos, roşu şi gustos şi lângă cotor ceva neplăcut iese la suprafaţă şi-ţi face scârbă? Li se întâmplă multor oameni. În ziua de azi, mai multora decât înainte.

— Şi personal nu aveţi nici o bănuială?

— Nu aş îndrăzni să pun diagnosticul de ucigaş fără să am dovezi.

— Totuşi, sunteţi de acord că trebuie să fi fost cineva prezent la petrecere. Nu există o crimă fără un criminal.

— Se poate cu uşurinţă în unele povestiri poliţiste. Poate că scriitoarea dumneavoastră preferată aşa le scrie. Dar în cazul de faţă sunt de acord. Ucigaşul trebuie să fi fost acolo. Un invitat, o servitoare, cineva care a intrat pe fereastră. Destul de uşor, dacă a studiat înainte cum se închide fereastra. Cuiva cu creierul bolnav trebuie să-i fi venit o asemenea idee, că ar fi distractiv să omori pe cineva la o petrecere de Halloween. Asta e de ajuns ca să începeţi, nu? Cineva care a fost la petrecere.

De sub sprâncenele stufoase, o pereche de ochi licăreau la Poirot.

— Şi eu am fost acolo. M-am dus târziu, să văd ce se întâmplă. Dădu din cap cu putere şi adăugă: Da, asta-i problema, nu? Ca o ştire mondenă din ziare:

Printre cei prezenţi a fost… Un Ucigaş.

Capitolul 10

Poirot se uită mulţumit la clădirea şcolii The Elms. I se permise să intre şi fu luat în primire de o persoană care

părea a fi secretara directoarei. Domnişoara Emlyn se ridică de la birou ca să-l salute.

— Sunt încântată să vă întâlnesc, domnule Poirot. Am auzit multe despre dumneavoastră.

— Sunteţi foarte amabilă.

— De la o foarte veche prietenă de-a mea, domnişoara Bulstrode, fostă directoare la Meadowbank. V-o amintiţi?

— Cum să o uit? O mare personalitate.

— Da, spuse domnişoara Emlyn. Ea a făcut din Meadowbank şcoala care este azi. Oftă uşor şi adăugă: S-a mai schimbat puţin astăzi. Alte scopuri, alte metode, dar încă se menţine ca o şcoală cu prestigiu, a progresului şi, de asemenea, cu tradiţie. Ah, nu trebuie să trăim în trecut. Sunt sigură că aţi venit să mă vedeţi în legătură cu moartea lui Joyce Reynolds. Nu ştiu dacă sunteţi cu adevărat interesat de cazul ei. Îmi imaginez că e în afara preocupărilor dumneavoastră obişnuite. Aţi cunoscut-o personal sau îi ştiţi familia?

— Nu, am venit la cererea unei vechi prietene, doamna Ariadne Oliver, care stă aici şi a participat la petrecere.

— Scrie cărţi minunate, spuse domnişoara Emlyn. Am întâlnit-o o dată sau de două ori. Atunci e mult mai uşor de discutat. Atât timp cât nu sunteţi implicat emoţional, putem vorbi deschis. A fost un lucru îngrozitor. Aş spune că aşa ceva nu avea cum să se întâmple. Copiii nu erau nici prea mari, nici prea mici ca să intre într-o anumită categorie. Cred că e vorba de o crimă comisă de un psihopat. Sunteţi de acord?

— Nu, răspunse Poirot. Cred că a fost o crimă ca alte crime, comisă dintr-un anumit motiv, probabil unul sordid.

— Aşa. Şi motivul?

— Motivul a fost o remarcă făcută de Joyce; din câte ştiu, nu în timpul petrecerii, ci mai devreme, în timpul pregătirilor, la care dădeau o mână de ajutor copiii mai mari şi alte persoane. A susţinut că a văzut odată cum s-a comis o crimă.

— Au crezut-o?
— În general, nu cred c-a fost crezută.
— Acesta pare a fi cel mai rezonabil răspuns. Joyce – vă vorbesc deschis, Monsieur Poirot, pentru că nu dorim ca sentimente inutile să ne întunece judecata – era un copil cam mediocru, nici proastă, dar nici deosebit de inteligentă. Era, vă spun sincer, o mare mincinoasă. Şi prin aceasta nu mă refer la faptul că îi înşela pe alţii. Nu încerca să evite pedepsele sau să fie prinsă pe picior greşit. Se lăuda. Se lăuda cu lucruri care nu se întâmplaseră, dar care îi impresionau pe prietenii care o ascultau. Drept urmare, bineînţeles că nu erau înclinaţi să creadă minciunile ei.
— Credeţi că s-a lăudat că ar fi fost martoră la o crimă cu scopul de a i se da importanţă, de a intriga pe cineva?
— Da. Şi aş spune că persoana pe care voia s-o impresioneze era, fără îndoială, Ariadne Oliver.
— Deci, credeţi că Joyce nu a fost martoră la nici o crimă?
— Mă îndoiesc foarte mult.
— Sunteţi de părere că a inventat totul?
— N-aş zice asta. Probabil că a văzut un accident de maşină sau pe cineva care a fost rănit pe terenul de golf cu o minge -ceva ce ar fi putut fi transformat într-o întâmplare impresionantă şi să treacă drept tentativă de omor.
— Singura supoziţie pe care o putem face cu siguranţă este aceea că un ucigaş s-a aflat la petrecerea de Halloween.
— Desigur, spuse domnişoara Emlyn, fără nici o urmă de emoţie. Bineînţeles. E ceva logic, nu?
— Aveţi idee cine ar putea fi criminalul?
— Aceasta este o întrebare delicată. Până la urmă, majoritatea copiilor de la petrecere aveau între nouă şi cincisprezece ani şi bănuiesc că aproape toţi au fost sau sunt elevi la şcoala mea. Ar trebui să ştiu câte ceva despre ei. Ca şi ceva despre familiile şi mediul din care provin.
— Parcă una dintre profesoarele dumneavoastră a fost strangulată acum un an-doi de către un necunoscut.

— Vă referiţi la Janet White? O tânără de vreo douăzeci şi patru de ani. O fată timidă. Din câte ştim, ieşise singură la plimbare. Poate că stabilise să se întâlnească cu un tânăr. Era atrăgătoare pentru bărbaţi, fără să stârnească pasiuni. Nu s-a descoperit cine a ucis-o. Poliţia a anchetat mai mulţi tineri sau le-a cerut să-i ajute în timpul cercetărilor, cum se obişnuieşte, dar nu au găsit suficiente probe pentru a inculpa pe vreunul. O afacere urâtă, din punctul lor de vedere. Ca şi din al meu.

— Amândoi avem un principiu în comun. Dezaprobăm crima. Domnişoara Emlyn îl privi câteva clipe. Nu-şi schimbă expresia, dar Poirot avu senzaţia că e măsurat cu foarte multă grijă.

— Îmi place felul cum vă exprimaţi, spuse ea. Din ce citeşti şi auzi astăzi, se pare că, sub anumite aspecte, crima este încet, dar sigur acceptată de o mare parte a comunităţii.

Rămase pe gânduri preţ de câteva momente şi nici Poirot nu vorbi. I se păru că ea se gândeşte la un plan de acţiune. Se ridică şi apăsă pe sonerie.

— Cred că ar fi mai bine să vorbiţi cu domnişoara Whittaker. La vreo cinci minute după plecarea domnişoarei Emlyn, uşa se deschise şi o femeie de patruzeci de ani îşi făcu apariţia. Avea părul roşcat, tuns scurt şi intră cu pas vioi.

— Domnule Poirot? Întrebă ea. Vă pot ajuta cu ceva? Domnişoara Emlyn e de părere că da.

— Dacă domnişoara Emlyn crede asta, atunci cu siguranţă că puteţi. O cred pe cuvânt.

— O cunoaşteţi?

— Am întâlnit-o în după-amiaza asta.

— Dar v-aţi făcut repede o părere despre ea.

— Sper că o să-mi daţi dreptate. Elizabeth Whittaker oftă uşor.

— O, da, aveţi dreptate. Presupun că e în legătură cu moartea lui Joyce Reynolds. Nu ştiu exact cum de aţi aflat

de asta. De la poliţie? Clătină din cap oarecum nemulţumită.

— Nu, nu de la poliţie. Personal, de la o prietenă. Femeia luă un scaun, îl trase puţin ca să stea faţă-n faţă.

— Da, ce doriţi să ştiţi?

— Nu cred că e cazul să pierdem timpul cu întrebări lipsite de importanţă. S-a întâmplat ceva în seara aceea la petrecere, ceva ce ar fi foarte bine să aflu. Aşa e?

— Da.

— Aţi fost prezentă?

— Da, am fost la petrecere. Rămase pe gânduri o vreme. A fost o petrecere foarte reuşită. Foarte bine organizată. Vreo treizeci de persoane, inclusiv ajutoare de tot felul. Copii, tineri, adulţi şi câteva servitoare prin preajmă.

— Aţi luat parte la pregătirile din dimineaţa sau din după-amiaza aceea?

— Nu prea era mare lucru de făcut. Doamna Drake e foarte pricepută să pună lucrurile la punct cu puţine ajutoare. A trebuit să ne ocupăm doar de pregătirile domestice.

— Înţeleg. Dar aţi participat la petrecere ca invitată.

— Da.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Aţi aflat deja cum s-a desfăşurat petrecerea, fără îndoială. Aţi vrea să ştiţi dacă am observat ceva anume care ar putea avea vreo semnificaţie? Vă rog să mă credeţi că nu doresc să vă răpesc din timp.

— Sunt sigur. Da, domnişoară Whittaker, povestiţi-mi direct.

— Totul a decurs aşa cum fusese prevăzut. Ultimul eveniment semăna mai mult cu o petrecere de Crăciun, sau asociată Crăciunului, decât cu Halloweenul. Snapdragonul, un platou cu stafide flambate în coniac şi cei prezenţi se repezeau să apuce stafidele… Se ţipă, se râde. Se făcuse foarte cald în cameră din cauza platoului în flăcări, aşa că am ieşit pe hol. Atunci am văzut-o pe doamna Drake ieşind

din toaleta de la primul etaj. Ducea un vas mare cu frunze şi flori de toamnă. S-a oprit, pentru o clipă, la colţul scării, înainte de o coborî. Se uita în jos spre casa scării, dar nu în direcţia mea. De fapt, se uita spre celălalt capăt al holului unde este o uşă care dă în bibliotecă. Este exact în partea opusă uşii de la sufragerie. Cum spuneam, privea într-acolo şi se oprise o clipă înainte de a cobori. Răsucea încet vasul - un obiect destul de incomod şi de greu, probabil, plin cu apă. Îl răsucea cu grijă ca să-l poată ţine cu o mână la piept şi cu cealaltă să se sprijine de balustradă, căci ajunsese acolo unde aceasta o coteşte uşor în jos. A rămas acolo câteva momente, fără să se uite la vas, ci la holul de dedesubt. Şi deodată, a făcut un gest neaşteptat… Un gest pe care l-aş descrie… Da, ca şi cum ceva ar fi speriat-o. Aşa de tare, încât a scăpat vasul, iar acesta s-a vărsat, stropind-o cu apă, şi s-a făcut zob pe pardoseala holului.

— Înţeleg, zise Poirot. Se opri câteva clipe, şi o studie atent. Observă că avea ochii ageri, inteligenţi. Voiau să-i afle părerea despre ceea ce tocmai îi povestise. Ce credeţi că s-a întâmplat de s-a speriat?

— Reflectând, după aceea, m-am gândit că văzuse ceva.

— V-aţi gândit că văzuse ceva? Repetă Poirot meditativ. De exemplu?

— Privirea îi era îndreptată, după cum v-am spus, spre uşa bibliotecii. Se poate ca ea să fi văzut uşa sau clanţa mişcându-se, ori ceva mai mult decât atât. Ar fi putut vedea pe cineva deschizând uşa pregătindu-se să iasă. Sau poate a văzut pe cineva la care nu se aştepta.

— Vă uitaţi şi dumneavoastră la uşă?

— Nu. Mă uitam în direcţia opusă, în sus spre scară, la doamna Drake.

— Şi sunteţi sigură că a văzut ceva care a speriat-o?

— Da. Nimic altceva, doar o uşă deschizându-se şi o persoană, cineva pe care nu se aştepta să-l vadă ieşind. Dar suficient ca s-o facă să slăbească strânsoarea şi să scape vasul cu flori plină cu apă.

— Aţi văzut pe cineva ieşind pe uşa aceea?

— Nu. Nu mă uitam acolo. Nu cred că a ieşit cineva pe hol. Oricine o fi fost s-a retras din nou în cameră.

— Ce-a făcut atunci doamna Drake?

— A exclamat contrariată în timp ce cobora: „Uite ce-am făcut! Ce mizerie!” A lovit nişte cioburi cu piciorul. Am ajutat-o să măture şi să le strângă grămadă într-un colţ. Practic, nu se putea curăţa totul în clipa aceea. Copiii începeau să iasă din camera unde se juca Snapdragon. Am luat o cârpă şi am şters puţin, iar la scurt timp petrecerea s-a încheiat.

— Doamna Drake nu a spus nimic despre sperietură, nu s-a referit la ceea ce ar fi speriat-o?

— Nu, deloc.

— Dar credeţi că s-a speriat?

— Monsieur Poirot, vă gândiţi cumva că dau prea mare importanţă unui fleac?

— Nu. Nu cred deloc asta. Am întâlnit-o pe doamna Drake doar o dată, adăugă gânditor, când m-am dus la ea acasă împreună cu prietena mea, doamna Oliver, să vedem… Ceea ce am zice dacă am vrea să fim melodramatici… Scena crimei. În scurtul timp pe care l-am avut la dispoziţie, doamna Drake nu mi-a lăsat impresia unei femei care se lasă impresionată foarte uşor. Sunteţi de acord cu mine?

— Desigur. Tocmai de aceea şi eu, de atunci, m-am tot întrebat.

— Nu aţi întrebat-o nimic în acel moment?

— N-aveam nici un motiv. Dacă gazda are ghinionul să spargă una dintre cele mai frumoase vaze din sticlă, şi s-o facă bucăţi, nu se cuvine ca unul dintre invitaţi s-o întrebe: „Ce naiba te-a apucat s-o faci ţăndări?” – acuzând-o în felul acesta de neîndemânare, ceea ce, vă asigur, nu o caracterizează pe doamna Drake.

— Şi după aceea, aţi spus că petrecerea s-a terminat. Copiii cu mamele sau prietenii lor au plecat, iar Joyce nu era de găsit. Acum ştim că Joyce se afla în spatele uşii de la

bibliotecă, moartă. Aşadar, cine ar fi putut fi cel care voia să iasă pe uşa bibliotecii, puţin mai devreme, dar, auzind voci, a închis-o la loc, făcându-şi apariţia mai târziu când holul era plin de oameni, luându-şi la revedere, punându-şi hainele etc. Presupun că abia după descoperirea cadavrului aţi început să vă gândiţi la ceea ce aţi văzut, nu-i aşa, domnişoară Whittaker?

— Aşa e. Domnişoara Whittaker se ridică. Mă tem că nu mai am nimic să vă povestesc. Poate că şi asta a fost o prostie.

— Dar demnă de atenţie. Tot ce e demn de atenţie merită ţinut minte. Apropo, aş dori să vă mai pun o întrebare. De fapt, două.

Elizabeth Whittaker se aşează din nou.

— Vă rog, întrebaţi-mă tot ce doriţi.

— Vă amintiţi exact ordinea în care s-au petrecut lucrurile la petrecere?

— Cred că da. Elizabeth Whittaker reflectă câteva clipe. A început cu întrecerea măturilor. Mături decorate. S-au dat trei sau patru premii diferite pentru asta. Apoi a fost un fel de concurs cu baloane pe care le loveau cu pumnul. Un joc mai distractiv pentru încălzirea copiilor. Apoi treaba cu oglinzile, când fetele s-au dus într-o cămăruţă şi au ţinut în mână o oglinjoară în care s-a reflectat chipul unui băiat sau al unui tânăr.

— Cum s-a realizat asta?

— O, foarte uşor. Cadrul de sus al uşii a fost scos, astfel diferite feţe se uitau prin el şi erau reflectate în oglinda ţinută de fată.

— Fetele ştiau cine era cel pe care îl vedeau în oglindă?

— Cred că unele ştiau, altele nu. Băieţii erau machiaţi ca să arate diferit. Ştiţi şi dumneavoastră, o mască, o perucă, perciuni, o barbă, efecte cu briantină colorată. Pe majoritatea băieţilor îi cunoşteau, aşa că au fost incluşi şi vreo doi-trei străini. Oricum, am auzit o mulţime de râsete, spuse domnişoara Whittaker, manifestându-şi pentru câteva

clipe un gen de dispreţ academic pentru astfel de distracţii. După aceea au urmat o cursă cu obstacole şi fainã îndesată într-o cană, răsturnată, cu o monedă de şase penny deasupra şi fiecare tăia o felie. Când făina se vărsa, persoana ieşea din competiţie, iar ceilalţi rămâneau până când ultimul câştiga moneda. Apoi s-a dansat şi s-a servit cina. Momentul culminant l-a reprezentat Snapdragonul.

— Când aţi văzut-o ultima dată pe Joyce?

— N-am idee, răspunse Elizabeth Whittaker. N-am cunoscut-o foarte bine. Nu era în clasa mea. N-a lăsat impresia unei fete interesante ca s-o urmăresc. Îmi aduc aminte că am văzut-o tăind faina pentru că a fost atât de stângace, încât a dărâmat-o aproape imediat. Deci atunci trăia… Dar asta era destul de devreme.

— N-aţi văzut-o intrând în bibliotecă însoţită de cineva?

— Bineînţeles că nu. V-aş fi spus asta de la bun început. Asta ar fi fost semnificativ şi important.

— Şi acum, spuse Poirot, a doua întrebare sau set de întrebări. De cât timp lucraţi la şcoala asta?

— Toamna asta se împlinesc şase ani.

— Şi predaţi…

— Matematică şi latină.

— Vă amintiţi de-o tânără care a predat aici acum doi ani, Janet White?

Elizabeth Whittaker înţepeni. Se ridică pe jumătate, apoi se aşează la loc.

— Dar asta… Asta n-are nici o legătură cu toate astea, nu?

— Ar putea să aibă, spuse Poirot.

— Dar cum? În ce fel?

„Cercurile şcolare sunt mai prost informate decât bârfitoarele satului”, se gândi Poirot.

— Joyce a pretins în faţa unor martori că acum câţiva ani a fost martoră la o crimă. Credeţi că ar putea fi cea comisă în cazul lui Janet White? Cum a murit Janet White?

— A fost strangulată, într-o noapte, în timp ce se întorcea de la şcoală.

— Singură?
— Probabil că nu singură.
— Dar nu cu Nora Ambrose?
— Ce ştiţi despre Nora Ambrose?
— Deocamdată nimic, recunoscu Poirot, dar m-ar interesa să aflu. Cum erau ele, Janet White şi Nora Ambrose?
— Erau foarte preocupate de erotism, zise Elizabeth Whittaker, dar în moduri diferite. Cum ar fi putut Joyce să vadă aşa ceva sau să ştie ceva? Crima s-a petrecut pe o alee aproape de Quarry Wood. Ar fi avut cam zece-unsprezece ani.
— Care din ele avea prieten? Întrebă Poirot. Nora sau Janet?
— Toate astea aparţin trecutului.
— Păcatele vechi aruncă umbre lungi", cită Poirot. Cu cât îmbătrânim, cu atât înţelegem mai bine adevărul zicalei. Unde este Nora Ambrose acum?
— A plecat de la şcoală şi a găsit un alt post în nordul Angliei – era, desigur, foarte supărată. Erau… Foarte bune prietene.
— Poliţia nu a rezolvat cazul?
Domnişoara Whittaker scutură din cap. Se ridică şi se uită la ceas.
— Trebuie să plec.
— Vă mulţumesc pentru tot ce mi-aţi povestit.
Capitolul 11
Hercule Poirot privi faţada de la Quarry House. Un exemplu solid, bine construit de arhitectură de la mijlocul epocii victoriene. Parcă şi vedea interiorul – un bufet masiv din mahon, o masă dreptunghiulară tot din mahon, în centru, o cameră pentru biliard, o bucătărie mare cu o chicinetă în spate, lespezi de piatră pe jos, o sobă mare cu cărbuni, înlocuită probabil acum de una pe curent sau pe gaz.
Observă că majoritatea ferestrelor de la etaj aveau draperiile trase. Sună la intrare. Îi deschise o femeie

subţirică, cu părul cărunt, care-i spuse că domnul colonel şi doamna Weston sunt plecaţi la Londra şi se întorc abia săptămâna viitoare.

Întrebă despre Quarry Woods şi i se răspunse că era deschisă publicului fără taxă. Intrarea se afla cam la cinci minute de mers. Urma să vadă o placă pe o poartă de fier.

Găsi drumul cu > uşurinţă, intră pe poartă şi începu să coboare pe o potecă, printre pomi şi arbuşti.

Se opri deodată şi rămase cufundat în gânduri. Nu-l preocupa doar ceea ce vedea, ceea ce se afla în jurul lui. Era vorba despre nişte afirmaţii şi despre nişte fapte care, atunci când îi fuseseră prezentate, îl făcuseră – aşa cum se exprima el – să i se învârtă frenetic rotiţele. Un testament falsificat şi o fată. O fată care dispăruse, fata în favoarea căreia fusese falsificat testamentul. Un tânăr artist care venise acolo în scop profesional să transforme o carieră de piatră abandonată într-o grădină, o grădină scufundată. Din nou, Poirot privi în jurul lui şi dădu din cap apreciind expresia folosită. O grădină-carieră suna urât. Sugera zgomotul produs de spargerea pietrei, camioanele transportând cantităţi enorme de piatră pentru construirea de drumuri. Presupunea o activitate industrială. Dar o grădină scufundată – asta era ceva diferit. Îl ducea cu gândul la amintiri vagi. Deci, doamna Llewellyn-Smythe făcuse un tur al grădinilor din Irlanda organizat de National Trust. Şi el, îi veni în minte, fusese în Irlanda în urmă cu vreo cinci-şase ani. Se dusese acolo pentru a investiga furtul unei argintării vechi de familie. Anumite amănunte interesante din acel caz îi stârniseră curiozitatea şi după ce – adăugă, ca de obicei, această paranteză în gândurile sale – Îşi îndeplinise cu succes misiunea, îşi rezervase câteva zile de relaxare, călătorind şi vizitând împrejurimile.

Nu-şi putea aminti acum grădina aceea pe care se dusese s-o vadă. Undeva, se gândi, nu departe de Cork. Killarney? Nu, nu Killarney. Undeva, nu departe de Bantry Bay. Şi-o aducea aminte deoarece era total diferită de cele pe care le

considerase până atunci cele mai reuşite din aceste timpuri -grădinile castelelor din Franţa, frumuseţea formală a Versaillesului. Acolo, se gândi, se plimbase cu barca cu un mic grup de oameni. N-ar fi putut să urce în barcă dacă doi luntraşi puternici nu l-ar fi ridicat în ea. Vâsliseră către o insuliţă, nu foarte interesantă, se gândise Poirot, părându-i rău că se dusese. Avea picioarele reci şi ude, iar vântul pătrundea prin impermeabilul său. Ce frumuseţe, se gândea el, ce formalitate, ce aranjamente simetrice de mare frumuseţe se puteau găsi pe această insulă stâncoasă cu pomii ei rari? O greşeală… cu siguranţă o greşeală.

Acostaseră la un mic debarcader. Pescarii îl aduseră pe uscat cu aceeaşi pricepere de care dăduseră dovadă şi la plecare. Ceilalţi membri ai grupului o luaseră înainte, vorbind şi râzând. După ce îşi aranjase impermeabilul şi îşi legase din nou şireturile la pantofi, Poirot îi urmase, pe o potecă banală cu arbuşti, tufe şi copaci rari de ambele părţi. Un parc cât se poate de puţin interesant, se gândise.

Şi atunci, oarecum brusc, ieşiseră pe o terasă care cobora în trepte. Dedesubt, peisajul care i se dezvăluise i se păruse absolut magic. Ca şi cum spirite ale naturii, de care era plină poezia irlandeză, părăsiseră dealurile lor şi creaseră acolo, nu atât cu trudă şi sudoare, cât mişcând o baghetă magică, o grădină. Privise în jos la grădină. Frumuseţea ei, florile şi arbuştii, apa din fântână, poteca din jurul acesteia te vrăjeau, splendide şi întru totul neaşteptate. Se întrebase cum arătase înainte. Părea prea simetrică pentru o carieră de piatră. O groapă adâncă aici pe terenul înalt al insulei, dincolo de care se puteau vedea apele golfului şi dealurile din partea cealaltă cu coamele lor învăluite în ceaţă – o privelişte magică. Se gândi că, probabil, această grădină o fi făcut-o pe doamna Llewellyn-Smythe să-şi dorească una asemănătoare, să aibă plăcerea de a transforma o carieră abandonată dintr-un sat cochet, curăţel, dar comun şi convenţional din acea parte a Angliei.

Şi astfel îşi căutase tipul potrivit de sclav bine plătit care să-i accepte oferta. Îl găsise pe tânărul profesionist Michael Garfield şi îl adusese aici, îi dăduse o sumă generoasă şi îi construise o casă. Michael Garfield, se gândi Poirot, nu o dezamăgise.

Se duse şi se aşeză pe o bancă aşezată strategic. Îşi imagină cum ar arăta grădina scufundată primăvara. Erau fagi şi mesteceni cu scoarţa lor albă fărâmicioasă. Tufe de trandafiri albi, ienupăr pitic. Acum era toamnă, dar şi toamna încânta ochiul. Auriul şi roşul frunzelor, o floare-două, o cărare ce ducea la o alta şerpuitoare spre alte minunăţii. Erau tufe galbene de provenienţă spaniolă – Poirot nu era expert în denumirile florilor sau arbuştilor, îi plăceau doar trandafirii şi lalelele pe care le putea recunoaşte.

Dar tot ce creştea aici părea să fi crescut în voie. Nimic nu era aranjat sau forţat să crească într-un anumit loc. „Cu toate astea, se gândi Poirot, nu e chiar aşa. Totul a fost aranjat, totul a fost plănuit de la această mică plantă până la tufişul acela bogat care se ridică impunător cu frunzele sale aurii şi roşii. O, da. Totul a fost plănuit şi aranjat. Mai mult, aş zice, obligat să se supună.”

Se întrebă pe cine ascultaseră. Pe doamna Llewellyn-Smythe sau pe Michael Garfield? „Contează, îşi zise Poirot, contează.” Era sigur că doamna Llewellyn-Smythe era pricepută. Se ocupase de grădinărit mulţi ani, era, fără îndoială membră a Societăţii Regale de Horticultură, participa la expoziţii, consulta cataloage, vizita grădini. Plecase în călătorii în străinătate din pasiune pentru botanică. Ştia ce voia, spunea ce voia. Era oare suficient? Poirot se gândi că nu era chiar suficient. Ar fi putut să dea ordine grădinarilor şi s-ar fi asigurat că ordinele îi sunt îndeplinite. Dar putea – chiar putea – să vadă exact cu ochiul minţii cum ar fi arătat ordinele ei odată puse în practică? Nu în primul an al plantării lor, nici măcar în al doilea, dar lucruri pe care le-ar fi admirat doi ani mai

târziu, trei ani mai târziu sau poate şase-şapte ani mai târziu. Michael Garfield, se gândi Poirot, Michael Garfield ştia ce dorea ea pentru că îi spusese ce voia, iar el ştia cum să transforme această carieră de piatră abandonată în ceva minunat, ca o oază înfloritoare din deşert. El plănuise şi realizase totul; nu se îndoia de bucuria de care e cuprins un artist căruia un client îi face o astfel de comandă. Aşa arăta pentru el un tărâm de vis ascuns într-un deal obişnuit şi cam urât şi care se va dezvolta aici. Arbuşti scumpi pentru care se vor completa cecuri importante, plante rare care vor putea fi obţinute doar prin bunăvoinţa unui prieten, dar şi lucruri simple, necesare, care nu ar costa aproape nimic. Primăvara chiar pe malul din stânga lui vor apărea ciuboţica-cucului, modestele lor frunze verzi adunate sus în mănunchi îi sugerau asta.

„În Anglia, îşi spuse Poirot, oamenii îţi arată răzoarele lor cu flori, te conduc să îţi arate trandafirii şi vorbesc la nesfârşit despre grădinile lor cu irişi şi, ca să-ţi demonstreze că apreciază una dintre marile frumuseţi ale Angliei, te duc acolo într-o zi când soarele străluceşte, fagii sunt înverziţi, iar dedesubt sunt zambile sălbatice. Da, este o privelişte minunată, dar mi-a fost arătată de prea multe ori. Prefer… „ Şirul gândurilor i se întrerupse încercând să se hotărască ce preferă. „O plimbare cu maşina pe drumurile din Devon. Un drum cu serpentine printr-o mare de ciuboţica-cucului de un galben pal, delicat şi fragil cu parfumul lor dulce, îmbietor, amăgitor, care reprezintă inconfundabilul miros al primăverii.

Aici nu se găsesc doar arbuşti rari. Se observă şi primăvara, şi toamna, mici ciclame sălbatice, apoi şofranul de toamnă. E un loc frumos.”

Se întrebă cum erau oamenii care locuiau acum în Quarry House. Le ştia numele: un colonel ieşit la pensie şi soţia sa, dar, cu siguranţă, Spence ar putea să-i povestească mai multe despre ei. Avea sentimentul că oricine era acum proprietarul nu o preţuia ca răposata doamnă Llewellyn-

Smythe. Se ridică şi o luă pe potecă. Era o potecă nivelată cu atenţie, uşor de străbătut de o persoană în vârstă, fără trepte strâmte, obositoare, şi la câte o cotitură se găsea câte o bancă aparent rustică, dar mai puţin rustică decât ai fi crezut. De fapt, unghiul pentru spate şi pentru picioare era extrem de confortabil. Poirot se gândi: „Aş vrea să-l întâlnesc pe acest Michael Garfield. A făcut o treabă bună aici. Ştie meserie, e un proiectant talentat, a ales oameni cu experienţă pentru a-i îndeplini ordinele şi am impresia că a reuşit s-o facă pe patroană să creadă că planurile fuseseră în întregime ale ei. Dar nu cred că au fost doar ale ei. Majoritatea au fost ale lui. Da, mi-ar plăcea să-l cunosc. Dar mai e în căsuţă… Sau în bungalow-ul… Construit pentru el, bănuiesc… „

Privi uimit la mica depresiune ce se afla la picioarele sale, înconjurată de potecă până în partea cealaltă. Admiră un anume arbust cu crengi roşii şi aurii care înfăţişau ceva ce Poirot nu ştia dacă într-adevăr se afla acolo sau era doar efectul unei umbre, al soarelui şi al frunzelor.

„Oare ce văd? Se întrebă Poirot. E rezultatul unei vrăji? Ar putea fi. În locul ăsta, da. Văd o fiinţă umană?… Sau e… oare ce-o fi?” Mintea lui îl purtă spre nişte aventuri de acum mulţi ani, pe care le botezase „Muncile lui Hercule”. De fapt, se gândi, nu se afla într-o grădină englezească. Avea o atmosferă aparte. Încercă să se concentreze. Magică, precum o vrajă, frumoasă, copleşitor de frumoasă, dar sălbatică. Dacă ai regiza o scenă de teatru, ai avea propriile nimfe, fauni, frumuseţe grecească, şi ai avea teamă. Da, se gândi el, în această grădină scufundată există teamă. Ce-a zis sora lui Spence? Ceva despre o crimă care a avut loc în cariera de piatră cu ani în urmă? Pietrele fuseseră pătate de sânge, şi apoi crima fusese uitată, totul îngropat, venise Michael Garfield, proiectase şi construise o grădină de o frumuseţe rară şi o femeie mai în vârstă, care nu mai avea mulţi ani de trăit, îi dăduse banii pentru ea.

Acum văzu un tânăr stând de partea cealaltă a depresiunii, încadrat de frunze roşietice şi aurii, un tânăr de o frumuseţe ieşită din comun. Astăzi, oamenii nu se mai gândesc astfel la tineri. Se spune despre un tânăr că este sexy sau înnebunitor de atrăgător, iar aceste dovezi de preţuire sunt adesea justificabile. Un bărbat cu o faţă colţuroasă, un bărbat cu părul unsuros, nepieptănat, ale cărui trăsături sunt neobişnuite. Dacă spuneai, o spuneai apologetic, de parcă lăudai nişte calităţi de mult apuse. Fetele sexy nu-l mai doresc pe Orfeu cu lăuta sa, ci pe un cântăreţ de muzică pop cu o voce răguşită, ochi expresivi şi părul vâlvoi.

Poirot se ridică şi merse de-a lungul potecii. Când ajunse de cealaltă parte, tânărul ieşi dintre copaci să-l salute. Tinereţea părea că-l caracterizează, deşi Poirot observă că nu era chiar aşa de tânăr. Era trecut de treizeci de ani, se apropia de patruzeci. Avea un zâmbet foarte, foarte slab. Nu era un zâmbet de întâmpinare, ci mai degrabă unul de recunoaştere tacită. Era înalt, zvelt, cu trăsături de o mare perfecţiune pe care numai un sculptor antic le-ar fi putut realiza. Avea ochii negri, iar părul negru îi venea ca o scufie sau ca un coif din zale. Pentru o clipă, Poirot se gândi dacă el şi acest bărbat nu se întâlneau în toiul unei repetiţii pentru o reprezentaţie. „Dacă aşa stau lucrurile, se gândi Poirot, uitându-se la galoşii săi, eu, vai de mine! Trebuie să mă duc la garderobieră să mă echipez cum se cuvine.”

— Poate că am încălcat proprietatea, începu. Dacă e aşa, îmi cer scuze. Nu sunt de pe aici, am sosit ieri.

— Nu cred că se poate numi încălcare de domeniu. Vocea îi era foarte liniştită; era politicoasă, dar, curios, neinteresată, de parcă ar fi fost cu gândul undeva departe. Nu este chiar deschisă publicului, dar oamenii se mai plimbă pe aici. Bătrânul colonel Weston şi soţia lui nu se supără. S-ar supăra dacă s-ar produce vreo stricăciune, dar e puţin probabil.

— Nici o urmă de vandalism, remarcă Poirot, uitându-se în jurul lui. Nu se vede nimic nelalocul lui, nici măcar un coş pentru gunoaie. Asta e foarte neobişnuit, nu? Şi pare părăsit… Ciudat. Te-ai fi gândit ca pe aici să se plimbe îndrăgostiţii.

— Îndrăgostiţii nu vin pe aici, spuse tânărul. Se pare că dintr-un anumit motiv aduce ghinion.

— Sunteţi cumva arhitectul? Sau mă înşel?

— Mă cheamă Michael Garfield, spuse tânărul.

— Mi-am închipuit eu, zise Poirot. Arătă cu mâna în jurul lui. Dumneavoastră aţi făcut totul?

— Da.

— Este foarte frumos. Cumva, ţi se pare neobişnuit când ceva atât de frumos este construit, s-o spunem sincer, în această parte anostă a peisajului britanic. Vă felicit! Cred că sunteţi mulţumit de ceea ce aţi realizat.

— Mă întreb dacă cineva e vreodată mulţumit.

— Mi se pare că aţi făcut-o pentru doamna Llewellyn-Smythe. Cred că nu mai este printre noi. Acum e un colonel şi o doamnă Weston. Ei sunt proprietarii?

— Da. Au luat-o ieftin. Este o casă mare, masivă, greu de întreţinut – nu e ceea ce îşi doresc majoritatea oamenilor. Mi-a lăsat-o moştenire.

— Şi dumneavoastră aţi vândut-o?

— Da, am vândut-o.

— Dar nu şi Quarry Garden?

— Ba da. Am dat Quarry Garden împreună cu casa, practic le-am băgat-o pe gât, cum se spune.

— De ce? Se miră Poirot. Mi se pare interesant. Nu vă supăraţi dacă sunt puţin curios?

— Întrebările dumneavoastră nu sunt tocmai obişnuite.

— Nu întreb pentru fapte, ci pentru motive. De ce a făcut A aşa şi aşa? De ce B a făcut altceva? De ce a fost comportamentul lui C diferit de cel al lui A şi B?

— Ar trebui să staţi de vorbă cu un specialist, răspunse Michael. E o problemă – sau cel puţin asta ni se spune

astăzi – de gene sau de cromozomi. Aranjamentul, tiparul şi altele.

— Tocmai aţi spus că nu sunteţi complet mulţumit fiindcă nimeni n-a fost vreodată. Cea care v-a angajat, patroana dumneavoastră, sau cum îi spuneaţi… A fost satisfăcută de această frumuseţe?

— Până la un anumit punct. Am văzut asta. Era uşor de mulţumit.

— Asta pare puţin probabil. Am aflat că avea peste şaizeci de ani. Şaizeci şi cinci cel puţin. Sunt oamenii de vârsta asta vreodată mulţumiţi?

— Am asigurat-o că tot ceea ce realizasem era conform instrucţiunilor, imaginaţiei şi ideilor ei.

— Şi aşa a fost?

— Mă întrebaţi serios?

— Nu, spuse Poirot. Nu, sincer să fiu, nu.

— Pentru a avea succes în viaţă, zise Michael Garfield, trebuie să faci ceea ce-ţi place, să-ţi satisfaci înclinaţiile artistice pe care le ai, dar trebuie să fii şi negustor… Să-ţi vinzi marfa. Altfel, eşti obligat să îndeplineşti ideile altora, într-o manieră care nu concordă cu cea personală. În general am pus în practică ideile mele şi le-am vândut, le-am negociat, mai bine zis, cu clientul care m-a angajat să-i îndeplinesc planurile şi intenţiile sale. Nu e o metodă greu de învăţat. Nu e o mare diferenţă între asta şi a-i vinde unui copil ouă cu coajă roşie în loc de albă. Clientul trebuie asigurat că sunt cele mai bune, cele mai potrivite. Esenţa vieţii la ţară. Să spunem, preferinţele pentru găini? Ouă maronii, de fermă, de la ţară. Nu le vinzi dacă spui: „Sunt doar ouă. Există o singură diferenţă între ele: sunt proaspete sau nu”.

— Sunteţi un tânăr neobişnuit, spuse Poirot. „Arogant”, adăugă în gând.

— Poate.

— Aţi făcut aici un loc foarte frumos. Aţi adăugat viziune pietrei brute, exploatate în interes industrial, fără grijă

pentru ideea de frumos. V-aţi folosit imaginaţia şi aţi pus-o în practică, reuşind să adunaţi şi banii necesari pentru acest demers. Vă felicit. Toată stima mea. Stima unui om în vârstă care se apropie de sfârşitul unei munci de-o viaţă.

— Dar, deocamdată, sunteţi încă în activitate?

— Atunci ştiţi cine sunt?

Poirot era extrem de încântat. Îi plăcea ca oamenii să-l recunoască. Se temea că în ziua de azi mulţi nu mai puteau.

— Sunteţi pe urma petelor de sânge. Prin locurile acestea deja se ştie. E o comunitate mică, veştile circulă. O altă celebritate v-a adus aici.

— A, vă referiţi la doamna Oliver.

— Ariadne Oliver. O autoare de bestselleruri. Oamenii vor să discute cu ea, să afle ce părere are despre grevele studenţeşti, socialism, moda fetelor, libertatea sexuală şi multe alte lucruri care n-o privesc.

— Da, da, deplorabil, zise Poirot. Am observat că nu învaţă multe de la doamna Oliver. Află doar că îi plac merele. Asta se ştie de cel puţin douăzeci de ani, dar o tot repetă cu un zâmbet plăcut. Deşi, acum mă tem că nu-i mai plac.

— Merele v-au adus aici, nu?

— Merele de la o petrecere de Halloween, răspunse Poirot. Aţi fost la petrecere?

— Nu.

— Aţi avut noroc.

— Noroc? Michael Garfield repetă cuvântul uşor surprins.

— Să te numeri printre invitaţii la o petrecere unde s-a petrecut o crimă nu este o experienţă plăcută. Probabil n-aţi avut de-a face cu aşa ceva, dar credeţi-mă că aveţi noroc pentru că – Poirot îşi luă un aer aferat – il y a des ennuis, vous comprenez? Oamenii vor să afle ore, date, pun întrebări impertinente. O cunoşteaţi pe copilă?

— O, da. Familia Reynolds este foarte cunoscută prin părţile astea. Îi ştiu pe majoritatea celor care locuiesc pe aici. Ne ştim cu toţii, noi, cei din Woodleigh Common, deşi

într-o măsură diferită. Câteva intimităţi, câteva prietenii, simple cunoştinţe şi aşa mai departe.

— Cum era Joyce?

— Era… Cum să vă spun?… Nu strălucea. Avea o voce cam neplăcută. Stridentă. Asta e tot ce îmi aduc aminte despre ea. Nu prea mă dau în vânt după copii. Cei mai mulţi mă plictisesc. Joyce mă plictisea. Când vorbea, povestea numai despre ea.

— Nu vi se părea curioasă? Michael Garfield păru uşor surprins.

— Nu cred. Aşa era?

— După părerea mea, oamenii care nu sunt curioşi nu sunt ucişi. Oamenii sunt ucişi pentru bani, de teamă sau din dragoste. Ai de unde să alegi, dar ai nevoie de un punct de pornire… Se opri şi se uită la ceas. Trebuie să plec. Am o întâlnire. Încă o dată, felicitările mele.

O luă pe drum în jos, păşind cu grijă pe potecă. Era bucuros că nu se încălţase cu pantofii strâmţi de lac.

Michael Garfield nu era singura persoană cu care avea să se întâlnească în acea zi, în grădina scufundată. Când ajunse jos, observă că trei poteci porneau în direcţii diferite. La capătul celei din mijloc, stând pe un trunchi răsturnat de copac, îl aştepta o fetiţă.

— Presupun că dumneavoastră sunteţi domnul Poirot, nu-i aşa?

Avea vocea limpede ca un clopoţel. Era o făptură delicată, încadrându-se de minune în grădina scufundată. O driadă sau un spiriduş.

— Aşa mă cheamă, spuse Poirot.

— Am venit să vă văd, spuse fetiţa. Veniţi să beţi ceaiul cu noi, nu?

— Cu doamna Buder şi cu doamna Oliver? Da.

— Exact, mămica şi mătuşa Ariadne. Adăugă oarecum severă: Aţi întârziat.

— Îmi pare rău. M-am oprit să stau de vorbă cu cineva.

— Da, v-am văzut. Aţi stat de vorbă cu Michael, nu?

— Îl cunoşti?
— Sigur. Locuim aici de mult. Îi cunosc pe toţi.
Poirot se întreba câţi ani avea. O întrebă, iar ea îi răspunse:
— Doisprezece ani. La anul mă duc la o şcoală cu internat.
— Te bucuri sau îţi pare rău?
— Nu ştiu ce să zic până nu ajung acolo. Nu cred că-mi mai place aici aşa cum îmi plăcea înainte. Adăugă: Cred că ar fi bine să veniţi cu mine, vă rog.
— Bineînţeles, bineînţeles. Îmi cer scuze pentru întârziere.
— O, nu contează.
— Cum te cheamă?
— Miranda.
— Ţi se potriveşte, spuse Poirot.
— Vă gândiţi la Shakespeare?
— Da. L-ai studiat la şcoală?
— Da. Domnişoara Emlyn ne citeşte din el. Am rugat-o pe mama să-mi citească mai mult. Îmi place. Sună minunat. A brave new world6. Nu există aşa ceva, nu-i aşa?
— Nu crezi în ea?
— Dumneavoastră credeţi?
— Întotdeauna există o lume minunată, spuse Poirot, dar numai pentru oamenii deosebiţi. Cei norocoşi. Cei care-şi creează această lume în sufletul lor.
— O, înţeleg, spuse Miranda, cu un aer de parcă ar vedea asta cu cea mai mare uşurinţă, deşi ceea ce putea să-şi imagineze îi stârni curiozitatea lui Poirot. Se întoarse, o luă pe potecă şi spuse: Pe aici, nu e departe. Putem intra prin gardul de la grădina noastră. Apoi privi peste umăr şi arătă cu degetul. Acolo, în mijloc, era fântâna.
— O fântână?
— Cu mulţi ani în urmă. Cred că e încă acolo, sub arbuşti, azalee şi altele. Ştiţi, a fost spartă. Oamenii au luat bucăţi din ea, dar nimeni n-a construit una nouă.
— Păcat.
— Nu ştiu, nu sunt sigură. Vă plac fântânile?

— Ça dépend, spuse Poirot.

— Ştiu puţină franceză, recunoscu Miranda. Înseamnă „depinde”, nu?

— Da, asta înseamnă. Pari foarte bine-crescută.

— Toată lumea e de părere că domnişoara Emlyn este o profesoară foarte bună. Este directoarea noastră. Este îngrozitor de severă şi cam posacă, dar ne spune lucruri extraordinar de interesante.

— Atunci înseamnă că este într-adevăr o profesoară bună, zise Hercule Poirot. Cunoşti locul ăsta foarte bine – se pare că ştii toate potecile. Vii des aici?

— O, da, e unul dintre locurile mele preferate de plimbare. Când vin aici, nimeni nu ştie unde sunt. Mă urc în copaci… Stau pe ramuri şi observ. Îmi place să privesc ce se întâmplă.

— Ce fel de lucruri?

— Cel mai adesea păsări şi veveriţe. Păsările sunt tare certăreţe, nu? Nu ca în poezia în care se spune că „păsările în cuibuşoarele lor se-mpacă”. Nu este adevărat, nu? Şi mă mai uit şi la veveriţe.

— Şi la oameni?

— Câteodată. Dar nu prea vin oameni pe aici.

— Mă întreb de ce?

— Cred că le e frică.

— De ce să le fie frică?

— Pentru că cineva a fost omorât aici cu mulţi ani în urmă. Înainte să se construiască grădina. La origini a fost o carieră şi apoi o balastieră sau ceva cu pietriş şi acolo au găsit-o.

Credeţi că este adevărată vechea zicală – „Te naşti să fii spânzurat sau înecat”?

— În prezent nimeni nu se naşte ca să fie spânzurat. În ţara asta nimeni nu mai este spânzurat.

— Dar în alte ţări sunt spânzuraţi. Îi spânzură pe străzi. Am citit în ziare.

— Aha. Crezi că e un lucru bun sau rău?

Răspunsul Mirandei nu fu strict la întrebare, dar lui Poirot i se păru mulţumitor.

— Joyce a fost înecată. Mămica n-a vrut să-mi spună, dar este o prostie, nu? Am doisprezece ani.

— Erai prietenă cu Joyce?

— Da. A fost, într-un fel, o prietenă foarte bună. Uneori îmi povestea lucruri interesante. Despre elefanţi şi rajahi. Odată a fost în India. Mi-ar plăcea să mă duc în India. Eu şi Joyce ne spuneam toate secretele. Eu, spre deosebire de mămica, nu prea am ce să povestesc. Ştiţi, mămica a fost în Grecia. Acolo s-a cunoscut cu mătuşa Ariadne, dar pe mine nu m-a luat.

— Cine ţi-a povestit despre Joyce?

— Doamna Perring, bucătăreasa noastră. Stătea de vorbă cu doamna Minden, care vine la curăţenie. Cineva a ţinut-o cu capul într-o găleată plină cu apă.

— Ai idee cine ar fi putut fi?

— Nu cred. Ele nu păreau să ştie, dar, sincer, sunt cam prostuţe.

— Tu ştii, Miranda?

— N-am fost acolo. Mă durea gâtul şi aveam temperatură, aşa că mămica nu m-a luat la petrecere. Dar cred că ştiu. Pentru că a fost înecată. De aceea v-am întrebat dacă oamenii se nasc ca să moară înecaţi. Trecem pe aici, prin gardul viu. Aveţi grijă la haine.

Poirot o urmă. Intrarea prin gardul viu dinspre Quarry Garden era mai potrivită pentru silueta subţire de spiriduş a călăuzei sale…

— De fapt era chiar largă pentru ea. Oricum, fu grijulie cu Poirot, avertizându-l în legătură cu tufişurile cu spini şi dând la o parte ceea ce se putea agăţa de el. Ieşiră într-un loc din grădină aflat lângă un morman de bălegar şi o luară pe după o construcţie abandonată, având forma unui castravete, unde se aflau două tomberoane. De acolo, printr-o grădiniţă cu trandafiri, se ajungea cu uşurinţă la bungalow. Miranda îl conduse printr-o uşă glisantă,

anunţând cu modestia şi mândria unui colecţionar care tocmai procurase un specimen rar de cărăbuş.

— L-am adus.

— Miranda, doar nu l-ai adus prin gardul viu, nu? Trebuie să ocoleşti pe potecă, pe la intrarea laterală.

— Asta e drumul cel mai bun, spuse Miranda. Rapid şi scurt.

— Şi bănuiesc că mult mai neplăcut.

— Am uitat, zise doamna Oliver. V-am prezentat prietenei mele, doamna Butler, nu?

— Bineînţeles. La poştă.

Prezentarea respectivă fusese o chestiune de câteva momente, la o coadă în faţa ghişeului. Acum, Poirot putea s-o studieze pe prietena doamnei Oliver mai îndeaproape, înainte nu remarcase decât o femeie subţire cu o eşarfă pe cap şi un impermeabil. Judith Buder avea vreo treizeci şi cinci de ani şi, dacă fiica ei semăna cu o driadă sau o nimfă a pădurii, Judith aducea mai mult cu o fiinţă a apelor. Ar fi putut fi o fecioară a Rinului. Părul ei lung şi blond îi atârna liber pe umeri, avea trupul delicat, o faţă lungă cu obraji supţi, ochi mari, verzi precum marea, tiviţi cu gene lungi.

— Mă bucur nespus că vă pot mulţumi cum se cuvine, Monsieur Poirot, spuse doamna Butler. A fost frumos din partea dumneavoastră să veniţi aici, când v-a rugat Ariadne.

— Când prietena mea, doamna Oliver, mă roagă să fac ceva, întotdeauna trebuie să mă supun, răspunse Poirot.

— Ce prostie! Exclamă doamna Oliver.

— Ea e sigură, foarte sigură, că veţi descoperi totul despre afacerea asta îngrijorătoare. Miranda, dragă, te duci până la bucătărie? Găseşti plăcintele pe tava de deasupra cuptorului.

Miranda dispăru. Plecând, îi zâmbi mamei sale, cu un aer cunoscător, parcă spunând: „Mă îndepărtează pentru câteva momente.

— Am încercat să nu afle, spuse mama Mirandei, despre lucrul îngrozitor care s-a petrecut, dar cred că de la bun început n-aveam şanse de reuşită.

— Într-adevăr, admise Poirot. Nimic nu circulă mai repede într-o localitate decât o ştire despre un dezastru, mai ales despre o nenorocire. Şi oricum, adăugă el, nu poţi trece prin viaţă fără să ştii ce se întâmplă în jurul tău. Iar copiii par foarte atenţi la lucrurile astea.

— Nu ştiu dacă Burns sau Sir Walter Scott a afirmat undeva: „Există un individ printre voi care ia notiţe”, spuse doamna Oliver, şi el ştia cu siguranţă despre ce vorbea.

— Joyce Reynold şi-a notat, în mod sigur, ceea ce părea a fi o crimă, sugeră doamna Buder. E greu de crezut.

— Credeţi că Joyce a observat?

— Adică să fi văzut aşa ceva şi să nu fi vorbit mai devreme despre asta? Nu prea-i stătea în fire.

— Primul lucru pe care toată lumea mi-l spune aici, zise Poirot pe un ton blând, este că Joyce Reynolds era o mincinoasă.

— E posibil ca un copil să inventeze ceva şi apoi acest lucru să se adeverească, sublinie Judith Buder.

— Acesta reprezintă punctul central de unde pornim, spuse Poirot. Joyce Reynolds a fost, fără îndoială, ucisă.

— Şi aţi pornit. Probabil ştiţi deja totul despre asta, comentă doamna Oliver.

— Madame, nu mă întrebaţi lucruri imposibile. Întotdeauna vă grăbiţi.

— De ce nu? În ziua de azi nimeni n-ar obţine nimic dacă nu s-ar grăbi.

Chiar atunci Miranda se întoarse cu un platou cu plăcinte.

— Să le pun aici? Cred că aţi terminat de vorbit până acum, nu? Sau vreţi să vă mai aduc ceva de la bucătărie?

O undă de ironie putea fi detectată în tonul ei. Doamna Butier luă un ceainic georgian din argint, deschise samovarul electric pe care îl stinsese înainte de a începe să fiarbă, îl turnă în ceainic şi servi ceaiul. Miranda împărţi

plăcintele calde şi sandviciuri cu castraveţi cu o eleganţă desăvârşită.

— Eu şi Ariadne ne-am întâlnit în Grecia, spuse Judith.

— Am căzut în mare, povesti doamna Oliver, când ne întorceam de pe una dintre insule. Se stricase vremea, iar marinarii întotdeauna strigă „săriţi” când pericolul nu este chiar atât de aproape, dar tu nu crezi că se poate întâmpla ceva, aşa că oscilezi, îţi pierzi calmul şi sari când pare să se apropie, şi, desigur, atunci se îndepărtează. Luă o pauză să-şi tragă sufletul. Judith m-a pescuit şi între noi s-a creat un fel de legătură, nu?

— Într-adevăr, aşa e, recunoscu doamna Butler. Unde mai pui că îmi place numele tău de botez. Ţi se potriveşte de minune.

— Da, cred că e un nume grecesc. Ştii, e al meu, nu e un pseudonim literar. Dar n-am păţit niciodată nimic de genul Ariadnei. N-am fost abandonată pe o insulă grecească de către iubitul meu sau ceva asemănător.

Poirot îşi duse mâna la mustaţă pentru a ascunde zâmbetul, imaginându-şi-o pe doamna Oliver în postura unei fecioare grecoaice abandonate.

Nu putem trăi cu toţii la înălţimea numelor noastre, spuse doamna Buder.

— Aşa e. Nu mi te închipui tăindu-i capul iubitului tău. Aşa s-a întâmplat cu Iudita şi Olofern7, nu-i aşa?

— A fost datoria ei patriotică, zise doamna Butler, pentru care, dacă-mi aduc bine aminte, a fost foarte lăudată şi răsplătită.

— Nu-mi aduc prea bine aminte de Iudita şi de Olofern. E o scriere apocrifă, nu? Dacă stai bine şi te gândeşti, oamenii dau copiilor nişte nume foarte ciudate… Cine a fost cel care a bătut nişte cuie în capul cuiva? Iaela sau Sisera8. Niciodată nu-mi aduc aminte care e bărbatul şi care e femeia. Cred că Iaela. Nu cred că a fost botezat vreun copil, Iaela.

— Ea i-a pus untul în faţă pe un platou regesc, spuse Miranda, oprindu-se să ia tava pentru ceai.

— Nu te uita la mine, i se adresă Judith Buder prietenei sale. N-am învăţat-o eu apocrifa pe Miranda. Ştie de la şcoală.

— Destul de neobişnuit pentru şcolile de astăzi, nu crezi? Întrebă doamna Oliver. În schimb, le predau etica.

— Nu şi doamna Emlyn, adăugă Miranda. Dânsa consideră că dacă ne ducem azi la biserică, auzim versiunea modernă a Bibliei care nu are nici o valoare literară. Ar trebui măcar să ştim proza rafinată şi versurile albe din versiunea autorizată. Mi-a plăcut foarte mult povestea cu Iaela şi Sisera, adăugă ea. Nu e ceva ce m-aş fi gândit să fac, spuse meditativ. Mă refer la bătutul unui ţăruş în capul cuiva când acesta doarme.

— Sper că nu, spuse mama ei.

— Şi cum ai scăpa de duşmanii tăi, Miranda? Întrebă Poirot.

— Aş fi foarte amabilă, spuse Miranda pe un ton uşor contemplativ. Ar fi mai greu, dar prefer asta pentru că nu-mi place să rănesc oamenii. Aş folosi un drog care să-i eutanasieze. Ar adormi, ar visa frumos şi nu s-ar mai trezi. Ridică nişte ceşti şi platoul pentru pâine şi unt. Mami, le spăl eu, dacă vrei să-i arăţi grădina domnului Poirot. Mai sunt câţiva trandafiri Queen Elizabeth la capătul aleii. Ieşi din cameră ducând cu grijă tava de ceai.

— Miranda e un copil extraordinar, spuse doamna Oliver.

— Aveţi o fiică foarte frumoasă, madame, zise Poirot.

— Da, acum este frumoasă. Dar nu ştii cum vor arăta când vor creşte mari. Se îngraşă şi arată ca nişte purceluşi. Dar acum… Acum e precum o nimfă din pădure.

— Nu-i de mirare că îndrăgeşte Quarry Garden de lângă casă.

— Uneori îmi doresc să nu-i fi plăcut atât de mult. Începi să te nelinişteşti din cauza celor care rătăcesc prin locuri retrase, chiar dacă sunt persoane apropiate sau săteni. În

ziua de azi toţi se tem. De aceea… De aceea, Monsieur Poirot, trebuie să aflaţi de ce i s-a întâmplat această nenorocire lui Joyce. Pentru că până nu aflăm cine a fost nu ne vom simţi în siguranţă nici o clipă… Mă refer la copiii noştri. Ariadne, condu-l, te rog frumos, pe Monsieur Poirot în grădină. Vin şi eu imediat.

Luă farfuria şi cele două ceşti rămase şi se duse în bucătărie. Poirot şi doamna Oliver ieşiră prin uşa glisantă. Mica grădină arăta ca majoritatea grădinilor în prag de toamnă. Mai rămăseseră nişte tulpini de splinuţe şi margarete într-un colţ şi câţiva trandafiri Queen Elizabeth care îşi ţineau mândri în sus capetele lor roz. Doamna Oliver se îndreptă repede spre o bancă de piatră, se aşeză şi îi făcu semn lui Poirot să ia loc lângă ea.

— Zicea că o consideri pe Miranda o nimfa de pădure. Ce părere ai despre Judith?

— Cred că pe Judith ar fi trebuit s-o cheme Ondine, zise Poirot.

— Un spirit al apelor, da. Da, zici că de-abia a ieşit din Rin sau din mare, sau dintr-un lac de pădure. Părul ei arată de parcă a fost scufundat în apă. Cu toate astea, nu-i nimic ciudat sau smintit la ea, nu-i aşa?

— Este o femeie încântătoare, spuse Poirot.

— Ce părere ai despre ea?

— Încă n-am avut timp să mă gândesc. Cred că este frumoasă şi atrăgătoare, dar ceva o nelinişteşte.

— Da, cum să nu?

— Ceea ce aş vrea, madame, e să-mi spui ce ştii sau ce părere ai despre ea.

— Ei bine, am ajuns s-o cunosc destul de bine în croazieră. Ştii, poţi să-ţi mai faci doi-trei prieteni apropiaţi. Ceilalţi îţi plac, dar nu te mai deranjezi să-i mai vezi. Dar doi-trei, da. Judith a fost una dintre persoanele pe care am vrut să le revăd.

— Nu o cunoşteai înainte de croazieră?

— Nu.

— Dar ştii ceva despre ea?
— Doar lucruri obişnuite. E văduvă, zise doamna Oliver. Soţul ei a murit de mult – era pilot. Şi-a pierdut viaţa într-un accident de maşină. Un camion a virat de pe şoseaua principală din apropiere pe drumul de ţară, într-o seară, sau ceva asemănător. Îmi imaginez că a lăsat-o fără nici un sfanţ. A fost distrusă. Nu-i place să vorbească despre el.
— Miranda e singurul ei copil?
— Da. Judith lucrează ca secretară cu jumătate de normă, dar nu are o slujbă stabilă.
— Îi ştia pe cei care locuiau la Quarry House?
— Pe bătrânul colonel şi pe doamna Weston?
— Mă refer la fosta proprietară, doamna Llewellyn-Smythe.
— Cred că da. Parcă am auzit-o menţionând numele ăsta. Dar a murit acum vreo doi-trei ani, aşa că nu se prea mai vorbeşte despre ea. Nu îţi ajung cei vii? Întrebă doamna Oliver oarecum iritată.
— Sigur că nu, răspunse Poirot. Trebuie să-i cercetez şi pe cei care au murit sau au dispărut.
— Cine a dispărut?
— Fata au pair, răspunse Poirot.
— Da, dar dispar mai mereu, nu-i aşa? Întrebă doamna Oliver. Adică, vin pe aici, câştigă bani şi apoi se duc direct la spital pentru că sunt însărcinate şi au un copil pe care îl botează Auguste, sau Hans, sau Boris, sau vreun nume asemănător. Sau vin să se mărite, sau aleargă după vreun tânăr de care sunt îndrăgostite. N-o să-ţi vină să crezi ce lucruri îmi povestesc prietenii! Fetele astea par a fi un dar ceresc pentru mamele epuizate şi nu vrei niciodată să te desparţi de ele, dar ori îţi fură ciorapii… Ori sunt omorâte… Se opri. O! Exclamă.
— Nu-ţi face griji, spuse Poirot. Se pare că nu există nici un motiv ca o fată au pair să fie ucisă… Dimpotrivă.
— Ce vrei să spui prin „dimpotrivă”? Nu are sens.
— Poate că nu. Şi totuşi…

Îşi scoase carneţelul şi notă ceva.

— Ce scrii acolo?

— Câteva lucruri care s-au petrecut în trecut.

— Trecutul pare să nu îţi dea pace.

— Trecutul e tatăl prezentului, rosti Poirot pe un ton sentenţios. Îi întinse carneţelul. Vrei să vezi ce-am notat?

— Bineînţeles că vreau. S-ar putea să nu aibă nici un înţeles pentru mine. Lucrurile pe care dumneata le găseşti importante şi le notezi, mie nu îmi spun nimic.

Luă micul carneţel negru.

„Decese: doamna Llewellyn-Smythe (bogată). Janet White (profesoară). Funcţionarul unor avocaţi – Înjunghiat, fost condamnat pentru fals.”

Dedesubt era scris: „Fata de la operă dispare”.

— Care fată de la operă?

— Este cuvântul folosit de prietena mea, sora lui Spence, pentru ceea ce noi doi numim o fată au pair.

— De ce o fi dispărut?

— Pentru că, probabil, era pe punctul de a da socoteală în faţa justiţiei.

Poirot arătă cu degetul spre următoarea însemnare. Cuvântul era simplu: „Fals”, urmat de două semne de întrebare.

— Fals? Se miră doamna Oliver. De ce fals?

— Asta am întrebat şi eu. De ce fals?

— Ce fel de fals?

— Un testament a fost falsificat sau, mai bine zis, codicilul unui testament. Un testament în favoarea fetei au pair.

— Influenţă nefastă? Sugeră doamna Oliver.

— Falsul e ceva mult mai serios decât influenţa nefastă, zise Poirot.

— Nu văd ce legătură are asta cu uciderea bietei Joyce.

— Nici eu, admise Poirot. Dar, de aceea e interesant.

— Care e următorul cuvânt? Nu pot să-l citesc.

— Elefanţi”.

— Nu înţeleg legătura.

— S-ar putea să aibă, crede-mă, s-ar putea să aibă! Se ridică. Acum trebuie să plec. Te rog să mă scuzi faţă de gazda noastră pentru că am plecat fără să-mi iau rămas-bun. Mi-a făcut plăcere să le cunosc pe ea şi pe fiica ei cea frumoasă şi deosebită. Spune-i să aibă grijă de copil.

— Mama mi-a spus să nu mă joc niciodată cu copiii în pădure", cită doamna Oliver. La revedere! Dacă îţi place să fii misterios, bănuiesc că o să fii în continuare. Nici măcar nu mi-ai spus ce intenţionezi să faci.

— Mâine-dimineaţă am o întâlnire cu domnii Fullerton, Harrison şi Leadbetter în Medchester.

— De ce?

— Să discutăm despre fals şi alte probleme.

— Şi apoi?

— Vreau să stau de vorbă cu anumiţi oameni care au fost prezenţi.

— La petrecere?

— Nu… la pregătirile pentru petrecere.

Capitolul 12

Sediul firmei avocaţilor Fullerton, Harrison şi Leadbetter era tipic pentru o astfel de instituţie cu tradiţie şi foarte respectabilă. Timpul lăsase urme vizibile. Nu mai existau Harrisoni şi nici Leadbetteri. Era un domn Atkinson, un tânăr domn Cole şi, încă prezent, domnul Jeremy Fullerton, partenerul senior.

Un bărbat subţire, acest domn Fullerton, cu o faţă impasibilă, o voce uscată de avocat şi ochi neobişnuit de perspicace, îşi ţinea mâna pe o foaie de hârtie cu câteva cuvinte pe care tocmai le citise. Le mai citi o dată pentru a se asigura că înţelesese sensul lor. Apoi privi spre omul care îi fusese prezentat.

— Monsieur Hercule Poirot?

Îşi făcu o părere despre vizitator. Un bărbat mai în vârstă, străin, îmbrăcat foarte spilcuit, încălţat cu pantofi de lac care îi erau – ghici domnul Fullerton dintr-o privire – prea strâmţi. Semne vagi de durere îi apăreau deja la colţurile

ochilor. Un dandy, un filfizon, un străin recomandat, dintre toţi oamenii, de către inspectorul Henry Raglan de la Divizia de Investigaţii Criminalistice şi, de asemenea, de comisarul Spence (pensionar) de la Scodand Yard.

— Comisarul Spence, ei? Murmură domnul Fullerton. Fullerton îl cunoştea pe Spence. Un bărbat care făcuse treabă bună la vremea sa, fusese foarte apreciat de superiori. Amintiri vagi îi trecură prin minte. Un caz remarcabil, mai deosebit decât păruse, un caz clar şi limpede. Desigur! Îşi aduse aminte că nepotul său, Robert, avusese de-a face cu el, fusese avocat. Un ucigaş psihopat, un om care nu se sinchisea să încerce să se apere, un om care voia cu tot dinadinsul să fie spânzurat (căci pe atunci îi spânzurau). Nu se dădeau cincisprezece ani sau un număr indefinit de ani în închisoare. Nu. Primeai pedeapsa capitală… Păcat că s-a renunţat la ea, aşa se gândea cu răceală domnul Fullerton. Tinerii infractori din ziua de azi cred că nu riscă prea mult dacă atacul se soldează cu moartea cuiva. După ce ai omorât victima, nu mai rămâne nici un martor care să te identifice.

Spence condusese ancheta, un tip calm, tenace, care insistase tot timpul că nu acela era făptaşul. Şi, într-adevăr, nu îl prinseseră pe vinovat, iar persoana care descoperise că prinseseră pe cine nu trebuia era un fel de amator, un străin. Un detectiv pensionat din politia belgiană. Mai tânăr pe atunci. Acum probabil senil, reflectă domnul Fullerton, dar totuşi, trebuia să fie prudent. I se cereau informaţii, informaţii care, până la urmă, n-ar fi reprezentat o greşeală să le ofere, din moment ce nu vedea în ce măsură informaţiile sale puteau fi de folos în această anchetă – uciderea unui copil.

Domnul Fullerton se gândea că şi-ar fi putut face o idee despre cel care comisese crima, dar nu era atât de sigur pe cât ar fi vrut, deoarece erau cel puţin trei suspecţi în acest caz. Oricare dintre cei trei tineri iresponsabili ar fi putut fi făptaşul. Cuvintele i se învălmăşeau prin minte. Retardaţi

mintal. Examen psihiatric. Aşa s-ar fi terminat întreaga afacere, fără îndoială. Cu toate astea, să îneci un copil la o petrecere – asta era cu totul altceva faţă de nenumăraţii şcolari care nu ajungeau acasă, care acceptaseră să se urce într-o maşină străină, deşi fuseseră avertizaţi de nenumărate ori să refuze, care fuseseră găsiţi într-un crâng din apropiere sau într-o carieră de piatră. O carieră de piatră… Când se întâmplase asta? Acum mulţi, mulţi ani. Toate astea îi luară câteva minute după care domnul Fullerton tuşi uşor astmatic şi spuse:

— Monsieur Hercule Poirot, cu ce vă pot ajuta? Cred că e în legătură cu fetiţa asta, Joyce Reynolds. Urâtă treabă, foarte urâtă. Nu prea văd eu ce v-aş fi de folos. Ştiu doar câteva lucruri.

— Dar, mi s-a spus că sunteţi avocatul familiei Drake.

— O, da, da. Hugo Drake, sărmanul băiat. Un tip foarte amabil. Îi cunosc de ani de zile, încă de când au cumpărat Apple Trees şi s-au mutat aici. Trist, poliomielită… A luat-o când se aflau în vacanţă, în străinătate. Din punct de vedere mintal, nu avea nimic. E trist când i se întâmplă unui bărbat care a dus o viaţă sportivă, care era bun la jocuri şi câte altele. Da, e dureros să ştii că ai rămas invalid pe viaţă.

— Din câte ştiu, v-aţi ocupat şi de problemele juridice ale doamnei Llewellyn-Smythe.

— Mătuşa, da. O femeie într-adevăr remarcabilă. S-a stabilit aici după ce a început să aibă probleme cu sănătatea, pentru a fi mai aproape de nepot şi de soţia acestuia. A cumpărat casa aia albă cât un elefant, Quarry House. A plătit mai mult decât făcea, dar banii nu o interesau. Era foarte bogată. Putea să găsească una mult mai plăcută, dar cariera de piatră o fascina. A angajat un arhitect peisagist, un foarte bun profesionist. Un flăcău frumos, cu părul lung, dar care ştia ce face. A dat lovitura cu grădina din carieră. Şi-a făcut o reputaţie, a apărut în revista Homes and Gardens. Da, doamna Llewellyn-Smythe se pricepea să-şi aleagă oamenii. Nu a fost vorba de un

tânăr frumos care i-a devenit protégé. Unele femei mai în vârstă se prostesc, dar acest flăcău e deştept şi printre cei mai buni din breasla sa. Doamna Llewellyn-Smythe a murit acum aproape doi ani.

— Subit.

Fullerton îl privi pătrunzător pe Poirot.

— Nu, n-aş zice chiar asta. Avea probleme cu inima şi doctorii i-au recomandat să nu facă efort, dar era genul de femeie căreia nu-i puteai impune nimic. Nu era ipohondră. Tuşi şi continuă: Dar se pare că ne îndepărtăm de la subiectul pentru care aţi venit să staţi de vorbă cu mine.

— Nu chiar, spuse Poirot, deşi mi-ar plăcea, dacă îmi permiteţi, să vă întreb câteva lucruri despre o chestiune cu totul diferită. Câteva informaţii despre unul dintre angajaţii dumneavoastră, pe nume Lesley Ferrier.

Domnul Fullerton îl privi oarecum surprins.

— Lesley Ferrier? Să văd. Ştiţi, aproape îi uitasem numele. Da, da, desigur. Cel care a fost înjunghiat, nu-i aşa?

— Acesta e omul la care mă refer.

— Nu cred că vă pot povesti prea multe despre el. S-a întâmplat cu ceva timp în urmă. A fost înjunghiat într-o seară lângă Green Swan. Nimeni n-a fost arestat. Îndrăznesc să spun că politia bănuia cine o făcuse, dar n-au fost găsite probe.

— Motivul a fost unul sentimental? Întrebă Poirot.

— O, da, sunt aproape sigur. Din gelozie. Se încurcase cu. O femeie măritată. Soţul ei avea o cârciumă. Green Swan, în Woodleigh Common. Un local fără pretenţii. Apoi, se pare că tânărul Lesley a început să curteze o altă fată… Sau mai multe, aşa se spunea. Era genul căruia îi plăceau fetele. A intrat în bucluc o dată sau de două ori.

— Eraţi mulţumit de el ca angajat?

— L-aş descrie mai degrabă ca pe unul satisfăcător. Avea calităţile lui. Ştia cum să se poarte cu clienţii şi se pregătea cu conştiinciozitate, numai dacă ar fi dat mai multă atenţie poziţiei pe care o deţinea şi dacă ar fi ţinut mai mult la felul

cum se comporta… ar fi fost de preferat să nu se încurce cu fetele, una după alta, majoritatea îi erau inferioare ca poziţie socială. A avut loc un scandal într-o seară la Green Swan, iar Lesley Ferrier a fost înjunghiat în drum spre casă.

— Să fi fost una dintre fete sau doamna Green Swan? Ce părere aveţi?

— Nu e un caz în care să ştii ceva precis. Cred că poliţia a considerat că a fost vorba de gelozie… Dar… Ridică din umeri.

— Dar nu sunteţi sigur?

— O, se mai întâmplă, spuse domnul Fullerton. „Nici iadul nu e atât de furios ca o femeie umilită”.9 Citatul ăsta se aude mereu la tribunal. Uneori este adevărat.

— Dar înţeleg că dumneavoastră personal nu sunteţi absolut sigur că aşa se prezintă situaţia în acest caz.

— Păi, aş fi vrut mai multe dovezi. Şi cei de la poliţie ar fi preferat mai multe dovezi, dar cred că procurorul a lăsat-o baltă.

— Ar fi putut fi cu totul altceva?

— O, da. Sunt mai multe teorii. Ferrier nu era o fire prea stabilă. Bine-crescut. O mamă drăguţă – văduvă. Tatăl nu prea de soi. A scăpat la mustaţă din câteva încurcături. Mare ghinion pe soţia lui. Tânărul nostru îi semăna în unele privinţe tatălui. A avut de-a face o dată sau de două ori cu un grup cam suspect. I-am acordat totuşi încredere. Era încă tânăr, dar l-am avertizat că se înhăita cu cine nu trebuia. Cu oameni implicaţi îndeaproape în tranzacţii dubioase la limita legii. Sincer să fiu, dacă nu era mama sa, nu l-aş fi ţinut. Era tânăr, capabil, i-am dat un avertisment sau două, sperând să-şi facă efectul, dar sunt atât de multe tentaţii în ziua de azi. Şi au tot crescut în ultimii zece ani.

— Credeţi că cineva l-a şantajat cu ceva?

— E foarte posibil. Grupările astea, bande este un cuvânt cam melodramatic… Îţi asumi un anumit risc când intri în ele. Dacă ţi se năzare să te retragi, atunci un cuţit înfipt în spate nu e ceva neobişnuit.

— N-a existat nici un martor?

— Nu. Nimeni n-a văzut nimic. Sigur că nu. Oricine a acceptat s-o facă şi-ar fi aranjat totul. Un alibi la ora şi la locul potrivit etc.

— Cineva ar fi putut să vadă. Cineva la care nu s-ar fi aşteptat nimeni. Un copil, de exemplu.

— În toiul nopţii? Pe lângă Green Swan? Nu e o idee credibilă, Monsieur Poirot.

— Un copil, insistă Poirot, care ar putea să-şi amintească. Un copil care se întorcea acasă de la o prietenă. Poate că era aproape de casa ei. Ar fi putut merge pe o potecă şi să fi văzut ceva prin gardul viu.

— Zău, Monsieur Poirot, ce imaginaţie aveţi! Ceea ce-mi spuneţi mi se pare puţin probabil.

— Mie nu mi se pare imposibil. Copiii văd multe lucruri. Îi găseşti pe unde nu te aştepţi.

— Dar, cu siguranţă, când ajung acasă povestesc tot ce au văzut.

— Poate că nu, îl contrazise Poirot. Poate că nu au fost siguri de ceea ce au văzut. Mai ales dacă ceea ce au văzut i-a speriat puţin. Copiii nu se duc întotdeauna acasă şi povestesc un accident de pe stradă sau vreo scenă neaşteptată de violenţă la care au asistat. Copiii îşi păstrează secretele foarte bine. Le păstrează şi se gândesc la ele. Câteodată le place să ştie un secret pe care-l ţin doar pentru ei.

— Le-ar povesti mamelor lor, insistă domnul Fullerton.

— Nu sunt sigur de asta, zise Poirot. Din experienţă am învăţat că sunt foarte multe lucruri pe care copiii nu le spun mamelor lor.

— Pot să ştiu de ce vă interesează aşa de mult cazul lui Lesley Ferrier? Regretabila moarte violentă a unui tânăr, cum, din păcate, sunt multe altele printre noi.

— Nu ştiam nimic despre el. Dar voiam să aflu ceva despre el pentru că moartea lui violentă a survenit nu cu mulţi ani în urmă. Asta m-ar interesa.

— Ştiţi, domnule Poirot, îi spuse domnul Fullerton, uşor provocator, nu înţeleg de ce aţi venit la mine şi ce anume vă interesează? Doar nu credeţi că există vreo legătură între moartea lui Joyce Reynolds şi cea a unui tânăr promiţător, implicat în vagi activităţi infracţionale, care a murit acum câţiva ani.

— Putem bănui orice, spuse Poirot. Trebuie să cercetăm mai îndeaproape.

— Scuzaţi-mă, dar lucrul de care ai nevoie în orice crimă este dovada.

— Probabil că aţi aflat că fetiţa moartă, Joyce, a fost auzită de mai mulţi martori spunând că ea, cu propriii ochi, văzuse o crimă.

— Într-un loc ca acesta, spuse Fullerton, auzi de obicei orice zvon care circulă. Dacă îmi permiteţi să adaug, îl auzi într-o formă atât de exagerată, încât nu îţi vine să crezi.

— Şi asta, admise Poirot, este adevărat. Joyce avea treisprezece ani. O copilă de nouă ani şi-ar fi amintit de ceea ce a văzut – un accident cu fugă de la locul faptei, o luptă sau o încăierare cu cuţite într-o noapte, sau o profesoară strangulată – toate aceste lucruri şi-ar lăsa amprenta asupra unei copile, despre care aceasta nu ar vrea să vorbească, fiind nesigură de ceea ce a văzut, dar la care s-ar putea gândi. Posibil să fi uitat de asta până când s-a întâmplat ceva ce i-a adus aminte. Sunteţi de acord că aşa s-o fi petrecut?

— O, da, da, dar… Mi se pare o supoziţie extrem de fantezistă.

— Din câte am înţeles, a mai dispărut de aici şi o fată străină. O chema Olga sau Sonia… Nu sunt sigur de numele ei de familie.

— Da, într-adevăr. Olga Seminoff.

— O persoană nu prea de încredere?

— Nu.

— A fost însoţitoarea sau infirmiera doamnei Llewellyn-Smythe, nu? Cea pe care tocmai mi-aţi descris-o? Mătuşa

doamnei Drake…

— Da. A avut mai multe fete în slujba ei – şi alte două fete străine; cu una s-a certat aproape imediat şi încă una care era drăguţă, dar îngrozitor de proastă. Doamna Llewellyn-Smythe nu prea-i înghiţea pe proşti. Olga, ultima ei achiziţie, părea să-i convină foarte mult. Nu era, dacă-mi aduc bine aminte, o fată prea frumoasă. Era scundă, cam îndesată, încăpăţânată, iar vecinii nu prea o înghiţeau.

— Dar doamna Llewellyn-Smythe o plăcea, sugeră Poirot.

— Se ataşase foarte mult de ea, aşa se părea la un moment dat.

— Da, într-adevăr.

Sunt conştient că nu vă spun ceva ce nu ştiţi deja, comentă domnul Fullerton. Chestiile astea circulă ca vântul.

— Am înţeles că doamna Llewellyn-Smythe i-a lăsat o sumă foarte mare de bani acelei fete.

— A fost ceva foarte surprinzător, povesti domnul Fullerton. Doamna Llewellyn-Smythe nu-şi schimbase de mulţi ani dispoziţiile testamentare, cu excepţia adăugării unor donaţii sau schimbării vreunui destinatar, ca urmare a decesului acestuia. Cred că vă spun ceva ce deja ştiţi, dacă vă interesează problema. Mare parte a averii o lăsase întotdeauna nepotului ei, Hugo Drake, şi soţiei acestuia, care îi era vară primară şi deci tot o nepoată a doamnei Llewellyn-Smythe. Dacă unul din ei ar fi murit înaintea ei, banii i-ar fi revenit supravieţuitorului. Sume destul de importante le-a lăsat unor instituţii de binefacere şi unor servitori. Dar ceea ce s-a dovedit a fi dispoziţia finală în privinţa averii sale a fost întocmită cu vreo trei săptămâni înainte de a muri, dar nu a fost, ca până atunci, redactată de firma noastră. Era un codicil scris de mâna ei. Includea o donaţie, două – nu aşa de multe ca înainte – vechii angajaţi nu mai primeau nimic, iar restul uriaşei sale averi îi rămânea Olgăi Seminoff drept recunoştinţă pentru devotamentul şi afecţiunea arătate. O dispoziţie şocantă, în

totală contradicţie cu tot ceea ce făcuse vreodată doamna Llewellyn-Smythe.

— Şi apoi?

— Presupun că aţi auzit mai mult sau mai puţin ce s-a întâmplat. Dovezile găsite de experţii grafologi au stabilit că acel codicil era un fals. Semăna foarte vag cu scrisul doamnei Llewellyn-Smythe. Doamnei Smythe nu îi plăcea să bată la maşină, aşa că Olga îi redacta mai mereu scrisorile personale până într-acolo încât îi imita scrisul stăpânei… Uneori chiar şi semnătura. Dobândise multă experienţă în afacerea asta. Se pare că atunci când doamna Llewellyn-Smythe a murit, fata s-a gândit că era destul de capabilă să-i imite scrisul stăpânei sale. Dar astfel de lucruri nu ţin când vine vorba de experţi. Nu, nu ţin deloc.

— Atunci au început demersurile pentru contestarea documentului?

— Da. Bineînţeles că au fost obişnuitele amânări legale înainte de începerea procesului. În această perioadă domnişoara şi-a pierdut calmul şi, aşa cum aţi spus mai devreme… A dispărut.

Capitolul 13

După ce Hercule Poirot plecă, Jeremy Fullerton rămase la birou bătând uşor darabana. Privea în gol, pierdut în gânduri.

Luă un document şi îşi aruncă ochii peste el, dar fără să se poată concentra. Soneria discretă a telefonului îl sili să ridice receptorul.

— Da, domnişoară Miles?

— A venit domnul Holden.

— Da, da, cred că era programat acum trei sferturi de oră. Şi-a motivat întârzierea?… Da, da, înţeleg. Cam aceeaşi scuză ca data trecută. Te rog să-i spui că m-am întâlnit cu un alt client şi acum nu mai am timp suficient. Programează-l, te rog, săptămâna viitoare. Nu e posibil să continuăm aşa.

— Da, domnule Fullerton.

Închise telefonul şi se uită gânditor la documentul din faţa sa. Tot nu-l citea. Se gândea la lucruri din trecut. Acum doi ani… Aproape doi ani… Şi omuleţul acesta ciudat de azi-dimineaţă cu pantofii lui de lac şi cu mustaţa mare îi aduse aminte, cu toate întrebările alea pe care le punea.

Acum îşi aducea aminte de o discuţie purtată în urmă cu doi ani.

Vedea din nou, stând pe scaunul din faţa lui, o fată scundă, grăsuţă – pielea măslinie, gura de un roşu-închis, pometii proeminenţi şi ferocitatea din ochii ei albaştri care îi priveau pe ai lui pe sub sprâncenele stufoase. O faţă pasională, o faţă plină de vitalitate, care cunoscuse suferinţa… Care suferise dintotdeauna… Dar care nu o acceptase niciodată. Tipul de femeie care lupta şi protesta până la capăt. Unde era acum? Se întrebă. Într-un fel sau altul reuşise… Ce reuşise de fapt? Cine o ajutase? O ajutase cineva? Cineva trebuie s-o fi făcut.

Bănuia că se întorsese în vreun loc lovit de nenorociri din Europa Centrală, de unde provenea, unde îi era locul, unde fusese obligată să se ducă, fiindcă n-avea încotro, căci altfel şi-ar fi pierdut libertatea.

Jeremy Fullerton era un partizan al ideii de justiţie. Credea în lege, îi dispreţuia pe mulţi dintre magistraţii din ziua de azi care dădeau verdicte uşoare, care acceptau ideea de nevoi scolastice. Studenţii care furau cărţi, tinere căsătorite care devalizau supermarketurile, fete care şterpeleau bani de la patronii lor, băieţi care distrugeau cabinele telefonice, niciunul dintre aceştia avea nevoi stringente, nu se afla la ananghie, niciunul nu era disperat, majoritatea erau de fapt prea răsfăţaţi deoarece aşa fuseseră crescuţi şi credeau că tot ceea ce nu-şi permiteau să cumpere li se cuvenea. Pe lângă credinţa sa de nezdruncinat în puterea justiţiei, domnul Fullerton era un om plin de compasiune. Îi părea rău de oameni. Îi părea rău de Olga Seminoff, deşi nu fusese foarte mişcat de argumentele înflăcărate pe care i le prezentase.

— Am venit să mă ajutaţi. Am crezut că mă veţi ajuta. Aţi fost bun anul trecut. M-aţi ajutat cu formularele ca să mai pot rămâne încă un an în Anglia. Aşa mi s-a spus: „Nu trebuie să răspunzi la nici o întrebare dacă nu vrei. Te poate reprezenta un avocat”. Aşa că am venit la dumneavoastră.

— Circumstanţele pe care le-aţi invocat – şi domnul Fullerton îşi aminti cât de distant şi de rece rostise cuvintele acelea, mai distant şi mai rece din cauza compasiunii care se afla în spatele afirmaţiei – nu se potrivesc.,În acest caz nu pot acţiona, legal, în numele dumneavoastră. Deja reprezint familia Drake. După cum bine ştiţi, am fost avocatul doamnei Llewellyn-Smythe.

— Dar ea a murit. Nu are nevoie de un avocat din moment ce e moartă.

— Ţinea la dumneavoastră, spuse domnul Fullerton.

— Da, ţinea la mine. De aceea vă spun. De aceea a vrut să-mi lase mie banii.

— Toată averea?

— De ce nu? De ce nu? Nu-i plăcea de rudele ei.

— Te înşeli. Ţinea foarte mult la nepoata şi la nepotul ei.

— Da, atunci poate ţinea la domnul Drake, dar nu la doamna Drake. I se părea foarte nesuferită. Doamna Drake se amesteca tot timpul. Nu o lăsa pe doamna Llewellyn-Smythe să facă ce îi plăcea. Nu o lăsa să mănânce ce îi plăcea.

— Este o femeie conştiincioasă şi încerca să-şi determine mătuşa să tină cont de recomandările medicului referitoare la dietă şi la prea multă oboseală, printre alte lucruri.

— Oamenii nu vor să asculte întotdeauna recomandările medicului. Lor nu le place ca rudele să se amestece. Le place să-şi trăiască singuri viaţa, să facă tot ceea ce vor şi să aibă ce doresc. Putea să aibă tot ce-şi dorea! Putea să aibă cât de mult voia din orice. Era bogată… Bogată… Bogată şi putea să facă ce voia cu banii ei. Domnul şi doamna Drake au deja destul de mulţi bani. Au o casă

frumoasă, o mulţime de haine şi două maşini. Sunt foarte înstăriţi. De ce ar trebui să aibă şi mai mult?

— Erau singurele ei rude în viaţă.

— Ea a vrut să-mi lase mie toţi banii, li părea rău de mine. Ştia prin ce am trecut. Ştia despre tatăl meu că fusese arestat şi dus undeva. Eu şi mama nu l-am mai văzut niciodată. Şi apoi de mama şi felul cum a murit. Întreaga mea familie a murit. E îngrozitor tot ce am îndurat. Nu aveţi idee ce înseamnă să trăieşti într-un stat poliţienesc, cum am trăit eu. Nu, nu, sunteţi de partea politiei. Nu sunteţi de partea mea.

— Nu, recunoscu domnul Fullerton, nu sunt de partea ta. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce ţi s-a întâmplat, dar tu ai intrat singură în acest bucluc.

— Nu e adevărat! Nu e adevărat că am făcut ceva ce nu trebuia. Ce am făcut? Am fost blândă cu ea, m-am purtat frumos. I-am adus o grămadă de lucruri pe care nu avea voie să le mănânce: ciocolată şi unt. Tot timpul numai grăsimi vegetale! Nu-i plăceau. Voia unt, voia foarte mult unt.

— Nu e vorba doar de unt, spuse domnul Fullerton.

— Am avut grijă de ea, m-am purtat frumos. De aceea a fost recunoscătoare. Şi apoi, după ce a murit, descopăr că din bunătate şi afecţiune a lăsat o hârtie semnată prin care îmi ceda toată averea mie. Atunci, familia Drake a venit şi mi-a spus că nu voi avea parte de ea. Spun tot felul de lucruri. Că am avut o influenţă negativă şi multe alte lucruri mai grave. Susţin că eu am scris singură testamentul. Asta-i o prostie. Ea l-a scris. Ea l-a scris. Şi apoi m-a trimis afară din cameră. A chemat servitoarea şi pe Jim, grădinarul, ca să semneze ei documentul, nu eu, deoarece eu urmam să primesc banii. De ce să nu am parte şi eu de puţin noroc în viaţă, de puţină fericire? De ce să nu-i primesc eu? Părea aşa de frumos. Tot ce am plănuit să fac de când am aflat!

— Nici nu mă îndoiesc, da, nici nu mă îndoiesc.

— De ce să nu-mi fac planuri? De ce să nu mă bucur? O să fiu fericită şi bogată şi o să-mi cumpăr tot ce-mi doresc. Cu ce am greşit? Cu nimic, cu nimic, vă spun, cu nimic.

— Am încercat să îţi explic, zise domnul Fullerton.

— Că sunt numai minciuni. Spuneţi că eu mint, că eu singură am scris documentul. Nu l-am scris eu. Ea l-a scris. Nimeni nu poate spune altceva.

— Unii oameni spun o mulţime de lucruri, adăugă domnul Fullerton. Ascultă-mă. Nu mai protesta şi ascultă-mă. Nu-i aşa că e adevărat că doamna Llewellyn-Smythe te ruga să-i imiţi scrisul cât mai bine cu putinţă când îi redactai scrisorile? Asta din cauza prejudecăţii că a dactilografia scrisorile către prieteni sau către persoanele apropiate ar fi un gest nepoliticos. E o moştenire a epocii victoriene. În ziua de azi nimănui nu-i mai pasă dacă primeşte scrisori scrise de mână sau bătute la maşină. Dar pentru doamna Llewellyn-Smythe era un semn al lipsei de respect. Înţelegi ce spun?

— Da, înţeleg. Asta îmi cerea. Îmi spunea: „Acum, Olga, răspunzi la aceste patru scrisori aşa cum ţi-am dictat şi ai notat. Dar le scrii de mână, în aşa fel încât să pară scrisul meu”. Şi m-a pus să exersez să-i imit scrisul şi să observ cum îl face pe „a”, pe „b”, pe „1” şi toate celelalte litere. „Atât timp cât seamănă cu scrisul meu, atunci merge şi apoi poţi să mă semnezi, aşa obişnuia să spună. Dar nu vreau ca lumea să creadă că nu mai sunt în stare să-mi scriu propriile scrisori. Deşi, după cum ştii, încheietura mă doare tot mai rău, din cauza reumatismului, şi mi-e tot mai greu, dar nu vreau ca scrisorile mele personale să fie bătute la maşină.”

— Puteai să le fi scris cu scrisul tău obişnuit, spuse domnul Fullerton, şi să fi adăugat la sfârşit „prin secretară” sau cu iniţialele ei dacă doreai.

— Nu voia să fac aşa ceva. Voia să se creadă că ea le scrisese singură.

Şi asta, se gândi domnul Fullerton, putea fi foarte adevărat, îi stătea în fire lui Louise Llewellyn-Smythe. Îi repugna profund faptul că nu mai putea face lucrurile ca odinioară, că nu mai făcea plimbări lungi, nu mai urca dealurile iute sau că n-o mai ajutau mâinile, în special cea dreaptă. Voia să poată spune: „Mă simt perfect, foarte bine şi nu există ceva ce n-aş putea face dacă îmi pun mintea”. Da, ceea ce îi povestea Olga acum era foarte adevărat, şi acesta a fost unul dintre motivele pentru care codicilul de la ultimul testament întocmit şi semnat de Louise Llewellyn-Smythe fusese acceptat la început fără să trezească suspiciuni. Domnul Fullerton îşi aduse aminte că în biroul lui apăruseră primele suspiciuni fiindcă atât el, cât şi partenerul său îi cunoşteau foarte bine scrisul doamnei Llewellyn-Smythe. Tânărul Cole fusese cel care observase.

— Ştiţi, nu-mi vine să cred că Louise Llewellyn-Smythe a scris codicilul acela. Ştiu că avea artrită, dar priviţi aceste specimene cu scrisul ei pe care le-am adus, ca să vă arăt! E ceva suspect cu acel codicil.

Domnul Fullerton fusese de acord că era ceva în neregulă. Aveau să ceară avizul experţilor în această problemă. Răspunsul fusese categoric. Opiniile diferiţilor experţi consultaţi coincideau. Codicilul nu fusese scris de Louise Llewellyn-Smythe.

Dacă Olga n-ar fi fost atât de lacomă, se gândi domnul Fullerton, dacă s-ar fi mulţumit să scrie un codicil începând tot aşa: „Pentru grija, afecţiunea şi bunătatea fără margini de care a dat dovadă îi las… „ Aşa începea, aşa ar fi putut începe şi, dacă ar fi continuat specificând o sumă frumoasă de bani, lăsată devotatei fete au pair, rudele ar fi fost de acord fără discuţii. Dar să elimini complet rudele, nepotul care fusese beneficiarul averii în ultimele patru testamente întocmite de-a lungul unei perioade de aproape douăzeci de ani, să laşi toată averea unei străine, Olga Seminoff – asta nu-i stătea în fire Louisei Llewellyn-Smythe. De fapt, o acţiune injustiţie împotriva influenţei negative ar fi afectat,

oricum, documentul. Nu. Această fată înfierbântată, pasională fusese lacomă. Probabil doamna Llewellyn-Smythe îi mărturisise că îi lasă nişte bani pentru bunătatea şi atenţia ei, fiindcă bătrâna doamnă începea să ţină la fata asta care îi îndeplinea orice poftă, care făcea tot ce-i spunea. Această promisiune îi deschisese o perspectivă Olgăi. Urma să aibă totul. Bătrâna doamnă trebuia să-i lase ei totul şi ea avea să aibă toţi banii. Toţi banii, casa, hainele şi bijuteriile. Totul. O fată lacomă. Şi acum venise timpul să plătească.

Iar domnul Fullerton, împotriva voinţei sale, împotriva instinctelor sale de avocat şi a multor alte lucruri, simţise compasiune faţă de eA. Li părea foarte rău. Suferise de când era mică, cunoscuse rigorile unui stat poliţienesc, îşi pierduse părinţii, un frate şi o soră, ştia ce înseamnă nedreptatea şi teama, şi în interiorul ei se dezvoltase o trăsătură de caracter cu care, fără îndoială, se născuse, dar care până atunci nu putuse să şi-o satisfacă. Se transformase într-o lăcomie pătimaşă, copilărească.

— Toată lumea e împotriva mea, spuse Olga. Toată lumea. Sunteţi cu toţii împotriva mea. Nu sunteţi cinstit pentru că sunt străină, pentru că nu m-am născut în această ţară, nu ştiu ce să spun sau ce să fac. Ce pot să fac? De ce nu îmi spuneţi ce pot să fac?

— Deoarece nu prea cred că poţi face ceva, îi replicase domnul Fullerton, cea mai bună soluţie e să mărturiseşti totul.

— Dacă voi spune ceea ce doriţi va însemna să spun numai minciuni, nu adevărul. Ea a întocmit acel testament. Ea l-a scris. Mi-a spus să ies din cameră, în timp ce ceilalţi îl semnau.

— Sunt dovezi împotriva ta, oameni care susţin că doamna Llewellyn-Smythe, adesea, nu ştia ce semnează. I se aduceau tot felul de documente şi nu recitea întotdeauna ceea ce i se dădea să semneze.

— Atunci nu ştiu ce spun.

Draga mea, continuă domnul Fullerton, norocul tău e că te afli la prima abatere, că eşti străină, că înţelegi limba engleză destul de rudimentar. În acest caz ai putea scăpa cu o sentinţă uşoară… Sau, dacă ai noroc, vei fi pusă sub supraveghere.

— O, vorbe! Nimic altceva decât vorbe. Voi fi trimisă la închisoare şi nu mi se va mai da drumul niciodată.

— Acum spui prostii, îi zise domnul Fullerton.

— Ar fi mai bine să fug, să fug şi să mă ascund ca să nu mă mai găsească nimeni.

— Odată ce s-a emis un mandat de arestare pe numele tău, vei fi găsită.

— Nu şi dacă o fac repede, dacă plec imediat. Dacă cineva m-ar ajuta, aş putea pleca departe de Anglia. Pe un vas sau cu avionul. Aş putea găsi pe cineva care falsifică paşapoarte sau vize, sau ce e necesar. Cineva care ar face orice pentru mine. Am prieteni. Oameni care ţin la mine. Unul care să mă ajute să dispar. De asta am nevoie. Mi-aş putea pune o perucă şi aş merge în cârje.

— Ascultă, interveni domnul Fullerton pe un ton autoritar, îmi pare rău de dumneata. Te voi recomanda unui avocat care va face tot ce-i stă în puteri pentru binele tău. N-ai nici o şansă să dispari. Spui copilării.

— Am destui bani. I-am economisit. Şi apoi adăugase: Aţi încercat să fiţi bun cu mine. Da, cred asta. Dar nu veţi face nimic din cauza legii… A legii. Dar cineva mă va ajuta. Cineva o va face. Şi o să plec undeva, unde nimeni nu mă va găsi niciodată.

Nimeni, se gândi domnul Fullerton, nu o găsise. Se întreba… Da, se întreba unde era sau unde ar putea fi acum.

Capitolul 14

După ce i se deschise uşa la Apple Trees, Hercule Poirot fu condus în salon şi i se spuse că doamna Drake va veni imediat.

Trecând prin hol, auzi zumzetul unor voci feminine în spatele a ceea ce i se păru a fi uşa de la sufragerie.

Poirot se îndreptă către fereastra salonului şi privi grădina cochetă şi îngrijită, bine întreţinută de cineva priceput. Margaretele de toamnă supravieţuiau încă în număr mare, legate strâns de beţe; nici crizantemele nu se ofiliseră. Mai erau vreo doi trandafiri care înfruntau apropierea iernii.

Poirot nu remarcă deocamdată vreun semn care să indice implicarea unui arhitect peisagist. Doar atenţie şi convenţionalism. Se întrebă dacă Michael Garfield nu era prea sofisticat pentru doamna Drake. Existau toate semnele că rămăsese o grădină de ţară splendid îngrijită.

Uşa se deschise.

— Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi, Monsieur Poirot, spuse doamna Drake.

De pe hol se auzea un zgomot din ce în ce mai slab de glasuri care îşi luau rămas-bun şi se îndepărtau.

— Este vorba de Crăciunul de la biserică, îi explică doamna Drake. O întâlnire a comitetului de organizare şi toate celelalte. Lucrurile astea durează mereu mai mult decât ar trebui. Întotdeauna se găseşte cineva care să obiecteze sau să vină cu o idee bună – o idee bună este, de obicei, una imposibilă.

Se putea distinge o uşoară iritare în tonul ei. Poirot îşi imagina că Rowena Drake refuza lucrurile absurde cu fermitate. Înţelesese destul de bine din remarcile surorii lui Spence şi din aluziile altor persoane că Rowena Drake avea genul acela de personalitate dominatoare, de la care toţi se aşteptau să conducă reprezentaţia, dar faţă de care nimeni nu simţea prea mare afecţiune în ciuda implicării ei. Îşi imagina, de asemenea, că această conştiinciozitate a ei nu fusese apreciată de o rudă mai în vârstă, cu care semăna la caracter. Doamna Llewellyn-Smythe, îşi zise el, se mutase aici pentru a fi mai aproape de nepot şi de soţia lui, iar aceasta din urmă încercase numaidecât să preia controlul asupra felului în care era îngrijită mătuşa, atât cât îi permitea faptul că nu locuiau în aceeaşi casă. Doamna Llewellyn-Smythe îşi dăduse probabil seama că îi datora multe Rowenei, dar în acelaşi timp respingea atitudinea ei autoritară.

— Au plecat cu toţii acum, spuse Rowena Drake, când auzi închizându-se uşa de pe hol. Cu ce vă pot fi de folos? Tot despre petrecerea aceea îngrozitoare? Aş vrea să n-o fi ţinut niciodată aici. Dar nici o altă casă nu părea potrivită. Doamna Oliver stă tot la Judith Buder?

— Da. Cred că se întoarce la Londra într-o zi sau două. N-o cunoşteaţi de mai înainte?

— Nu. Îmi plac cărţile ei.

— Este considerată o scriitoare foarte bună, spuse Poirot.

— Ei bine, este într-adevăr o scriitoare excelentă. Fără nici o îndoială. Este şi foarte amuzantă. Are vreo idee… În

legătură cu persoana care a comis acel lucra îngrozitor?
— Nu cred. Dar dumneavoastră, madame?
— V-am spus deja. N-am nici cea mai mică idee.
— Spuneţi asta şi totuşi… S-ar putea, nu-i aşa? să vă fi format o oarecare idee, doar o idee. O supoziţie. O idee posibilă…
— De ce credeţi asta? Il privi curioasă.
— Aţi fi putut vedea ceva… Ceva mărunt, neimportant, dar care, reflectând la el, vi s-ar părea mult mai semnificativ decât la început.
— Trebuie să vă referiţi la ceva, Monsieur Poirot, la vreun incident.
— Da, recunosc. Cineva mi-a spus ceva.
— Chiar? Cine anume?
— O domnişoară Whittaker, profesoară.
— A, da, desigur. Elizabeth Whittaker. E profesoară de matematică la The Elms, nu? Îmi aduc aminte că a fost la petrecere. A văzut ceva?
— Nu e vorba că a văzut ceva, ci mai degrabă i s-a părut că dumneavoastră aţi văzut ceva.
Doamna Drake îl privi surprinsă şi scutură din cap.
— Nu-mi aduc aminte să fi văzut ceva anume, zise Rowena Drake, dar nu se ştie niciodată.
— Avea legătură cu o vază, îi explică Poirot. O vază cu flori.
— O vază cu flori? Îl privi mirată Rowena Drake. Apoi se lumină deodată la faţă. O, sigur, îmi aduc aminte. Da, era o vază mare cu crizanteme şi frunze îngălbenite de toamnă pe masa de la cotitura scărilor. O vază foarte frumoasă din sticlă. Un cadou de nuntă. Frunzele stăteau să se scuture, ca şi câteva flori. Îmi amintesc că am observat când am trecut pe hol… pe la sfârşitul petrecerii, dar nu sunt sigură…, m-am mirat de ce arătau aşa şi am urcat, mi-am băgat degetele şi am descoperit că vreun idiot trebuie să fi uitat să pună apă în ea după ce a făcut aranjamentul. M-am înfuriat. Aşa că m-am dus la baie şi am umplut-o. Dar ce aş fi putut vedea la baie? Nu era nimeni acolo, sunt sigură.

Cred că una sau două dintre fetele şi băieţii mai mari se… După cum spun americanii – „giugiuliseră” acolo în timpul petrecerii, dar nu era absolut nimeni atunci când am intrat eu cu vaza.

— Nu, nu, nu mă refer la asta, interveni Poirot. Am înţeles că a avut loc un mic accident. V-a alunecat vaza din mână şi s-a spart.

— A, da, recunoscu Rowena. S-a făcut fărâme. M-am întristat foarte mult pentru că, aşa cum v-am spus, a fost un cadou de nuntă şi o vază perfectă pentru flori, destul de grea ca să susţină buchete mari de toamnă şi alte lucruri de felul acesta. A fost o prostie din partea mea. Mi-au alunecat degetele, mi-a căzut din mână şi s-a făcut praf pe pardoseala de jos. Elizabeth Whittaker stătea acolo. M-a ajutat să strâng bucăţile şi să mătur cioburile ca să nu calce nimeni pe ele. Le-am adunat într-un colţ lângă pendulă, urmând să fie luate mai târziu. Îl privi întrebătoare pe Poirot. La incidentul acesta vă refereaţi?

— Da, răspunse Poirot. Doamna Whittaker se întreba cum de aţi scăpat vaza. Credea că v-a speriat ceva.

— M-a speriat ceva? Rowena Drake îl privi, apoi se încruntă încercând să se concentreze. Nu, nu cred că m-am speriat deloc. Aşa se mai întâmplă câteodată, să îţi alunece lucruri din mână când speli vase. Cred că a fost din cauza oboselii. Mă simţeam obosită la ora aceea, cu pregătirile pentru petrecere, organizarea şi toate celelalte. Aş spune că a mers foarte bine. A fost… Din neatenţie şi ceva ce nu poţi evita din pricina oboselii.

— Sunteţi sigură că nu v-a speriat nimic? N-aţi văzut nimic ieşit din comun?

— Să văd? Unde? Jos, pe hol? N-am văzut nimic jos pe hol. Era gol în acel moment pentru că toţi participau la Snapdragon, cu excepţia, bineînţeles, a domnişoarei Whittaker. Nici măcar n-am observat-o până când nu a venit să mă ajute în timp ce alergam în jos.

— Aţi zărit pe cineva ieşind pe uşa de la bibliotecă?

— Uşa de la bibliotecă… Înţeleg la ce vă referiţi. Da, aş fi putut s-o văd. Se opri pentru mai mult timp, apoi îl privi în ochi pe Poirot. N-am văzut pe nimeni ieşind din bibliotecă… Absolut pe nimeni…

Poirot se îndoia. Felul în care rostise cuvintele îi întări convingerea că nu spunea adevărul, că, dimpotrivă, văzuse pe cineva sau ceva, poate uşa deschizându-se puţin atât cât să vadă pe cineva înăuntru. Dar nega cu tărie. De ce fusese aşa de vehementă? Pentru că nu dorea să creadă că persoana pe care o văzuse avea ceva de-a face cu crima comisă de partea cealaltă a uşii? Cineva la care ţinea, sau cineva – ceea ce părea mai plauzibil – pe care voia să-l protejeze. Cineva care probabil nu trecuse de vârsta copilăriei, cineva care nu era conştient de lucrul îngrozitor pe care tocmai îl săvârşise.

Poirot o considera o persoană dură, dar integră. Credea că era asemenea altor femei de genul acesta, magistraţi sau femei care conduc consilii sau instituţii de caritate ori interesate de ceea ce numesc „fapte bune”. Femei care credeau exagerat în circumstanţe atenuante, care, destul de ciudat, erau pregătite să găsească scuze tinerilor criminali. Un adolescent, o fată debilă mintal. Cineva care fusese – cum se zice – luat în evidenţă. Dacă acesta fusese tipul de persoană pe care o văzuse ieşind din bibliotecă, atunci, reflectă el, e posibil ca instinctul protector al Rowenei Drake să se fi declanşat. Nu era exclus ca, în ziua de azi, minorii să comită crime, chiar copiii. Copii de şapte sau de nouă ani. Şi era adesea dificil să ştii cum să procedezi cu aceşti tineri criminali care ajungeau în faţa tribunalelor pentru minori. Se aduceau tot felul de scuze: familii destrămate, părinţi neglijenţi şi iresponsabili, dar oamenii care le luau apărarea, în modul cel mai vehement, care încercau să le justifice acţiunile erau cei de tipul Rowenei Drake. O femeie autoritară şi calculată, cu excepţia acestor cazuri.

În ceea ce-l privea, Poirot nu era de acord. El se gândea, înainte de toate, la justiţie. Era suspicios, dintotdeauna fusese suspicios pe cei miloşi… Mai bine zis pe cei excesiv de miloşi. Prea multă compasiune, aşa cum ştia atât din experienţa sa din Belgia, cât şi din această ţară, conducea, adesea, la noi crime pradă cărora cădeau fiinţe nevinovate, care n-ar fi ajuns victime dacă justiţia s-ar fi aflat pe primul loc, iar mila pe al doilea.

— Înţeleg, spuse Poirot, înţeleg.

— Nu credeţi că e posibil ca domnişoara Whittaker să fi văzut pe cineva intrând în bibliotecă? Sugeră doamna Drake.

Poirot păru interesat.

— Aha, credeţi că ar fi putut fi aşa?

— O iau ca pe o simplă posibilitate. Ar fi putut vedea pe cineva intrând în bibliotecă doar cu cinci minute mai devreme şi, atunci când am scăpat vaza, să-i fi venit ideea că şi eu aş fi zărit aceeaşi persoană. Poate că nu vrea să spună ceva care ar implica, pe nedrept, o persoană pe care doar a întrezărit-o, dar nu e sigură – un băiat văzut de la spate sau un tânăr.

— Nu credeţi, madame, că a fost… Să zicem un copil… Un băiat sau o fată, doar un copil sau un adolescent? Să zicem că nu a fost niciunul dintre aceştia, dar nu consideraţi că este cel mai plauzibil ca acest tip de persoană să fi comis crima pe care o discutăm?

Femeia chibzui atent asupra acestei teorii, întorcând-o pe toate părţile.

— Da, spuse în cele din urmă, cred că da. Nu m-am gândit la asta până acum. Mi se pare că, de multe ori, în ziua de azi crimele sunt puse pe seama celor tineri. Oameni care nu prea ştiu ce fac, care vor să se răzbune prosteşte, care au un instinct pentru distrugere. Chiar şi cei care vandalizează cabine telefonice sau care taie pneurile de la maşini fac tot soiul de lucruri doar pentru a răni oamenii, pentru simplu fapt că urăsc… Nu pe cineva anume, ci întreaga lume. E un

fel de simptom al vârstei. Deci, atunci când un copil este înecat la o petrecere, aparent fără nici un motiv, începi să bănuieşti că e cineva care nu este încă pe deplin responsabil de acţiunile sale. Nu sunteţi de acord cu mine că… Ei bine… Că acest lucru ar fi posibil în cazul nostru?

— Cred că poliţia vă împărtăşeşte punctul de vedere… Sau l-a împărtăşit.

— Aşa ar trebui să facă. Avem poliţişti foarte buni în acest comitat. S-au descurcat bine în mai multe cazuri asemănătoare. Sunt foarte meticuloşi şi nu renunţă niciodată. Probabil vor rezolva acest caz, deşi nu cred că se va întâmpla foarte curând. Lucrurile astea necesită mult timp în special pentru adunarea cu răbdare a probelor.

— Probele nu vor fi uşor de adunat în acest caz, madame.

— Nu, presupun că nu. Când soţul meu a fost ucis… Ştiţi, era invalid. Traversa drumul şi o maşină a dat peste el şi l-a doborât. Nu s-a găsit niciodată făptaşul. După cum ştiţi, soţul meu… Sau n-aţi aflat… Soţul meu suferea de poliomielită. Ca urmare, cu şase ani în urmă, a rămas parţial paralizat. Şi-a mai revenit, dar şchiopăta încă, aşa încât îi era foarte greu să se dea la o parte dacă o maşină venea spre el în viteză. Aproape că mă simt vinovată, deşi insista să iasă la plimbare fără să fie însoţit, fiindcă nu-i plăcea deloc să-i poarte de grijă o infirmieră, nici ca soţia lui să facă pe infirmiera, şi era mereu foarte atent când traversa drumul. Şi totuşi, te simţi vinovat când se întâmplă accidente.

— Asta s-a întâmplat imediat după moartea mătuşii?

— Nu, ea a murit la scurt timp după el. Parcă toate nenorocirile vin odată, nu?

— Foarte adevărat, spuse Hercule Poirot, adăugând: Poliţia nu a găsit maşina care a dat peste soţul dumneavoastră?

— A fost un Grasshopper Mark 7. Una din trei maşini pe care le vezi pe şosea e un Grasshopper Mark 7… Sau era pe atunci. Mi-au spus că e cea mai bine vândută maşină de pe

piaţă. Presupun că a fost furată din piaţa centrală din Medchester. E un loc de parcare acolo. Îi aparţinea unui domn Waterhouse, negustor de seminţe de plante din Medchester. Era un domn mai în vârstă care conducea încet şi foarte prudent. Desigur n-a fost el cel care a provocat accidentul. Au fost, în mod clar, nişte tineri iresponsabili care fură maşini.

Asemenea tineri neglijenţi, cruzi aş zice eu, ar trebui trataţi cu mai multă severitate decât în prezent.

— O pedeapsă cu închisoarea mai lungă, poate. O simplă amendă achitată de nişte rude îngăduitoare îi afectează foarte puţin.

— Trebuie să se ţină cont, spuse Rowena Drake, că aceştia sunt tineri la o vârstă la care e absolut vital să-şi continue studiile dacă vor să reuşească în viaţă.

— Subiectul tabu al educaţiei" – e o vorbă pe care am auzit-o, explică el repede, de la oameni care ştiau ce înseamnă asta. Oameni în posturi universitare de un anumit prestigiu.

— Nu se acordă suficientă atenţie tineretului, celor prost educaţi, celor care provin din familii destrămate.

— Consideraţi că au nevoie de altceva, nu de sentinţe cu închisoarea?

— Un tratament adecvat de reeducare, răspunse ferm Rowena.

— Şi asta o să facă (alt proverb demodat) „brânză bună din burduf de câine". Nu credeţi că „ce e scris fiecăruia în frunte-i pus"?

Doamna Drake îl privi extrem de neîncrezătoare şi neplăcut surprinsă.

— Mi se pare că e o vorbă islamică, zise Poirot. Doamna Drake nu păru impresionată.

— Sper, zise ea, că nu ne luăm ideile… Sau, mai bine zis, idealurile noastre… Din Orientul Mijlociu.

— Trebuie să acceptăm faptele, spuse Poirot, un fapt subliniat de biologii moderni – biologii occidentali – se grăbi

să adauge, pare să sugereze categoric că rădăcinile acţiunilor unei persoane se regăsesc în materialul său genetic. Că un criminal de douăzeci şi patru de ani a fost unul potenţial la doi sau trei ani. Asta e valabil şi pentru un matematician sau un muzician de geniu.

— Nu discutăm despre criminali, spuse doamna Drake. Soţul meu a murit într-un accident provocat de o persoană iresponsabilă şi needucată. Oricine ar fi fost băiatul sau tânărul, există mereu speranţa într-o îndreptare finală spre o credinţă şi acceptarea datoriei de a-i respecta pe cei din jur, să fii învăţat să simţi oroare să iei o viaţă în mod nesocotit, adică altceva decât ceea ce e numit iresponsabilitate criminală, dar care nu a avut o intenţie criminală.

— Sunteţi sigură că accidentul n-a avut o intenţie criminală?

— Mă îndoiesc să fi avut. Doamna Drake îl privi uşor surprinsă. Nu cred că poliţia a luat vreodată în calcul această posibilitate. Eu, una, nu am luat-o. A fost un accident, un accident foarte tragic care a schimbat viaţa multor persoane, inclusiv a mea.

— Spuneţi că nu vorbim despre criminali, remarcă Poirot, dar în cazul lui Joyce despre asta vorbim. N-a fost un accident. În mod premeditat nişte mâini au împins capul copilului în găleată ţinându-l acolo până a murit. Intenţie criminală!

— Ştiu, ştiu. E îngrozitor. Nu vreau să mă gândesc la asta, să mi se reamintească.

Se ridică, plimbându-se agitată. Poirot plusă:

— Ne confruntăm cu o problemă. Trebuie să aflăm motivul.

— Mi se pare că o asemenea crimă trebuie să fi fost lipsită de motivaţie.

— Adică a fost comisă de cineva cu probleme mintale, căruia îi făcea plăcere să ucidă? Să ucidă pe cineva tânăr sau imatur.

— S-au mai întâmplat astfel de cazuri. Este greu de stabilit cauza declanşatoare. Nici psihiatrii nu s-au pus de acord.

— Refuzaţi să acceptaţi o explicaţie mai simplă? Părea uluită.

— Mai simplă?

— Nu cineva dezechilibrat mintal, nu un caz asupra căruia psihiatrii să se contrazică. Cineva care a vrut pur şi simplu să fie în siguranţă.

— În siguranţă? O, vreţi să spuneţi…

— Fata se lăudase în ziua aceea, cu câteva ore mai devreme, că fusese martoră la o crimă.

— Joyce, zise doamna Drake cu o siguranţă calmă, era o fetiţă foarte prostuţă. Mă tem că nu prea spunea adevărul.

— Aşa mi-a spus toată lumea, interveni Hercule Poirot. Încep să cred că tot ce mi s-a spus trebuie să fie adevărat. Adăugă cu un oftat: De obicei aşa e!

Se ridică în picioare adoptând o altă atitudine.

— Îmi cer scuze, madame. V-am vorbit despre lucruri dureroase, care nu au legătură cu motivul pentru care am venit aici. Dar din ce mi-a povestit domnişoara Whittaker mi se pare…

— De ce nu încercaţi să aflaţi mai multe de la ea?

— Adică…

— E profesoară. Ştie mai bine decât mine ce potenţial (aşa cum aţi spus dumneavoastră) există printre elevii ei. Făcu o pauză, apoi adăugă: La fel şi domnişoara Emlyn.

— Directoarea? Poirot păru surprins.

— Da. Ştie anumite lucruri. E un psiholog înnăscut. Aţi spus că eu aş putea avea o idee… Aş putea face o supoziţie… În privinţa ucigaşului lui Joyce. Nu pot, dar cred că domnişoara Emlyn ar putea.

— Interesant…

— Nu mă refer la dovezi. Vreau să spun că pur şi simplu ştie. Ea v-ar putea spune… Dar nu cred că vrea.

— Încep să înţeleg, spuse Poirot, că mai am mult de lucru. Oamenii cunosc lucruri… Dar nu vor să mi le

împărtăşească. Se uită gânditor la Rowena Drake. Mătuşa dumneavoastră, doamna Llewellyn-Smythe, a avut o fată au pair care avea grijă de ea, o fată străină.

— Se pare că sunteţi la curent cu toate bârfele locale, constată cu răceală Rowena. Da, aşa e. A plecat de-aici, în grabă, după moartea mătuşii mele.

— Se pare că a avut motive bine întemeiate.

— Nu ştiu dacă e calomnie sau bârfă… Dar nu încape îndoială că ea a falsificat codicilul la testamentul mătuşii mele… Sau cineva a ajutat-o să facă asta.

— Cineva?

— Era prietenă eu un tânăr care lucra la un birou de avocatură în Medchester. El mai fusese implicat într-un caz de fals. Cazul nu a ajuns la tribunal fiindcă fata a dispărut. Şi-a dat seama că testamentul va fi contestat şi că i se va intenta un proces. A plecat şi de atunci nu s-a mai auzit de ea.

— Am înţeles că provenea dintr-o familie destrămată, spuse Poirot. Rowena Drake îi aruncă o privire aspră, dar el îi zâmbi amabil. Vă mulţumesc pentru tot ce mi-aţi povestit, madame.

După ce părăsi casa, Poirot se duse într-o scurtă plimbare şi ieşi de pe şoseaua principală pe un drum cunoscut drept „Helpsly Cemetery Road”. Îi luă zece minute să ajungă la cimitir. Era un cimitir construit în ultimii zece ani, probabil ca urmare a dezvoltării districtului rezidenţial Woodleigh. Biserica, destul de impunătoare, datând de vreo două-trei secole, avea un cimitir foarte mic, deja plin. Aşa că cimitirul nou apăruse prin unirea a două terenuri. Era, se gândi Poirot, un cimitir modern, cu sentimentele corespunzătoare notate pe plăci de marmură sau granit. Avea urne, gravuri, mici împrejmuiri cu arbuşti sau flori. Nici un epitaf sau inscripţii vechi. Nimic de interes pentru un colecţionar. Curat, cochet, îngrijit, exprimând sentimentele de rigoare.

Se opri să citească înscrisul de pe o piatră funerară care, la fel ca alte câteva din jur, era vechi de vreo doi-trei ani.

Avea o inscripţie simplă: „Dedicat memoriei lui Hugo Edmund Drake, iubitul soţ al Rowenei Arabella Drake, care a părăsit această lume pe 20 martie 19… „ „Dăruit-a mielul său iubit.”

Abia despărţit de Rowena Drake, lui Poirot îi trecu prin minte că, poate, somnul de veci îi venise ca o alinare fostului domn Drake.

O urnă din alabastru fusese fixată acolo şi conţinea nişte flori ofilite. Un grădinar mai în vârstă, angajat să îngrijească mormintele celor plecaţi din lumea aceasta, se apropie de Poirot, cu speranţa de a schimba câteva vorbe, lăsându-şi deoparte săpăliga şi mătura.

— Sunteţi străin, nu-i aşa, domnule?

— Aşa e, răspunse Poirot. „Căci străin sunt eu la Tine şi străin ca toţi părinţii mei.”

— Da, da. Avem textul ăsta pe undeva sau ceva asemănător. Este prin colţul celălalt. Continuă: A fost un om deosebit, domnul Drake. Ştiţi, a fost invalid. A avut paralizie infantilă, sau cum i s-o zice, deşi nu suferă doar copiii de ea. Suferă şi adulţii. Şi bărbaţi, şi femei. Soţia mea avea o mătuşă care a luat-o din Spania, zău. A fost acolo într-o călătorie şi s-a scăldat într-un râu. Au zis, mai târziu, că apa era infectată, dar nu cred că ştiau prea multe. Dacă mă întrebaţi, doctorii n-au avut habar. Totuşi, lucrurile stau altfel în ziua de azi. Cu toate vaccinurile care se fac la copii nu mai sunt atâtea cazuri ca înainte. Da, era un om de treabă şi nu se plângea, deşi îi venea greu că ajunsese invalid. Fusese un bun sportiv la vremea lui. Juca baseball în echipa satului; lovea bine şi marca. Da, a fost un om de treabă.

— A murit într-un accident, nu-i aşa?

— Da. Traversa drumul, era spre asfinţit. A trecut o maşină cu vreo doi tineri dintr-ăia şmecheri cu bărbile până la urechi. Aşa se spune. Nici măcar n-au oprit. Şi-au văzut de drum. Nici nu au oprit să vadă. Au abandonat maşina la vreo treizeci de kilometri depărtare, într-o parcare. Nici

măcar nu era maşina lor. O furaseră dintr-o parcare. Ah, e îngrozitor, multe accidente în ziua de azi. Şi poliţia, de cele mai multe ori, e neputincioasă. Soţia îi era foarte devotată. A suportat foarte greu. Vine aici aproape săptămânal, aduce flori şi le pune aici. Da, erau un cuplu care se iubea. După mine, ea nu mai rămâne mult pe aici.

— Chiar? Dar are o casă frumoasă aici.

— Da, da. Şi face multe pentru sat, să ştiţi. Toate chestiile astea – institute pentru femei, ceaiuri, diferite societăţi şi multe altele. Se ocupă de o mulţime de treburi. Autoritară. Autoritară şi băgăreaţă, spun unii. Dar vicarul se bazează pe ea pentru că ia iniţiativa. Activităţile femeilor şi restul. Organizează excursii, plimbări. O, da. Adesea m-am gândit şi eu, deşi n-aş vrea să i-o spun soţiei mele, că toate aceste opere de caritate ale doamnelor nu te fac să ţii mai mult la ele. Întotdeauna ele ştiu ce e mai bine. Mereu îţi zic ce să faci şi ce să nu faci. N-ai nici un pic de libertate. Nu mai e libertate nicăieri azi!

— Deci crezi că doamna Drake va pleca de aici?

— Nu m-ar mira dacă ar pleca să trăiască undeva în străinătate. Le plăcea să plece în străinătate, obişnuiau să se ducă în vacanţă.

— De ce crezi că ar vrea să plece de aici?

Deodată, un zâmbet ştrengăresc se ivi pe chipul bătrânului.

— Păi, aş zice că a făcut cam tot ce se putea pe aici. Ca să mă exprim ca în Scriptură, are nevoie de altă vie în care să lucreze. Are nevoie de mai multe opere de binefacere. Nu prea mai sunt multe de pus la punct pe aici. A făcut tot ce era de făcut, ba chiar mai mult decât trebuia făcut, sunt de părere unii. Da.

— Are nevoie de un nou domeniu de activitate? Sugeră Poirot.

— Aţi nimerit. Mai bine să se stabilească în altă parte unde să aibă grijă de lucruri şi să-i pună la treabă pe alţii. Ne-a adus unde a vrut şi acum nu prea mai are ce să facă.

— Se poate, admise Poirot.

— Nu-l mai are nici pe bărbat-su căruia să-i poarte de grijă. L-a îngrijit câţiva ani buni. Asta-i dădea un scop în viaţă. Cu el şi cu o mulţime de activităţi în afara casei putea fi ocupată tot timpul. E genul căreia îi place să fie ocupată tot timpul. Păcat că nu are copii. După mine, o s-o ia de la început în altă parte.

— Şi unde crezi că ar vrea să se ducă?

— Asta n-aş putea spune. Poate într-unui din locurile acelea pe Rivieră… Sau poate în Spania, Portugalia. Au auzit-o vorbind despre insulele greceşti. Doamna Butler a fost într-o călătorie în Grecia. Le numesc elene10, ceea ce-mi sună mai mult a foc şi a pucioasă.

Poirot zâmbi.

— Insulele greceşti, murmură el. Apoi întrebă: Îţi place de ea?

— De doamna Drake? N-aş spune exact că-mi place. E o femeie bună. Îşi face datoria faţă de vecini şi multe altele… Dar mereu va avea nevoie de o comunitate mare faţă de care să-şi îndeplinească obligaţiile. Îmi spune mie cum să-mi tund trandafirii, lucru la care mă pricep destul de bine. Sau să cultiv un nou soi de legume. Varza îmi face bine şi vreau să mănânc varza mea.

Poirot zâmbi.

— Trebuie să plec, spuse. Îmi poţi explica unde locuiesc Nicholas Ransom şi Desmond Holland?

— Dincolo de biserică, a treia casă pe stânga. Stau în gazdă la doamna Brand, se duc la şcoala tehnică din Medchester zilnic. Trebuie să se fi întors acasă acum. Îi aruncă lui Poirot o privire plină de înţeles. Deci, la asta vă e gândul, nu? Şi alţii cred la fel.

— Nu, nu cred nimic încă. Dar s-au aflat printre cei prezenţi, atâta tot.

După ce îşi luă rămas-bun şi plecă, îşi zise în sinea lui: „Printre cei prezenţi… Am ajuns aproape la coada listei”.

Capitolul 15

Două perechi de ochi îl priveau pe Poirot stânjeniţi.

— Nu văd ce altceva v-am putea spune. Amândoi am fost intervievaţi de către poliţie, domnule Poirot.

Poirot se uită de la un băiat la celălalt. Nu se purtau ca nişte băieţi, ci ca nişte adulţi. Dacă ai fi închis ochii, ai fi crezut că auzi o discuţie între doi oameni mai în vârstă, la club. Nicholas avea optsprezece ani, iar Desmond şaisprezece.

— La cererea unei prietene, desfăşor o anchetă proprie printre cei prezenţi cu o anumită ocazie. Nu la petrecerea de Halloween, ci la pregătirile de dinaintea petrecerii. Aţi luat parte amândoi.

— Da, aşa e.

— Până acum, spuse Poirot, am stat de vorbă cu servitoarele, am beneficiat de concluziile poliţiei, de opiniile medicului care a examinat primul cadavrul, am vorbit cu o profesoară prezentă, cu directoarea şcolii, cu rudele îndoliate, am auzit bârfele care circulă prin sat… Apropo, am înţeles că aveţi o vrăjitoare pe aici?

Cei doi tineri izbucniră în râs.

— Vă referiţi la Mama Goodbody. Da, a venit la petrecere şi a jucat rolul vrăjitoarei.

— Am ajuns acum la generaţia mai tânără, la cei cu văzul bun şi auzul ascuţit, care au cunoştinţe ştiinţifice moderne şi o altă filosofie de viaţă. Sunt nerăbdător… Foarte nerăbdător… Să aflu părerile voastre în această chestiune.

Optsprezece şi şaisprezece ani, se gândi în sinea sa, uitându-se la tinerii din faţa lui. Tineri pentru poliţie, băieţi pentru el, adolescenţi pentru reporteri. Puteai să le zici cum voiai. Produsul zilei de azi. Niciunul din ei, constată el, nu era prost, chiar dacă nu se ridicau la standardele pe care Poirot le sugerase ca să creeze ambianţa propice pentru conversaţie. Fuseseră la petrecere. Fuseseră acolo şi mai devreme pentru a da o mână de ajutor la pregătirile impuse de doamna Drake.

Se urcaseră pe scări, plasaseră dovleci în locuri strategice, instalaseră becuri colorate; unul din ei crease nişte efecte reuşite cu un set de fotografii ale posibililor soţi, aşa cum şi-i imaginau fetele. De asemenea, vârsta lor făcea ca ei să fie principalii suspecţi ai inspectorului Raglan, dar şi ai grădinarului celui vârstnic. Numărul crimelor comise de membri ai acestei grupe de vârste crescuse în ultimii ani. Nu că Poirot ar fi înclinat să-i suspecteze, dar orice era posibil. Chiar şi crima din urmă cu doi-trei ani ar fi putut fi comisă de un băiat, tânăr sau adolescent de paisprezece sau doisprezece ani. Asemenea cazuri apăruseră în reportajele recente din ziare.

Fără să piardă din vedere toate aceste posibilităţi, se strădui să-şi formeze o opinie personală despre cei doi – Înfăţişare, îmbrăcăminte, maniere, voci ş.a.m.d., în stilul lui Hercule Poirot, apelând la cuvinte care să-i flateze şi la o atitudine afectată exagerată, de străin, astfel încât ei să-l dispreţuiască întru câtva, dar să poată ascunde asta sub masca politeţii şi a bunelor maniere. Căci amândoi erau foarte bine-crescuţi. Nicholas, cel de optsprezece ani, arăta bine, avea perciuni, un păr care-i ajungea până aproape la umeri şi purta un costum negru ca de înmormântare. Nu în semn de doliu pentru recenta tragedie, dar ăsta era gustul său în materie de îmbrăcăminte modernă. Cel mai tânăr purta un sacou de catifea roz, pantaloni mov şi un gen de cămaşă cu jabou. Se putea observa că amândoi cheltuiseră o mulţime de bani pe haine pe care, bineînţeles, nu le cumpăraseră din sat şi probabil şi le plătiseră singuri, nu părinţii sau tutorii.

Desmond avea părul roşcat şi mai înfoiat.

— Aţi fost acolo în dimineaţa sau în după-amiaza aceea ca să ajutaţi la pregătiri?

— La începutul după-amiezii, îl corectă Nicholas.

— La ce pregătiri aţi ajutat? Am auzit că mai multe persoane au dat o mână de ajutor la aceste pregătiri, dar nu mi-e clar. Nu se leagă.

— În primul rând, la iluminat.

— Am urcat pe scări ca să atârnăm tot felul de lucruri.

— Am înţeles că s-au făcut şi nişte poze foarte reuşite. Numaidecât, Desmond îşi vârî mâna în buzunar şi scoase mândru un plic cu nişte cartonaşe.

— Mai întâi de toate, le-am trucat pe acestea. Soţi pentru fete, explică el. Sunt toate la fel, nişte gâsculiţe. Toate vor ceva modern. Arată destul de bine, nu?

Îi întinse câteva mostre lui Poirot, care se uită cu interes la imaginea coloratã, cam neclară, a unui tânăr cu barbă roşcată, alta a unui tânăr cu o claie de păr, o a treia a unuia cu părul lung aproape până la genunchi şi mai erau câţiva cu mustăţi şi alte podoabe faciale.

— Le-am făcut să fie diferite. Nu e rău, nu?

— Presupun că aţi avut modele pe care le-aţi pozat.

— O, nu, suntem noi în toate. E doar machiaj. Eu şi cu Nick le-am făcut. Nick m-a fotografiat pe mine şi eu pe el. A variat ceea ce s-ar numi motivul-păr.

— Foarte inteligent, spuse Poirot.

— Am fixat imaginea neclară, ştiţi, ca să aducă mai mult cu nişte poze cu spirite, cum s-ar zice.

Celălalt băiat adăugă:

— Doamna Drake a fost foarte încântată de ele. Ne-a felicitat. A şi râs. Ne-am ocupat în principiu de partea electrică în casă. Am instalat o lumină, două, astfel încât atunci când o fată stătea cu oglinda în faţă, unul din noi să-şi facă apariţia, trebuia doar să trecem prin faţa unui ecran şi fata vedea chipul în oglindă, dar, ţineţi cont, cu părul respectiv, barbă sau mustăţi şi altele.

— Ştiau că sunteţi tu şi prietenul tău?

— O, pe moment nu cred. La petrecere nu. Ştiau că dăduserăm o mână de ajutor în casă, dar nu cred că ne-au recunoscut în oglinzi. N-au fost destul de deştepte. În afară de asta, am aranjat să schimbăm repede imaginea. Mai întâi eu, apoi Nicholas. Fetele chicoteau şi se mirau. Al naibii de haios!

— Şi cei care au fost acolo după-amiază? Nu vă cer să vă amintiţi cine a fost la petrecere.

— La petrecere trebuie să fi fost înjur de treizeci. După-amiază au fost doamna Drake, bineînţeles, şi doamna Butler; una dintre profesoare, Whittaker parcă o cheamă; doamna Flatterbut – sau un nume dintr-ăsta – sora sau soţia organistului; farmacista doctorului Ferguson, domnişoara Lee… E după-amiaza ei liberă, aşa că a venit să dea o mână de ajutor; câţiva copii au sosit mai devreme ca să se facă utili. Dar nu cred c-a avut vreun rost. Fetele se învârteau şi chicoteau.

— A, da! Îţi aminteşti ce fete erau pe-acolo?

— Păi, familia Reynolds era acolo. Săraca Joyce, desigur, cea care a fost înecată, şi sora ei mai mare, Ann. Îngrozitoare fata asta. Îşi dă atâtea aere! Are impresia că e teribil de deşteaptă. E foarte sigură că o să-şi ia toate examenele cu zece. Şi ăla micu', Leopold, e groaznic, spuse Desmond. E un pârâcios. Trage cu urechea şi spune minciuni. O adevărată pacoste. Au mai fost Beatrice Ardley şi Cathie Grant, cam neclar cu ce se ocupă, şi vreo două femei harnice, servitoare vreau să spun. Şi scriitoarea – cea care v-a chemat aici.

— Vreun bărbat?

— O, vicarul a trecut pe acolo, dacă vreţi să-l puneţi la socoteală. Un om de treabă, dar cam nesărat. Şi noul său ajutor. Se bâlbâie când e nervos. Nu e de mult timp aici. Aceştia sunt toţi de care îmi aduc aminte.

— Şi am înţeles că aţi auzit-o pe fata asta – Joyce Reynolds -spunând că a văzut comiţându-se o crimă.

— Eu n-am auzit-o, spuse Desmond. Aşa a spus?

— O, asta zic toţi, interveni Nicholas. Eu n-am auzit-o. Cred că nu eram în cameră când a spus asta. Unde era când a povestit?

— În salon.

— Da, majoritatea erau acolo, doar dacă nu făceau ceva anume. Bineînţeles că eu şi Nicholas, zise Desmond, am fost

mai tot timpul în camera în care fetele urmau să se uite în oglinzi, să-şi vadă marile iubiri. Sau ne-am urcat pe scări să montăm becuri colorate. Ne-am dus în salon o dată sau de două ori ca să atârnăm dovleci scobiţi pe dinăuntru pentru a pune în ei luminiţe. Dar n-am auzit nimic de genul ăsta cât timp am fost acolo. Dar tu, Nick?

— Nici eu, răspunse acesta. Adăugă cu o oarecare curiozitate: Chiar a zis Joyce că a văzut cum a fost omorât cineva? Foarte interesant, dacă e aşa, nu vi se pare?

— De ce e aşa de interesant? Întrebă Desmond.

— Păi, e P. E. S.11, nu? Uitaţi despre ce e vorba. A fost martoră la o crimă şi, după o oră-două, a fost ucisă. Mi se pare că a avut un fel de viziune. Te pune puţin pe gânduri. Legat de ultimele experimente care au fost întreprinse, se pare că poţi să stimulezi asta dacă fixezi un electrod, sau ceva asemănător, la vena jugulară. Am citit pe undeva despre asta.

— Nu s-a ajuns niciodată prea departe cu chestia asta, spuse Nicholas plin de dispreţ. Oamenii stau în camere diferite uitându-se la cărţile de joc dintr-un pachet având pătrate sau alte figuri geometrice pe ele. Dar nu văd niciodată – sau aproape niciodată – ce trebuie.

— Trebuie să fii foarte tânăr s-o faci. Adolescenţii sunt mult mai buni decât adulţii.

Hercule Poirot, care nu era dispus să asculte această discuţie de înalt nivel ştiinţific, îi întrerupse:

— Din câte vă amintiţi, nu s-a întâmplat nimic în casă cât timp aţi fost acolo, nimic sinistru sau semnificativ, ceva pe care, probabil, ceilalţi nu l-au observat, dar care v-a atras atenţia?

Nicholas şi Desmond se încruntară, evident scormonind prin memorie pentru a găsi vreun incident important.

— Nu, doar zgomote de la aranjarea lucrurilor.

— Aveţi vreo teorie personală? Poirot i se adresă lui Nicholas.

— Adică vreo teorie în legătură cu ucigaşul lui Joyce?

— Da. Ceva ce aţi observat şi v-a trezit o suspiciune sau, poate, explicaţii pur psihologice.

— Da, înţeleg la ce vă referiţi. Ar putea fi ceva.

— Eu pariez pe Whittaker, spuse Desmond întrerupându-l pe Nicholas din gândurile sale.

— Profesoara? Se miră Poirot.

— Da. Ştiţi, e fată bătrână. Ahtiată după sex. Şi meseria ei o obligă să stea numai printre femei. Vă aduceţi aminte că una dintre profesoare a fost strangulată acum un an sau doi. Se spune că era cam ciudată.

— Lesbiană? Întrebă Nicholas pe tonul unui om de lume.

— Nu m-ar mira. Ţi-o aminteşti pe Nora Ambrose, fata cu care locuia? Nu arăta rău deloc. Avusese un prieten sau doi, aşa se spune, şi fata cu care locuia a înnebunit din cauza asta. Cineva spunea că are un copil din flori. A lipsit două semestre din cauza bolii şi apoi s-a întors. În viesparul ăsta circulă tot felul de bârfe.

— Oricum, Whittaker s-a aflat în salon aproape toată dimineaţa. Probabil a auzit ce a spus Joyce. I-ar fi dat o idee, nu?

— Ia ascultă, interveni Nicholas, să presupunem că Whittaker… Ce vârstă crezi că are? Patruzeci şi ceva de ani? Se apropie de cincizeci? Femeile devin cam ciudate la vârsta asta.

Se uitară la Poirot cu aerul unor câini mulţumiţi că înapoiaseră ceva util cerut de stăpân.

— Pariez că domnişoara Emlyn ştie dacă e aşa. E la curent cu aproape tot ce se întâmplă în şcoala ei.

— N-ar spune?

— Poate se simte datoare să fie loială şi să o apere.

— O, nu cred că ar face asta. Dacă Elizabeth Whittaker a luat-o razna, ei bine, atunci mulţi elevi ar afla.

— Dar ajutorul vicarului? Spuse Desmond încrezător. Ar putea fi puţin dus cu pluta. Ştiţi, păcatul originar şi toate astea, apa şi merele şi apoi… Fiţi atenţi, am o idee. Să presupunem că e într-o ureche. Nu e aici de prea mult timp.

Nimeni nu ştie prea multe despre el. Poate că l-a incitat Snapdragonul. Focul iadului! Toate flăcările alea săltând. Atunci, înţelegeţi, a luat-o pe Joyce şi i-a spus: „Vino cu mine şi îţi voi arăta ceva”, a dus-o în camera cu merele şi i-a spus: „îngenunchează! Acesta este botezul”, şi a băgat-o cu capul în apă. Vedeţi? Se potriveşte. Adam şi Eva, mărul, focul iadului, Snapdragonul şi botezul pentru spălarea păcatelor.

— Poate că mai întâi s-a dezbrăcat în faţa ei, rosti Nicholas încrezător. Întotdeauna trebuie să existe şi un fundal erotic în astfel de cazuri.

Amândoi îl priviră satisfăcuţi pe Poirot.

— Ei bine, spuse Poirot, mi-aţi oferit, cu siguranţă, ceva la care să meditez.

Capitolul 16

Hercule Poirot examină cu interes chipul doamnei Goodbody. Părea, într-adevăr, potrivită pentru o vrăjitoare. Faptul că pe lângă asta dădea dovadă de o amabilitate dusă la extrem nu risipea această iluzie. Vorbea cu chef şi cu plăcere.

— Da, sigur că am fost. Întotdeauna joc rolul vrăjitoarei pe aici. Vicarul m-a felicitat anul trecut pentru treaba de la procesiune, aşa încât o să-mi dea o pălărie nouă cu vârful ţuguiat. Ca orice alt lucru pălăria unei vrăjitoare se strică. Da, am fost prezentă acolo, în ziua respectivă. Eu fac versurile, ştiţi, versurile pentru fete folosind numele lor de botez. Unul pentru Beatrice, unul pentru Ann şi pentru restul. Le dau celor care imită vocea spiritelor şi ei le recită fetelor în oglindă, iar băieţii, domnişorul Nicholas şi tânărul Desmond, lasă fotografiile să cadă. Unele mă fac să mă prăpădesc de râs. Să-i vezi pe băieţii ăia cum îşi lipesc păr pe faţă şi se fotografiază unul pe altul. Şi cum se îmbracă! L-am văzut pe domnişorul Desmond într-o zi îmbrăcat de nu-ţi venea a crede. O haină colorată în roz şi pantaloni cafenii. Le întrec pe fete. Fetele nu se gândesc decât cum să-şi ridice fustele tot mai sus, dar nici asta nu le foloseşte la nimic pentru că îşi pun tot mai multe pe dedesubt. Mă

gândesc la ceea ce ele numesc dresuri şi colanţi, pe care obişnuiau să le poarte fetele din cor pe vremea mea şi nimeni altcineva – Îşi cheltuiau toţi banii pe ele. Dar băieţii – pe cuvântul meu, arată ca nişte pescăruşi albaştri sau păuni, sau păsări ale paradisului. Îmi place să văd puţină culoare şi întotdeauna m-am gândit că trebuie să fi fost foarte frumos în acele epoci, după cum se vede în poze. Ştiţi, toată lumea cu dantele şi bucle, şi pălării de cavaleri, şi câte altele. Fetele aveau la ce să se uite, serios. Jiletcă şi pantaloni strânşi pe picior. În acele vremuri, fetele nu se gândeau, după câte îmi dau seama, decât să-şi pună fuste largi ca un balon, mai târziu le-au numit crinoline, şi gulere mari! Bunica îmi povestea că domnişoarele ei… Ştiţi, era servitoare la o familie bună, victoriană… Şi domnişoarele ei (cred că înainte de domnia reginei Victoria)… pe vremea regelui cu capul ca o pară – Silly Billy, era William al IV-lea – ei bine, pe atunci, domnişoarele ei, mă refer la domnişoarele bunicii mele, obişnuiau să poarte rochii de muselină foarte lungi până la glezne, elegante, dar şi le udau ca să se lipească de corp. Înţelegeţi, să se lipească ca să arate tot ce era de arătat. Mergeau, uitându-se sfioase în jos, dar îi înnebuneau pe gentilomi. I-am împrumutat doamnei Drake globul meu de vrăjitoare pentru petrecere. Am cumpărat globul ăla de la un iarmaroc. Acum atârnă acolo sus, lângă horn, vedeţi? Un albastru-închis, foarte frumos, strălucitor. Îl ţin deasupra uşii.

— Ghiciţi viitorul?

— Trebuie să spun că da, nu-i aşa? Chicoti ea. Poliţiei nu-i place asta. Nu că le-ar păsa de prezicerile mele. Nu-i nimic rău în asta. Într-un sat mic ca acesta toată lumea ştie cine e cu cine, aşa încât mi-e uşor.

— Puteţi să vă uitaţi în globul dumneavoastră de vrăjitoare şi să vedeţi cine a omorât-o pe Joyce?

— Le-aţi confundat, spuse doamna Goodbody. Este un glob de cristal în care te uiţi să vezi lucruri, nu unul de vrăjitoare. Dacă v-aş spune cine a făcut-o, nu v-ar plăcea.

Aţi spune că e împotriva firii. Dar multe lucruri sunt împotriva firii.

— S-ar putea să aveţi dreptate.

— În general, e un loc bun unde să locuieşti. Vreau să spun că majoritatea oamenilor sunt decenţi, dar oriunde te-ai duce diavolul are câţiva de partea lui. Născuţi şi crescuţi pentru asta.

— Adică… Pentru magia neagră?

— Nu. Nu mă refer la asta, rosti doamna Goodbody dispreţuitor. Asta-i o prostie! E pentru oameni care se deghizează şi fac o mulţime de caraghioslâcuri. Sex şi altele. Nu, mă refer la cei atinşi de diavol cu mâna sa. Aşa s-au născut. Fiii lui Lucifer. S-au născut în aşa fel încât a ucide nu înseamnă nimic pentru ei, chiar dacă nu profită după fapta lor. Gând vor un lucru, îl vor şi gata. Fac orice grozăvie doar ca să-l obţină. Pot fi frumoşi ca îngerii. Am cunoscut cândva o fetiţă de şapte ani. Îşi omorâse frăţiorul şi surioara. Erau gemeni, de vreo cinci-şase luni. I-a sufocat în cărucioarele lor.

— Asta s-a întâmplat în Woodleigh Common?

— Nu, nu s-a întâmplat în Woodleigh Common. A avut loc în Yorkshire, din câte îmi amintesc. Urât caz. Era tare frumuşică. I-ai fi putut pune o pereche de aripi să se urce pe o scenă şi să cânte colinde de Crăciun. Ar fi părut potrivită pentru rol. Dar nu era. Era putredă pe dinăuntru. Înţelegeţi ce vreau să spun. Nu sunteţi tânăr. Ştiţi câtă răutate există în lume.

— Aşa e! Exclamă Poirot. Aveţi dreptate, ştiu prea bine. Dacă Joyce a văzut cu adevărat o crimă…

— Cine spune că a văzut? Se miră doamna Goodbody.

— Ea însăşi.

— N-aveţi nici un motiv s-o credeţi. Întotdeauna a fost o mică mincinoasă. Îi aruncă o privire aspră. Doar nu credeţi asta?

— Ba da, răspunse Poirot, o cred. Prea mulţi mi-au spus asta, ca să continui să nu o cred.

— Ciudate lucruri se mai întâmplă în familii, spuse doamna Goodbody. Să-i luăm, de exemplu, pe Reynolds. Domnul Reynolds lucrează în domeniul afacerilor imobiliare. N-a realizat mare lucru niciodată şi nici n-o s-o facă de-acum încolo. Şi doamna Reynolds mereu se supără şi se necăjeşte pentru ceva. Niciunul dintre cei trei copii ai lor nu le seamănă. Uite, Ann e deşteaptă. Va învăţa foarte bine. Nu m-aş mira dacă ar intra la facultate, poate va deveni profesoară. Dar, luaţi aminte, e încrezută. E aşa de încrezută încât nimeni nu-i ajunge la nas. Nici un băiat nu se uită la ea de două ori. Şi apoi era Joyce. Nu era la fel de deşteaptă ca Ann sau ca fratele ei mai mic, Leopold, dar voia să fie. Întotdeauna dorea să ştie mai multe decât restul lumii şi ar fi spus orice numai să le trezească interesul oamenilor şi să o asculte. Dar să nu credeţi că ceea ce spunea era adevărat, pentru că nouă dăţi din zece nu era.

— Şi băiatul?

— Leopold? Are doar nouă sau zece ani, dar e deştept, îndemânatic şi priceput la toate. Vrea să studieze fizica. E bun şi la matematică. La şcoală au fost foarte surprinşi. Da, e inteligent. Mă aştept să ajungă savant. Dacă mă întrebaţi, lucrurile pe care le va face şi cele la care se va gândi vor fi rele, ca bombele atomice! E genul care studiază şi este atât de deştept încât va inventa ceva cu care să distrugă jumătate din glob şi odată cu el, pe noi toţi. Să fiţi atent cu Leopold. Joacă feste oamenilor şi trage cu urechea. Le află toate secretele. Tare aş vrea să ştiu de unde face rost de bani de buzunar. În nici un caz de la mama sau de la tatăl lui. Nu-şi permit să-i dea aşa de mult. Are oricum o grămadă de bani. Îi ţine într-un sertar sub şosete. Cumpără lucruri. O mulţime de obiecte scumpe. Oare de unde face rost de bani? Asta aş vrea să ştiu. Află secretele oamenilor şi îi pune să-l plătească ca să-şi ţină gura. Se opri să-şi tragă sufletul. Mă tem că nu vă pot ajuta în nici un fel.

— M-aţi ajutat enorm, îi mulţumi Poirot. Ce s-a întâmplat cu fata aceea străină despre care se spune că a fugit?

— N-a ajuns prea departe, după părerea mea. „Ding, dong, del, în fântână-un motănel.” Oricum, asta am crezut întotdeauna.

Capitolul 17

— Scuzaţi-mă, doamnă, pot să vă vorbesc o clipă? Doamna Oliver, care stătea pe veranda casei prietenei sale, uitându-se pe fereastră să-l vadă pe Hercule Poirot sosind – acesta îi telefonase că va veni să discute cu ea – se întoarse.

O femeie îngrijit îmbrăcată, de vârstă mijlocie, îşi freca mâinile în mănuşi curate de bumbac.

— Da? Întrebă mirată doamna Oliver.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă, dar m-am gândit, ei bine, m-am gândit…

Doamna Oliver o asculta, dar nu încerca s-o încurajeze. Se întreba ce o neliniştea atât de mult pe femeia aceasta.

— Nu greşesc dacă spun că dumneavoastră sunteţi doamna care scrie povestiri, nu? Povestiri despre crime, ucigaşi şi lucruri dintr-astea.

— Da, răspunse doamna Oliver. Eu sunt aceea.

Îi stârni curiozitatea. Era o introducere pentru a-i cere un autograf sau poate chiar o fotografie cu semnătură? Nu se ştia niciodată. Se întâmplau lucrurile cele mai imprevizibile.

— M-am gândit că aţi fi persoana cea mai potrivită căreia să-i povestesc, zise femeia.

— Mai bine aţi lua loc, o invită doamna Oliver. Prevedea că doamnei Cine-o-fi – purta verighetă, deci era o doamnă – Îi va lua ceva timp până să ajungă la subiect. Femeia se aşează şi-şi frecă în continuare mâinile înmănuşate.

— Vă îngrijorează ceva? O întrebă doamna Oliver, dându-şi osteneala să o facă să vorbească.

— Da, aş vrea un sfat, e adevărat. E vorba de ceva ce s-a întâmplat de mult şi care nu m-a îngrijorat atunci. Dar ştiţi cum este. Chibzuieşti asupra lucrurilor şi ai vrea să cunoşti pe cineva la care să te duci să-i ceri un sfat.

— Înţeleg, spuse doamna Oliver, încercând să-i inspire încredere prin această afirmaţie cu totul superficială.

— Ţinând cont de lucrurile care s-au întâmplat recent, nu poţi şti, nu?

— Adică…

— Mă refer la ce s-a întâmplat la petrecerea de Halloween, sau cum s-o numi. Dovedeşte că există oameni aici pe care nu te poţi baza, nu-i aşa? Şi îţi mai arată că unele lucruri nu stau chiar cum credeai. Vreau să spun că s-ar putea să nu fie cum ţi-ai închipuit, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Da? Se minună şi mai tare doamna Oliver. Nu ştiu cum vă numiţi.

— Leaman. Doamna Leaman. Merg şi fac curăţenie pe la doamnele de aici. De când a murit soţul meu, adică de acum cinci ani. Am lucrat pentru doamna Llewellyn-Smythe, doamna care locuia la Quarry House, înaintea colonelului şi a doamnei Weston. Nu ştiu dacă aţi cunoscut-o.

— Nu, spuse doamna Oliver. N-am cunoscut-o. Asta e prima dată când mă aflu la Woodleigh Common.

— Înţeleg. N-aveţi de unde să ştiţi ce s-a întâmplat şi ce s-a discutat pe-atunci.

— Am auzit foarte multe de când mă aflu aici, zise doamna Oliver.

— Vedeţi, eu nu ştiu nimic despre legi şi mereu mă îngrozesc când vine vorba de legi. Adică de avocaţi. Ei ar putea-o răsuci şi n-aş vrea să mă duc la poliţie. Nu ar avea nimic de-a face cu politia, fiind o problemă legală, nu?

— Poate că nu, răspunse prudent doamna Oliver.

— Ştiţi cumva ce s-a spus atunci despre codi… Nu ştiu, cu cuvânt care începe cu codi. Ca peştele.

— Un codicil la testament? Sugeră doamna Oliver.

— Da, exact. La asta mă refer. Doamna Llewellyn-Smythe a făcut un codi… Codicil şi i-a lăsat toţi banii fetei străine care a îngrijit-o. Asta a venit ca o surpriză, căci avea rude care locuiesc aici şi se mutase în acest loc tocmai pentru a fi mai aproape de ele. Ţinea foarte mult la ele, în special la domnul Drake. Şi gestul ei i-a uimit foarte mult pe oameni.

Apoi avocaţii, înţelegeţi, au început să spună tot felul de lucruri.

Au susţinut că doamna Llewellyn-Smythe nu a scris codicilul. Că fata aceea străină îl scrisese, vrând ca toţi banii să-i rămână ei. Şi au spus că se duc la tribunal, că doamna Drake va „contrasta” testamentul – dacă aşa se spune.

— Avocaţii aveau de gând să conteste testamentul. Da, cred că am auzit ceva despre asta, rosti încurajator doamna Oliver. Şi dumneavoastră ştiţi ceva despre el?

— N-am vrut să fac nici un rău, spuse doamna Leaman, pe un ton plângăreţ, un ton pe care doamna Oliver îl mai auzise de câteva ori în trecut.

Se gândi că doamna Leaman era, în anumite privinţe, o persoană pe care nu te puteai baza, te spiona, asculta pe la uşi.

— N-am spus nimic la timpul potrivit, mărturisi doamna Leaman, pentru că n-am ştiut cum e mai bine. Dar, înţelegeţi, m-am gândit că era ciudat şi recunosc, în faţa unei doamne ca dumneavoastră, care se pricepe la lucrurile astea, că am dorit să aflu adevărul. Am lucrat pentru doamna Llewellyn-Smythe o perioadă şi aş vrea să aflu cum s-au petrecut toate.

— Normal, spuse doamna Oliver.

— Dacă aş fi crezut că era ceva ce nu ar fi trebuit să fac, atunci, desigur, aş fi recunoscut. Dar nu cred că am făcut ceva greşit. Cel puţin nu la momentul respectiv, dacă mă înţelegeţi.

— O, da, spuse doamna Oliver, sunt sigură că voi înţelege. Continuaţi. Era vorba de codicil.

— Da, ştiţi, într-o zi, doamna Llewellyn-Smythe nu se simţise prea bine în ziua aceea, aşa că ne-a chemat înăuntru pe mine şi pe tânărul Jim, cel care ajuta la grădinărit, la cărat lemne şi cărbuni. Ne-am dus în camera ei, unde avea nişte hârtii în faţa ei, pe birou. Apoi s-a întors către fata asta străină – noi îi spuneam domnişoara Olga – şi

i-a spus: „Te rog să ieşi din cameră, dragă, pentru că nu trebuie să fii amestecată în partea aceasta”, sau aşa ceva. Aşa că domnişoara Olga a ieşit din cameră, iar doamna Llewellyn-Smythe ne-a chemat mai aproape şi ne-a spus: „Acesta este testamentul meu”. Era o bucată de sugativă peste partea de început, dar sfârşitul se vedea clar. A continuat: „Scriu ceva pe această bucată de hârtie şi vreau să fiţi martori la ceea ce scriu şi la semnătura mea de la sfârşit”. Şi a început să scrie. Întotdeauna folosea stilouri care scârţâiau, nu folosea pixuri sau ceva asemănător. A scris două-trei rânduri şi apoi s-a semnat cu numele ei şi mi-a zis: „Acum, doamnă Leaman, scrieţi-vă numele aici. Numele şi adresa”, şi apoi i-a spus lui Jim: „Acum scrie-ţi şi tu numele acolo jos şi adresa. Acolo. Foarte bine. Acum m-aţi văzut scriind asta, m-aţi văzut semnând şi v-aţi scris şi voi numele ca să spuneţi că aşa este”. Apoi a adăugat: „Asta-i tot. Vă mulţumesc foarte mult”. Şi am ieşit din cameră. Atunci nu m-am gândit prea mult la asta, dar m-am mirat puţin. S-a întâmplat să întorc capul când am ieşit din cameră. Ştiţi, uşa nu se închide întotdeauna foarte bine. Trebuie s-o trag până face clic. Şi asta făceam… Nu mă uitam intenţionat, dacă mă înţelegeţi.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi, o linişti doamna Oliver.

— Şi aşa am văzut-o pe doamna Llewellyn-Smythe ridicându-se din scaun – suferea de artrită şi avea uneori dureri când se mişca – ducându-se spre bibliotecă, scoţând o carte mare şi punând coala de hârtie pe care tocmai o semnase – era într-un plic – Într-una din cărţi. O carte mare, înaltă de pe raftul de jos. Şi a băgat-o înapoi în bibliotecă. Ei bine, nu m-am mai gândit la asta. Nu, chiar că nu. Dar când a început toată această neînţelegere, atunci, desigur, am simţit, cel puţin eu… Se opri.

Doamna Oliver avu una dintre intuiţiile ei folositoare.

— Doar nu aţi aşteptat până când totul…

— O să vă spun adevărul, pe cuvânt! Recunosc că eram curioasă. Până la urmă când semnezi ceva vrei să ştii ce

anume ai semnat, nu-i aşa? E în firea omului.

— Da, aşa e în firea omului, spuse doamna Oliver.

Se gândi că în cazul doamnei Leaman curiozitatea era o trăsătură foarte importantă.

— Deci, recunosc că, a doua zi, când doamna Llewellyn-Smythe a plecat cu maşina la Medchester şi eu îi aranjam, ca de obicei, dormitorul – avea un dormitor-salon, căci trebuia să se odihnească foarte mult, m-am gândit: „Trebuie să ştii, cu adevărat, când ai semnat un lucru, ce anume ai semnat”. Când cumperi lucruri, ţi se spune să citeşti instrucţiunile tipărite cu litere mici.

— Sau în acest caz, scrisul de mână, observă doamna Oliver.

— Aşa că m-am gândit că nu fac nici un rău… Până la urmă, nu luam nimic. Vreau să spun că mi-am trecut numele acolo şi voiam să ştiu ce semnasem. Aşa că m-am uitat printre rafturi. Oricum trebuia să şterg praful. Şi am găsit-o. Era pe ultimul raft de jos. O carte veche, de pe vremea reginei Victoria. Şi am găsit plicul cu o hârtie în el, iar titlul cărţii era Enquire Within Upon Everything12. Totul părea să aibă un înţeles nou, dacă mă înţelegeţi.

— Da, avea un înţeles clar, spuse doamna Oliver. Aşa că aţi scos hârtia şi v-aţi uitat la ea.

— Exact, doamnă. Nu ştiu dacă am procedat bine sau rău. Dar, oricum, acela era un document legal. Pe ultima pagină se afla ceea ce scrisese în dimineaţa precedentă, cu peniţa nouă pe care o folosise. Se citea destul de uşor, deşi avea un scris ascuţit.

— Şi despre ce era vorba? Curiozitatea ei ajunsese pe măsura celei simţite atunci de doamna Leaman.

— Spunea ceva, după câte îmi amintesc – nu-mi aduc aminte cuvintele exacte – despre un codicil, şi că după toate donaţiile menţionate în testamentul ei, îi lasă întreaga avere Olgăi -nu-mi aduc aminte numele de familie, începea cu S… Seminoff, sau cam aşa ceva, pentru marea ei bunătate şi atenţie cu care o îngrijise în timpul bolii. Aşa era scris şi ea

semnase, şi eu semnasem, la fel şi Jim. L-am pus apoi la loc, deoarece nu voiam ca doamna Llewellyn-Smythe să afle că-i răscoleam prin lucruri. Dar bine, mi-am zis, asta-i o surpriză. Cine şi-ar fi închipuit că fata asta străină va primi toţi banii, pentru că ştiam cu toţii că doamna Llewellyn-Smythe era foarte bogată. Soţul ei lucrase în domeniul construcţiilor navale şi îi lăsase o mare avere, şi m-am gândit cum unii oameni au noroc. Ţineţi cont că nu prea o aveam la inimă pe domnişoara Olga. Uneori era cam aspră şi cam cu toane. Dar recunosc că a fost întotdeauna atentă şi politicoasă cu bătrâna doamnă. A avut grijă de ea şi s-a ales cu toţi banii. M-am gândit că îi lasă toţi banii unei străine, şi nu familiei. Apoi mi-am zis că poate că se supărase pe ai ei şi n-o să reziste testamentul, o să-l rupă şi o să întocmească un alt testament sau alt codicil. L-am pus la loc şi cred că am uitat de el. Dar când a început scandalul despre testament şi se vorbea cum că fusese falsificat, cum că doamna Llewellyn-Smythe n-ar fi putut fi în stare să scrie singură codicilul… Căci asta spuneau cu toţii, ştiţi, cum că bătrâna doamnă nu l-ar fi scris deloc, ci altcineva…

— Înţeleg, zise doamna Oliver. Şi ce aţi făcut?

— N-am făcut nimic şi asta mă îngrijorează. N-am înţeles imediat sensul cuvintelor. Şi după ce am stat şi m-am gândit, n-am ştiut exact ce trebuia să fac şi mi-am dat seama că ar fi fost, oricum, vorbe-n vânt, pentru că avocaţii erau împotriva străinei, cum sunt oamenii în general. Recunosc că nici mie nu-mi prea plac străinii. În orice caz, asta a fost! Şi domnişoara făcea pe grozava, îşi dădea aere, arăta încântată ca Punch şi m-am gândit că lucrurile sunt legale într-un fel şi vor spune că nu are dreptul la bani fiindcă nu era rudă cu bătrâna doamnă. Aşa că totul o să fie în ordine. Şi, într-un fel, a fost, căci au renunţat la ideea de a merge la tribunal. Nu s-a ajuns la tribunal şi, după cum ştie toată lumea, domnişoara Olga a fugit. A plecat înapoi pe continent de unde venise. Trebuie să fi făcut ea ceva necurat. Poate că a ameninţat-o pe bătrâna doamnă şi l-a

obligat să-l scrie. Niciodată nu se ştie. Unul dintre nepoţii mei, care va ajunge doctor, susţine că se pot face lucruri incredibile prin hipnotism. Probabil a hipnotizat-o pe bătrâna doamnă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Doamna Llewellyn-Smythe a murit… Staţi să mă gândesc, cam acum doi ani.

— Şi nu v-aţi îngrijorat?

— Nu. Nu m-am îngrijorat. Nu atunci. Căci, vedeţi, nu mi-am dat seama că ar conta. Totul era în regulă, nu se mai punea problema ca acea domnişoară Olga să plece cu banii, aşa că n-am considerat că ar fi de datoria mea…

— Dar acum simţiţi altceva?

— Moartea aceea – copilul acela vârât cu capul în găleata cu mere. Ar fi vorbit despre o crimă, susţinând că ar fi văzut sau ar fi ştiut ceva despre o crimă. Şi m-am gândit că poate domnişoara Olga a omorât-o pe bătrâna doamnă deoarece aflase că toţi banii îi revin ei, dar s-a speriat când s-a produs toată tevatura aceea cu avocaţii şi cu poliţia şi a fugit. Apoi m-am gândit că poate ar trebui să-i spun cuiva şi m-am gândit că dumneavoastră aveţi prieteni în justiţie, în poliţie şi le veţi explica acum că eu ştergeam praful de pe un raft, iar acel document era într-o carte şi l-am pus la locul lui. Nu am luat absolut nimic.

— Dar asta s-a întâmplat, nu-i aşa? Aţi văzut-o pe doamna Llewellyn-Smythe scriind un codicil la testamentul ei. Aţi văzut-o scriindu-şi numele, şi dumneata împreună cu acel Jim aţi fost de faţă şi amândoi v-aţi semnat acolo. Aşa e, nu?

— Exact.

— Atunci dacă amândoi aţi văzut-o pe doamna Llewellyn-Smythe iscălindu-se, atunci acea semnătură nu poate fi un fals, nu? Din moment ce aţi văzut-o personal scriind cu mâna ei…

— Am văzut-o scriind cu mâna ei, acesta-i adevărul. Şi Jim ar spune acelaşi lucru, doar că a plecat în Australia. A

plecat de mai bine de un an şi nu îi ştiu adresa. Oricum, nu era de prin părţile astea.

— Ce vreţi să fac eu?

— Vreau să-mi spuneţi dacă ar trebui să spun sau să fac ceva… Acum. Ţineţi minte că nimeni nu mi-a cerut-o. Nu m-a întrebat nimeni dacă ştiam despre testament.

— Vă numiţi Leaman. Şi numele de botez?

— Harriet.

— Harriet Leaman. Şi pe Jim cum îl mai chema?

— Cum îl chema? Jenkins. Exact, James Jenkins. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi putea ajuta, căci mă frământă foarte mult. Tot necazul acesta cu Joyce şi dacă cumva domnişoara Olga a ucis-o pe doamna Llewellyn-Smythe, iar micuţa Joyce a văzut-o… Ce se mai împăuna domnişoara Olga când a auzit de la avocaţi că va moşteni o grămadă de bani! Dar situaţia s-a schimbat când a venit poliţia şi a început să pună întrebări… Iar ea a dispărut brusc. Nimeni nu m-a întrebat nimic. Dar acum mă tot întreb dacă nu cumva trebuia să fi spus ceva atunci.

— Probabil va trebui să povestiţi toate acestea avocatului doamnei Llewellyn-Smythe. Sunt sigur că un bun avocat vă va înţelege sentimentele şi motivele.

— Da, sunt sigură că dacă veţi pune o vorbă bună pentru mine şi o doamnă ca dumneavoastră le va povesti cum s-a întâmplat, că eu n-am avut nici o intenţie să… Să fac ceva necinstit. Adică, tot ce-am făcut…

— Tot ce-aţi făcut a fost să nu spuneţi nimic, o linişti doamna Oliver. Pare o explicaţie destul de rezonabilă.

— Şi dacă ar veni de la dumneavoastră… Să vorbiţi în favoarea mea mai întâi, să le explicaţi, v-aş rămâne foarte îndatorată.

— Voi face tot ce îmi stă în puteri, o asigură doamna Oliver. Privirea i se îndreptă spre poteca din grădină pe care tocmai venea un domn spilcuit.

— Vă mulţumesc foarte mult. Se zvoneşte că aţi fi o doamnă cumsecade şi sunt convinsă că aşa este.

Se ridică, îşi puse mănuşile de bumbac pe care le tot mototolise de atâta agitaţie, dădu din cap şi se îndepărtă. Doamna Oliver îl întâmpină pe Poirot.

— Vino şi ia loc. Ce s-a întâmplat? Pari supărat.

— Mă dor tare rău picioarele, îi mărturisi Hercule Poirot.

— Din cauza pantofilor ăia de lac prea strâmţi. Ia loc. Povesteşte-mi ce ai vrut să-mi spui şi apoi îţi voi povesti eu ceva care te va surprinde.

Capitolul 18

Poirot se aşeză, îşi întinse picioarele şi oftă:

— Ah! Aşa e mult mai bine.

— Scoate-ţi pantofii ca să ţi se odihnească picioarele, îl îndemnă doamna Oliver.

— Nu, nu, nu-mi permit să fac asta, răspunse Poirot oarecum şocat de posibilitate.

— Bine, dar suntem prieteni vechi şi pe Judith nu ar deranj a-o dacă ar ieşi din casă. Ştii, scuză-mă că îţi spun, dar n-ar trebui să porţi pantofi din lac la ţară. De ce nu-ţi cumperi o pereche frumoasă din piele întoarsă? Sau ceva ce poartă toţi băieţii aceştia hippy în ziua de azi. Genul de pantofi pe care-i tragi în picioare şi nu trebuie lustruiţi… Se pare că se curăţă singuri printr-un proces extraordinar. Un proces de desprăfuire a pantofilor care te scuteşte de multă treabă.

— Nici nu mă gândesc, replică Poirot. Nici vorbă.

— Problema cu dumneata e că ţii neapărat să fii elegant, spuse doamna Oliver, începând să desfacă pe masă ceea ce, evident, abia cumpărase. Te interesează mai mult îmbrăcămintea, mustaţa, felul în care arăţi şi cum te îmbraci decât confortul. Acum, la ordinea zilei se află confortul. Odată ce ai trecut de, să zicem, cincizeci de ani confortul e singurul lucru care contează.

— Madame, chère madame, nu ştiu dacă pot fi de acord cu dumneata.

— Ba ar fi bine, altminteri vei suferi mult şi îţi va fi tot mai rău de la an la an.

Doamna Oliver luă o cutie viu colorată dintr-o pungă de hârtie, îi scoase capacul, luă o bucăţică şi o duse la gură. Apoi îşi linse degetele, le şterse cu o batistă şi spuse:

— Lipicioasă.

— Nu mai mănânci mere? Întotdeauna te-am văzut cu o pungă de mere în mână ori mâncând unul, ori, ocazional, rupându-ţi-se punga şi merele rostogolindu-se pe drum.

— Ţi-am spus doar, se enervă doamna Oliver, ţi-am spus că nu vreau să mai văd mere în viaţa mea. Nu. Urăsc merele. Cred că, într-o zi, o să-mi treacă şi o să mănânc din nou, dar… Nu vreau să mă mai gândesc la mere.

— Şi acum ce mănânci? Poirot ridică capacul viu colorat şi decorat cu poza unui palmier. Citi: Curmale din Tunisia. Ah, curmale acum!

— Exact, curmale.

Doamna Oliver mai luă o curmală, o băgă în gură, îi scoase sâmburele, îl aruncă într-un tufiş şi continuă să mestece.

— Curmale… Este extraordinar, exclamă Poirot.

— Ce e aşa extraordinar în a mânca curmale? Şi alţii mănâncă.

— Nu, nu, nu mă refer la asta. Nu la mâncatul lor. Extraordinar e faptul că mi-ai spus aşa simplu… Curmale13.

— De ce? Întrebă doamna Oliver.

— Pentru că, mai mereu, îmi indici drumul, le chemin, pe care să o iau sau pe care am pornit deja. Îmi arăţi drumul pe care ar fi trebuit să o iau. Curmale. Până acum nu mi-am dat seama cât de importante sunt.

— Nu văd ce legătură există cu ce s-a întâmplat aici. De fapt nu e vorba de date sau de timp. Totul s-a petrecut acum cât… Cinci zile?

— Evenimentul a avut loc acum patru zile. Da, aşa e. Dar orice întâmplare are un trecut. Un trecut încorporat în prezent, dar care a existat ieri, luna trecută sau anul trecut. Prezentul are aproape întotdeauna rădăcini în trecut. Acum un an, doi, poate chiar trei, a fost comisă o crimă. Un copil a fost martor la acea crimă. Întrucât copilul a văzut acea

crimă la o anumită dată, de mult uitată, acel copil a murit acum patru zile. Nu-i aşa?

— Da, aşa e. Cel puţin, aşa cred. Ar fi putut să nu existe deloc. Ar fi putut fi un individ dezechilibrat mintal căruia îi place să omoare oameni şi a cărui idee de a se juca cu apa este de a împinge pe cineva cu capul în ea şi de a-l ţine acolo. Ar fi fost descrisă ca distracţia unui debil mintal la o petrecere.

— Nu convingerea asta te-a adus la mine, madame?

— Nu, răspunse doamna Oliver, nu asta. Nu mi-a plăcut sentimentul pe care l-am avut în legătură cu asta. Încă nu-mi place.

— Sunt de acord. Cred că ai dreptate. Dacă cuiva nu-i place ceea ce simte în legătură cu un lucru, trebuie să afle de ce. Încerc din răsputeri, deşi s-ar putea să nu mă crezi, să aflu de ce.

— Plimbându-te pe aici şi stând de vorbă cu oamenii, aflând dacă sunt drăguţi sau nu şi, apoi, punându-le întrebări?

— Exact.

— Şi ce-ai aflat?

— Fapte, spuse Poirot. Fapte care, la momentul potrivit, se lega de anumite date, să zicem.

— Asta-i tot? Ce altceva ai mai aflat?

— Că nimeni nu crede că Joyce Reynolds obişnuia să spună adevărul.

— Când a spus că a văzut cum e omorât cineva? Dar eu am auzit-o.

— Da, aşa a declarat. Dar nimeni nu crede că e adevărat. Aşadar, există posibilitatea să nu fie adevărat. Adică, să nu fi văzut aşa ceva.

— Mi se pare, zise doamna Oliver, că faptele dumitale te duc înapoi, în loc să rămâi pe loc sau să te conducă înainte.

— Lucrurile trebuie făcute să concorde. Să luăm falsul, bunăoară. Faptul că s-a falsificat ceva. Toată lumea spune că o tânără străină, fata au pair, atât s-a linguşit pe lângă o

văduvă mai în vârstă şi bogată, încât aceasta a lăsat un testament sau un codicil la un testament, prin care îi lăsa toată averea. A falsificat fata testamentul sau altcineva?

— Cine altcineva ar fi putut să-l falsifice?

— A mai existat un falsificator în sat. Cineva care a fost acuzat de fals, dar a scăpat uşor pentru că era la prima abatere şi i s-au acordat circumstanţe atenuante.

— E un personaj nou? Îl cunosc?

— Nu, nu-l cunoşti. A murit.

— O, când a murit?

— Acum vreo doi ani. Încă nu ştiu data exactă. Dar va trebui s-o aflu. E cineva care s-a ocupat cu falsuri şi a locuit aici. Şi din cauza unei mici încurcături cu o fată care a stârnit gelozie şi alte variate emoţii, a fost înjunghiat într-o noapte şi a murit. Ştii, am impresia că o mulţime de incidente separate ar putea fi mai strâns legate decât ne-am aştepta. Nu toate, probabil nu toate, doar câteva dintre ele.

— Pare interesant, spuse doamna Oliver, dar nu prea înţeleg…

— Deocamdată nici eu. Dar cred că datele ar fi de folos. Datele anumitor întâmplări, unde se aflau anumiţi oameni, ce li s-a întâmplat, ce făceau. Toată lumea e de părere că fata străină a falsificat testamentul şi probabil că au dreptate, declară Poirot. Ea avea de câştigat de pe urma lui, nu-i aşa? Stai puţin… Stai puţin…

— De ce? Întrebă doamna Oliver.

— Mi-a venit o idee, spuse Poirot. Doamna Oliver oftă şi mai luă o curmală.

— Te întorci la Londra, madame, sau mai rămâi?

— Poimâine. Nu mai pot să rămân. S-au adunat o mulţime de lucruri care trebuie rezolvate.

— Spune-mi… În apartament, în casă, nu-mi mai amintesc unde locuieşti acum, te-ai mutat aşa de des în ultimul timp, ai o cameră pentru oaspeţi?

— Nu recunosc niciodată că există aşa ceva, răspunse doamna Oliver. Dacă recunoşti că ai o cameră pentru oaspeţi la Londra, o cauţi cu lumânarea. Toţi prietenii, şi nu numai prietenii, cunoştinţele şi, uneori, verii de gradul al treilea ai cunoştinţelor îţi scriu ca să te întrebe dacă poţi să-i găzduieşti pentru o noapte. Ei bine, mă deranjează. Vor cearşafuri, lenjerie, perne, vor ceaiul dimineaţa devreme şi aşteaptă, cel mai adesea, să fie serviţi la masă. Aşa că nu spun că aş avea o cameră disponibilă. Prietenii mei vin şi stau la mine, cei pe care, într-adevăr, vreau să-i văd, dar ceilalţi, nu, nici nu mă gândesc. Nu-mi place să se folosească de mine.

— Cine ar putea? Eşti foarte înţeleaptă, spuse Hercule Poirot.

— Dar, de fapt, despre ce este vorba?

— Ai găzdui o persoană, două, dacă s-ar pune problema?

— Aş putea. Pe cine ai vrea? Nu pe dumneata. Ai propriul dumitale apartament… Splendid, ultramodern, stil abstract, numai pătrate şi cuburi.

— Va trebui să luăm măsuri de precauţie.

— Pentru cine? O să mai fie cineva omorât?

— Sper şi mă rog să nu se întâmple, dar orice este posibil.

— Dar cine? Cine? Nu înţeleg.

— Cât de bine îţi cunoşti prietena?

— Cât o cunosc? Nu prea bine. Adică, ne-am împrietenit într-o croazieră şi am fost tot timpul nedespărţite. Era ceva… Cum să mă exprim… Interesant la ea. Diferit.

— Te-ai gândit că s-ar putea să scrii, într-o zi, despre ea, în vreo carte?

— Detest fraza asta. Oamenii mi-o repetă adesea şi asta nu e adevărat. Nu folosesc oameni în cărţi. Oameni pe care îi întâlnesc, pe care îi cunosc.

— Chiar nu e adevărat, madame, că uneori foloseşti oameni reali în cărţi? Oameni pe care îi întâlneşti, nu pe cei pe care îi cunoşti. N-ar mai fi distractiv!

— Ai dreptate, recunoscu doamna Oliver. Uneori ghiceşti foarte bine cum stau lucrurile. Aşa se întâmplă. Adică, vezi o femeie grasă stând în autobuz, mâncând un corn, iar buzele i se mişcă în timp ce mănâncă şi observi că ori îi spune ceva cuiva, ori se gândeşte să dea un telefon sau să scrie o scrisoare. Şi te uiţi la ea, îi studiezi pantofii, fusta, pălăria, încerci să ghiceşti ce vârstă are, te uiţi să vezi dacă poartă verighetă şi alte câteva lucruri. Apoi cobori din autobuz. Nu vrei s-o mai revezi, dar ai în cap o poveste despre cineva pe nume doamna Carnaby, care se întoarce acasă cu autobuzul, după ce a avut o întâlnire foarte ciudată, într-o patiserie, unde a văzut pe cineva care i-a reamintit de altcineva, pe care-l întâlnise doar o dată şi despre care auzise că a murit, dar se pare că nu e mort. Vai de mine, se opri doamna Oliver să-şi tragă sufletul. Să ştii că e adevărat. Chiar am stat în faţa cuiva, într-un autobuz, înainte de a părăsi Londra, şi toate se potrivesc de minune în mintea mea. În curând o să scriu toată povestea. Tot ce urmează, ce o să răspundă, dacă se va afla în pericol sau altcineva dă de pericol. Cred că-i ştiu şi numele. O cheamă Constance. Constance Carnaby. Un singur lucru va strica totul.

— Ce anume?

— Dacă o mai întâlnesc în autobuz, sau vorbesc cu ea, sau ea cu mine şi încep să aflu ceva despre ea. Asta ar strica totul.

— Da, da. Povestea trebuie să îţi aparţină, e personajul dumitale. Copilul dumitale. Dumneata ai creat-o, începi să o înţelegi, ştii ce simte, unde locuieşte şi ce face. Dar totul a pornit de la o fiinţă reală, în carne şi oase… Căci altfel n-ar mai fi fost o poveste, nu-i aşa?

— Ai din nou dreptate, admise doamna Oliver. În legătură cu ceea ce spuneai despre Judith, cred că e adevărat. Vezi, am fost mult timp împreună în croazieră şi am fost să vizităm multe locuri, dar n-am ajuns s-o cunosc foarte bine. E văduvă, soţul ei a murit şi a lăsat-o la ananghie cu un

copil, Miranda, pe care ai cunoscut-o. Şi e adevărat că am un sentiment ciudat faţă de ele. Un sentiment de parcă ar conta, ca şi cum ar fi implicate într-o anume dramă interesantă. Nu vreau să ştiu despre ce dramă e vorba. Nu vreau să-mi spună.

Aş vrea să mă gândesc singură la drama în care mi-ar plăcea să fie implicate.

— Da, da, văd că sunt… Candidate la includerea într-un nou bestseller semnat Ariadne Oliver.

— Câteodată eşti îngrozitor, spuse doamna Oliver. Faci ca totul să sune atât de banal. Rămase pe gânduri. Poate că aşa e.

— Nu, nu, nu e banal. E doar omenesc.

— Vrei să le invit pe Judith şi pe Miranda în apartamentul sau în casa mea din Londra?

— Încă nu, spuse Poirot, până când nu sunt sigur că una dintre micile mele idei e corectă.

— Dumneata şi micile dumitale idei! Ei, acum am o veste pentru dumneata.

— Madame, îmi face plăcere.

— Nu fi chiar aşa de sigur. S-ar putea să îţi răstoarne ipotezele. Să presupunem că îţi aduc la cunoştinţă că falsul de care ai vorbit atâta n-a fost fals deloc.

— Ce vrei să spui?

— Doamna Ap Jones Smythe, sau cum o chema-o, chiar a scris un codicil la testamentul său, lăsându-i toţi banii fetei au pair, iar doi martori au văzut-o semnând şi l-au semnat şi ei la rândul lor. Poftim, acum rumegă asta!

Capitolul 19

— Doamna… Leaman, repetă Poirot, notându-şi numele.

— Exact, Harriet Leaman. Iar celălalt martor se pare că a fost un anume James Jenkins. Ar fi plecat în Australia. Şi despre domnişoara Olga Seminoff se crede că s-ar fi întors în Cehoslovacia sau acolo unde s-a născut. Se pare că fiecare a plecat în altă parte.

— Crezi că ne putem baza pe această doamnă Leaman?

— Nu cred că a născocit totul, dacă la asta te referi. Cred că a semnat ceva, apoi a fost curioasă şi s-a folosit de primul prilej pentru a afla ce.

— Ştie să scrie şi să citească?

— Presupun că da. Dar oamenii nu prea reuşesc să desluşească scrisul doamnelor bătrâne, care e de obicei ascuţit şi ilizibil. Mai târziu, când au început să circule zvonuri despre acest testament sau codicil, s-a gândit că asta era ceea ce citise în scrisul acela indescifrabil.

— Un document original, spuse Poirot. Dar a existat şi un codicil falsificat.

— Cine spune asta?

— Avocaţii.

— Poate că n-a fost deloc falsificat.

— Avocaţii sunt foarte atenţi cu astfel de lucruri. Se pregătiseră să aducă în faţa tribunalului experţi grafologi.

— Atunci e uşor de înţeles ce trebuie să se fi întâmplat.

— Ce e uşor? Ce s-a întâmplat?

— Presupun că în ziua următoare sau câteva zile mai târziu doamna Llewellyn-Smythe ori s-a certat cu secretara sa, ori s-a împăcat cu nepotul său Hugo, sau cu nepoata sa Rowena, şi a rupt testamentul sau a şters codicilul, sau l-a ars în întregime.

— Şi apoi?

— Ei bine, după aceea, doamna Llewellyn-Smythe moare, fata nu scapă ocazia să adauge un nou codicil, cam în aceiaşi termeni, imitând cât mai bine scrisul stăpânei ca şi semnăturile martorilor. Probabil că ştie destul de bine şi scrisul doamnei Leaman de pe un carnet de sănătate sau ceva asemănător şi îl imită, gândindu-se că cineva va recunoaşte că a fost martor la testament şi totul va fi în regulă. Dar falsul ei nu e suficient de bun şi începe tărăboiul.

— Îmi permiteţi, chère madame, să folosesc telefonul?

— Da, îţi permit să foloseşti telefonul lui Judith Buder.

— Unde e prietena dumitale?

— S-a dus la coafor, iar Miranda la plimbare. E în cameră, după uşa glisantă.

Poirot intră şi se întoarse după zece minute.

— Ei, ce ai făcut?

— L-am sunat pe domnul Fullerton, avocatul. Am să îţi spun ceva. Codicilul, cel falsificat şi cercetat de experţi, nu a fost semnat de Harriet Leaman. A fost semnat, în calitate de martoră, de Mary Doherty, decedată, care a fost în serviciul doamnei Llewellyn-Smythe, dar care a murit de curând. Celălalt martor a fost James Jenkins care, aşa cum ţi-a spus prietena dumitale, doamna Leaman, a plecat în Australia.

— Aşadar, a existat un codicil falsificat, spuse doamna Oliver. Şi se pare că a existat, de asemenea, şi un codicil adevărat. Ia ascultă, Poirot… Nu devine puţin cam complicat?

— Devine foarte complicat, răspunse Hercule Poirot. Dacă îmi permiţi, mi se pare că avem de-a face cu prea multe falsuri.

— Poate că originalul se află încă în biblioteca din Quarry House, între paginile volumului Enquiry Within upon Everything.

— Am înţeles că toate lucrurile din casă au fost vândute după moartea doamnei Llewellyn-Smythe, cu excepţia câtorva piese de mobilier şi a câtorva tablouri de familie.

— De ceea ce avem noi nevoie acum este un Enquiry Within. Ce titlu drăguţ, nu? Ţin minte că bunica avea unul. Ştii, puteai căuta orice în el. Informaţii juridice şi reţete culinare şi cum să scoţi petele de cerneală de pe cearşafuri; cum să-ţi pregăteşti singură, acasă, pudră de faţă care să nu-ţi strice tenul. O, şi multe altele. Da, nu ţi-ar plăcea să aveţi acum o astfel de carte?

— Cum să nu, încuviinţă Hercule Poirot, mi-ar oferi o reţetă pentru tratarea picioarelor obosite.

— O mulţime. Dar de ce nu porţi pantofi adecvaţi pentru la ţară?

— Madame, îmi place să arăt soigné la înfăţişare.

— Atunci va trebui să continui să porţi lucruri incomode care te fac să suferi, aşa că zâmbeşte şi îndură! Oricum, nu mai înţeleg nimic acum. Femeia asta, Leaman, mi-a turnat o grămadă de minciuni?

— Orice e posibil.

— A pus-o cineva să mi le povestească?

— Şi asta e posibil.

— A plătit-o cineva să mă mintă?

— Continuă, o îndemnă Poirot, continuă! Te descurci de minune.

— Mă gândesc, spuse doamna Oliver meditativ, că doamna Llewellyn-Smythe, ca orice altă femeie bogată, se distra scriind testamente. Probabil că a făcut multe la viaţa ei. În beneficiul unei persoane şi apoi în al alteia. Mereu schimbându-le. Familia Drake era, oricum, înstărită. Cred că, întotdeauna, le-a lăsat, cel puţin, o moştenire consistentă, dar mă îndoiesc că a lăsat vreodată cuiva aşa de mult, cum reiese din cele afirmate de doamna Leaman ca şi din codicilul falsificat al fetei aceleia, Olga. Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre tânăra asta. Mi se pare o dispariţie extrem de reuşită.

— Sper să aflăm, cât mai curând, mai multe despre ea.

— Cum?

— Voi primi informaţii foarte curând.

— Ştiu că ai cerut informaţii în sat.

— Nu doar în sat. Am un agent la Londra, care îmi obţine informaţii atât din străinătate, cât şi din ţară. S-ar putea să primesc, peste puţin timp, ceva ştiri din Herţegovina.

— Vei afla dacă s-a întors acolo?

— Acesta ar putea fi un lucra pe care-l voi afla, dar se pare mai probabil să primesc informaţii de altă natură – scrisori de-ale ei trimise acolo în perioada petrecută în Anglia, în care să fi menţionat prieteni pe care şi i-a făcut aici şi care i-au devenit intimi.

— Ce zici de profesoară? Întrebă doamna Oliver.

— La care te referi?

— La cea care a fost strangulată – cea despre care ţi-a povestit Elizabeth Whittaker. Adăugă: Nu prea îmi place Elizabeth Whittaker. Nesuferită femeie, dar deşteaptă. Adăugă visătoare: Nu m-aş mira să fie în stare să pună la cale o crimă.

— Adică să stranguleze o altă profesoară?

— Trebuie cercetate toate posibilităţile.

— Am să mă bazez, ca întotdeauna, pe intuiţia dumitale, madame.

Doamna Oliver luă gânditoare o altă curmală.

Capitolul 20

Când plecă de la casa doamnei Buder, Poirot apucă pe drumul pe care i-l arătase Miranda. Deschizătura din gardul viu i se păru puţin mai mare decât ultima dată. Cineva mai voinic decât Miranda trecuse pe acolo. O luă pe poteca din carieră, remarcând încă o dată frumuseţea peisajului. Un loc minunat şi totuşi, într-un anume fel, Poirot avu aceeaşi senzaţie ca la început, că ar putea fi un loc bântuit. O atmosferă păgână, apăsătoare, domnea înjur. De-a lungul acestor cărări şerpuitoare, zânele şi-ar vâna victimele sau o zeiţă nemiloasă ar cere să i se aducă drept ofrande sacrificii umane.

Înţelegea de ce nu devenise un loc pentru picnicuri. Pentru un anumit motiv, oamenii nu voiau să-şi aducă ouăle fierte, salata verde şi portocalele, să se aşeze jos, să facă glume şi să se distreze. Era diferit, cu totul diferit. Ar fi fost mult mai bine, se gândi deodată, dacă doamna Llewellyn-Smythe nu şi-ar fi dorit această transformare feerică. Din carieră ar fi putut fi făcută o modestă grădină scufundată, fără o atmosferă aparte, dar ea fusese o femeie ambiţioasă şi foarte bogată. Poirot se gândi câteva clipe la testamente, la tipul de testamente întocmite de femei bogate, la minciunile spuse despre testamentele femeilor bogate, locurile în care erau uneori ascunse testamentele văduvelor bogate şi încercă să intre în mintea unui falsificator. Fără îndoială, documentul prezentat grafologilor fusese un fals.

Domnul Fullerton era un avocat atent şi competent. Era sigur de asta. Genul de avocat care nu şi-ar fi sfătuit niciodată clientul să acţioneze pe cale legală, dacă nu ar fi avut la dispoziţie probe şi o justificare serioasă pentru aşa ceva.

Dădu un colţ, simţind, pentru moment, că picioarele îi erau mult mai importante decât speculaţiile. O luase sau n-o luase pe scurtătură spre locuinţa comisarului Spence? Dacă ar fi avut aripi să zboare, poate, dar drumul principal i-ar fi făcut mult mai bine la picioare. Pe potecă nu era nici pământ, nici iarbă, se simţea duritatea pietrelor. Dar se opri.

În faţa lui erau două persoane. Pe o bucată de stâncă stătea Michael Garfield. Avea pe genunchi un bloc de desen şi desena ceva, foarte concentrat. Puţin mai la distanţă, lângă un pârâu minuscul care curgea clipocind, se afla Miranda Buder. Hercule Poirot uită de picioare, de durerile şi de bolile trupeşti şi se minună, încă o dată, de frumuseţea pe care puteau s-o posede fiinţele omeneşti. Nu era nici un dubiu că Michael Garfield era un tânăr foarte frumos. Îi era greu să se hotărască dacă îi plăcea sau nu de Michael Garfield, întotdeauna e greu să te hotărăşti dacă îţi place cineva frumos. Contempli frumuseţea, dar, în acelaşi timp, îţi displace, aproape din principiu. Femeile puteau fi frumoase, dar Hercule Poirot nu era deloc sigur că îi plăcea frumuseţea la bărbaţi. Nu i-ar fi plăcut să fie un bărbat frumos, de altfel nici nu s-ar fi pus problema să aibă vreodată o asemenea şansă. Un singur lucru din înfăţişarea sa îl încânta pe Poirot şi anume mustăţile sale stufoase, ca şi felul în care se supuneau îngrijirilor, tratamentelor şi ajustărilor. Erau magnifice. Nu cunoştea pe nimeni care să aibă mustăţi cel puţin pe jumătate la fel de frumoase ca ale lui. Nu fusese niciodată chipeş sau atrăgător. Nici vorbă de frumos!

Şi Miranda? Se gândi iarăşi că gravitatea ei o făcea atrăgătoare. Se întreba ce-i trecea prin minte. N-ar fi putut

afla vreodată. Nu spunea cu uşurinţă la ce se gândea. Se îndoia dacă ar fi spus cuiva la ce se gândeşte, dacă cineva o întreba. Avea o minte originală, înclinată spre reflectare. Dar era vulnerabilă. Foarte vulnerabilă. Mai erau şi alte lucruri la ea pe care le cunoştea sau credea că le cunoaşte. Deşi nu avea dovezi, era aproape sigur.

Michael Garfield ridică privirea şi spuse:

— Ha! Senor Moustachios. Bună ziua, domnule!

— Aş putea să văd ce faceţi sau asta v-ar deranja? Nu vreau să par băgăreţ.

— Uitaţi-vă, îi spuse Michael Garfield, mi-e totuna. Adăugă cu blândeţe: Mă simt foarte bine.

Poirot se opri şi privi peste umărul tânărului. Dădu admirativ din cap. Era un desen delicat în creion, liniile aproape invizibile. Se pricepea la desen. Rosti în şoaptă:

— Splendid!

— Aşa mi se pare şi mie, spuse Michael Garfield.

Nu era prea explicit dacă se referă la desen sau la model.

— De ce? Întrebă Poirot.

— De ce îl fac? Credeţi că am nevoie de un motiv?

— S-ar putea să aveţi.

— Aveţi perfectă dreptate. Dacă plec de aici sunt câteva lucruri de care vreau să-mi aduc aminte. Miranda este unul dintre ele.

— Aţi uita-o uşor?

— Foarte uşor. Aşa sunt eu. Dar să uiţi ceva sau pe cineva, să nu fii capabil să reînvii un chip, o mişcare din umăr, un gest, un pom, o floare, imaginea unui peisaj, să îţi aduci aminte cum era, dar să nu fii în stare să o reproduci în faţa ochilor, asta produce… Cum să-i spun… Agonie. Vedeţi, înregistrăm… Şi totul trece, dispare.

— Nu şi Quarry Garden sau parcul. El rămâne.

— Nu sunteţi de acord? În curând va dispărea, dacă nu e nimeni aici. Are nevoie de dragoste, atenţie, îngrijire şi îndemânare. Dacă e preluată de un consiliu – şi de obicei asta se întâmplă – atunci va fi ceea ce numesc ei

„întreţinută”. Vor fi aduse ultimele tufe la modă, se vor face noi poteci, noi bănci vor apărea la anumite distanţe. Vor agăţa coşuri pentru gunoi. Of, sunt atât de grijulii, aşa de buni la întreţinere. Dar pe asta n-o poţi întreţine… E sălbatică. Să menţii ceva sălbatic e mult mai dificil decât să-l întreţii.

— Monsieur Poirot, se auzi răsunând glasul fetei de dincolo de pârâu.

Poirot se apropie de ea şi-i şopti:

— Deci aici eşti. Ai venit să stai să-ţi facă portretul, nu-i aşa? Scutură din cap.

— N-am venit special pentru asta. S-a întâmplat pur şi simplu.

— Da, spuse Michael Garfield, aşa s-a întâmplat. Norocul îţi mai iese uneori în cale.

— Te plimbai prin grădina ta preferată?

— De fapt căutam fântâna, răspunse Miranda. ™ O fântână?

— A fost odată în pădurea asta o fântână a dorinţelor.

— Într-o fostă carieră? Nu ştiam că există fântâni în cariere.

— Întotdeauna a fost o pădure lângă carieră. Mereu au crescut copaci aici. Michael ştie unde e fântâna, dar nu vrea să-mi zică.

— Ar fi mult mai distractiv pentru tine, spuse Michael Garfield, dacă te-ai duce să o cauţi. Mai ales că nu eşti sigură dacă a existat în realitate.

— Bătrâna doamnă Goodbody ştie totul despre ea. Şi adăugă: E vrăjitoare.

— Într-adevăr, zise Michael. Ea e vrăjitoarea satului, Monsieur Poirot. În majoritatea locurilor există câte o vrăjitoare. Nu-şi zic toate aşa, dar toţi le cunosc. Îţi ghicesc viitorul, îţi vrăjesc begoniile, sau pârlesc petuniile, sau fac ca vaca fermierului să nu mai dea lapte şi, desigur, oferă licori de dragoste.

— Era o fântână a dorinţelor, repetă Miranda. Oamenii obişnuiau să vină şi să-şi pună dorinţe. Trebuiau s-o înconjoare de trei ori, cu spatele; era pe o coastă a dealului, aşa, că nu era prea uşor. Privi dincolo de Poirot şi Michael Garfield. Am s-o găsesc într-o zi, chiar dacă nu vrei să-mi spui. E pe-aici pe undeva, dar a fost astupată, aşa zice doamna Goodbody. O, cu ani în urmă! A fost astupată deoarece era prea periculoasă. Un copil a căzut în ea acum câţiva ani -Kitty Nu-ştiu-cum. Şi altcineva ar fi putut să cadă în ea.

— Bine, n-ai decât să crezi ce vrei, zise Michael Garfield. E o bună poveste locală, dar există o fântână a dorinţelor la Litde Belling.

— Bineînţeles, spuse Miranda. Ştiu totul despre ea. E una foarte obişnuită. Toată lumea ştie despre ea, şi e tare plictisitor. Oamenii aruncă bani în ea, nu mai are apă deloc, aşa că nu se aude nici un pleosc!

— Atunci îmi pare rău.

— Am să te anunţ când o voi găsi, îi promise Miranda.

— Nu trebuie să te încrezi în cuvintele unei vrăjitoare. Nu cred că a căzut vreun copil în ea. Cred că a căzut acolo vreo pisică şi s-a înecat.

— Ding dong del, în fântână-un motănel", ciripi Miranda. Se ridică. Trebuie să plec, mă aşteaptă mămica.

Coborî cu grijă de pe stâncă, le zâmbi celor doi bărbaţi şi o luă pe o potecă în pantă, din spatele pârâului.

— Ding dong del", repetă Poirot meditativ. Fiecare crede ce vrea să creadă, Michael Garfield. Avea sau n-avea dreptate?

Michael Garfield îl privi gânditor, apoi zâmbi.

— Are dreptate, răspunse el. Există o fântână, dar a fost astupată. Trebuie să fi fost periculoasă. Nu cred că a fost vreodată o fântână a dorinţelor. Doamna Goodbody povesteşte vrute şi nevrute. Este un pom al dorinţelor sau a fost odată – un fag, la jumătatea drumului în sus pe deal, în

jurul căruia oamenii se învârtesc de trei ori cu spatele şi apoi îşi pun o dorinţă.

— Ce s-a întâmplat cu el? Nu se mai învârtesc în jurul lui?

— Nu, a fost trăsnit acum vreo şase ani… Despicat în două. Aşa că legenda s-a dus pe apa sâmbetei.

— I-ai spus Mirandei despre el?

— Nu. M-am gândit s-o las cu fântâna ei. Un fag trăsnit n-ar avea prea mult haz, nu?

— Trebuie să plec, spuse Poirot.

— Vă întoarceţi la prietenul dumneavoastră, poliţistul?

— Da.

— Păreţi obosit.

— Sunt obosit, recunoscu Hercule Poirot. Sunt extrem de obosit.

— V-aţi simţi mai bine în pantofi de pânză sau în sandale.

— Ah, ça non!

— Înţeleg. Sunteţi teribil de ambiţios. Îl privi pe Poirot. Le tout ensemble arată foarte bine şi deosebit, îmi permit să mă refer la mustaţa dumneavoastră.

— Mă simt onorat că aţi remarcat.

— Problema e că nu poate trece neobservată. Poirot îşi lăsă capul într-o parte şi îl întrebă:

— Spuneaţi de desen că îl faceţi pentru că vreţi să vă amintiţi de Miranda. Asta înseamnă că plecaţi de aici?

— Da, aşa m-am gândit.

— Totuşi, mie mi se pare că sunteţi bien placé ici.

— O, da, minunat. Am o casă, micuţă, dar proiectată de mine şi am şi ocupaţia mea, dar îmi oferă mai puţine satisfacţii ca la început. Aşa că m-a apucat dorul de ducă.

— De ce ocupaţia vă oferă mai puţine satisfacţii?

— Pentru că oamenii vor să fac nişte lucruri mizerabile. Oameni care vor să-şi aranjeze grădinile, oameni care au cumpărat pământ şi-şi construiesc o casă şi vor să le proiectez o grădină.

— Nu vă ocupaţi şi de grădina doamnei Drake?

— Da, asta vrea. I-am sugerat câteva lucruri şi pare să fie de acord. Totuşi, nu prea am încredere în ea, adăugă gânditor.

— Adică n-o să vă lase să procedaţi cum doriţi?

— Ea va dori să obţină ce şi-a propus şi, deşi o atrag ideile pe care i le-am prezentat, îşi va schimba brusc părerea, dorind cu totul altceva. Ceva util, scump şi care să impresioneze.

Mă va controla, împingându-mă de la spate. Va insista să-i pun în practică propriile idei, eu nu voi accepta şi ne vom certa. Şi nu numai cu doamna Drake, ci şi cu alţi vecini. Sunt foarte cunoscut şi nu trebuie să rămân într-un loc anume. Aş putea găsi un alt colţişor în Anglia, Normandia sau Bretania.

— Undeva unde puteţi îngriji, ajuta natura. Undeva unde puteţi experimenta sau puteţi planta lucruri ciudate care n-au mai crescut acolo niciodată, unde nici soarele nu pârjoleşte, nici îngheţul nu distruge. O bucată bună de pământ nefolosit, unde să simţi că te-ai întors în grădina lui Adam. Întotdeauna aţi fost neliniştit?

— N-am prins nicăieri rădăcini.

— Aţi fost în Grecia?

— Da, şi mi-ar mai plăcea să mă întorc acolo. Da, în acel loc ai de unde alege. O grădină pe un deal grecesc. Ar putea fi doar chiparoşi, nimic altceva. Şi stâncă goală. Dar dacă vrei, oare ce nu se poate face?

— O grădină în care să se plimbe zeii…

— Da. Citiţi gândurile oamenilor, nu-i aşa, domnule Poirot?

— Aş vrea. Sunt atâtea lucruri pe care aş dori să le ştiu şi nu le ştiu…

— Acum vă referiţi la ceva prozaic, nu?

— Din nefericire, da.

— Incendiere, crimă sau moarte subită?

— Mai mult sau mai puţin. Nu mă gândeam la incendiu. Spuneţi-mi, domnule Garfield, sunteţi aici de ceva timp. Aţi cunoscut un tânăr pe nume Lesley Ferrier?

— Da, îmi aduc aminte de el. Lucra la o firmă de avocaţi din Medchester, nu? Fullerton, Harrison şi Leadbetter. Lin funcţionar mărunt, cam aşa ceva. Un tip chipeş.

— A murit pe neaşteptate, nu?

— Da. A fost înjunghiat într-o seară. Probleme cu femeile, bănuiesc. Toţi cred că cei de la poliţie ştiu destul de bine cine e făptaşul, dar nu au probele necesare. Se încurcase cu o femeie pe nume Sandra – nu-mi aduc aminte numele ei de familie – Sandra Nu-ştiu-cum. Da. Soţul ei era proprietarul cârciumii de aici. Ea şi cu Lesley aveau o aventură, apoi Lesley a început să-i facă curte altei fete. Cam asta s-a întâmplat.

— Şi Sandrei nu i-a plăcut?

— Nu, nu i-a plăcut deloc. Ştiţi, el avea mare succes la fete. Avea vreo două-trei prietene.

— Toate erau englezoaice?

— Oare de ce mă întrebaţi asta? Nu, nu cred că se limita numai la englezoaice, atât timp cât înţelegeau ce le spunea el în engleză şi el pricepea ce-i spuneau ele.

— Apăreau, din când în când, prin zonă şi fete străine, nu?

— Sigur că da. Există vreun loc unde să nu dai de ele? Fete au pair – sunt o parte din viaţa noastră. Urâte, frumoase, cinstite, necinstite, unele care fac bine unor mame abătute sau nu le sunt de nici un folos şi altele care dispar de acasă.

— Ca Olga, de exemplu?

— Aşa cum spuneţi, precum Olga.

— Lesley a fost prieten cu Olga?

— O, asta vă interesează. Da, a fost. Nu cred că doamna Llewellyn-Smythe ştia prea multe. Olga era precaută. Vorbea, cu gravitate, despre cineva din ţara ei cu care spera să se căsătorească. Nu ştiu dacă era adevărat sau inventa. Cum spuneam, tânărul Lesley era atrăgător. Nu ştiu ce-a văzut la Olga – nu era o mare frumuseţe. Totuşi – se gândi câteva clipe – avea o bogăţie sufletească. Un tânăr

englez consideră acest fapt atrăgător. Oricum, lui Lesley aşa i s-a părut, iar celorlalte prietene ale sale nu le-a plăcut.

— Foarte interesant, spuse Poirot. Ştiam eu că-mi veţi da informaţiile de care am nevoie.

Michael Garfield îl privi curios.

— De ce? Despre ce e vorba? Ce legătură are Lesley? De ce răscoliţi tot trecutul?

— Păi, sunt unele lucruri care trebuie ştiute, pentru a vedea cum au evoluat. Scormonesc chiar şi în trecutul mai îndepărtat. Înainte ca Olga Seminoff şi Lesley Ferrier să se fi întâlnit, în secret, fără ştirea doamnei Llewellyn-Smythe.

— De fapt, nu sunt sigur de asta. E numai… Să zicem… O închipuire. Îi întâlneam destul de des, dar Olga nu mi-a făcut niciodată confidenţe. Cât despre Lesley Ferrier, abia l-am cunoscut.

— Vreau să mă întorc şi mai mult în trecut. Am înţeles că a avut anumite neplăceri.

— Aşa cred. Da, cam aşa circulau zvonurile pe aici. Domnul Fullerton l-a luat sub aripa sa protectoare şi a sperat să facă din el un om cinstit. E un tip de treabă, bătrânul Fullerton.

— Mi se pare că infracţiunea de care se făcuse vinovat a fost un fals.

— Da.

— Era la prima abatere şi i s-au acordat circumstanţe atenuante. Avea o mamă bolnavă sau un tată beţiv, sau ceva asemănător. Oricum, a scăpat ieftin.

— N-am auzit amănuntele. La început, mi se pare că furase ceva, iar contabilii chemaţi l-au descoperit. Nu ştiu prea multe, doar din auzite. Fals. Da, de asta l-au învinuit, de fals.

— Şi când a murit doamna Oewellyn-Smythe şi s-a deschis testamentul, s-a descoperit că acesta fusese falsificat.

— Da, înţeleg la ce vă gândiţi, şi anume că există o legătură între cele două lucruri.

— Un om, care până la un anumit punct a reuşit să falsifice foarte bine ceva; un om care s-a împrietenit cu o fată, care ar fi moştenit o mare parte dintr-o avere fabuloasă, dacă testamentul ar fi fost acceptat.

— Da, da, aşa e.

— Fata şi bărbatul care comisese falsul erau prieteni apropiaţi. Se despărţise de prietena lui şi se apropiase de fata străină.

— Sugeraţi că testamentul a fost falsificat de Lesley Ferrier?

— Aşa se pare, nu?

— S-a zis că Olga putea să-i imite scrisul doamnei Llewellyn-Smythe foarte bine, dar mie mi s-a părut, întotdeauna, cam îndoielnic. Ea scria scrisorile de mână în locul doamnei Llewellyn-Smythe, dar nu cred că erau aşa de asemănătoare. Insuficient să treacă la o cercetare atentă. Dar dacă ea şi Lesley au fost implicaţi împreună, atunci lucrurile se schimbă, îndrăznesc să spun că el s-ar fi priceput destul de bine la treaba asta şi, probabil, se mândrea că totul merge ca pe roate. Dar pe de altă parte, trebuie să fi fost sigur şi când a comis primul furtişag, şi totuşi l-au prins, aşa încât l-au depistat şi de data asta. Când totul a ieşit la iveală, avocaţii au început să răscolească şi să-i facă greutăţi, iar experţi grafologi au fost chemaţi să verifice lucrurile şi au început să pună întrebări, poate că Olga şi-a pierdut cumpătul şi s-a certat cu Lesley. Ea s-a evaporat sperând ca el să fie tras la răspundere. Scutură energic din cap. De ce aţi venit să-mi vorbiţi despre asemenea lucruri, în grădina mea frumoasă?

— Voiam să ştiu.

— E mai bine să nu ştii. E mai bine să nu ştii niciodată. Mai bine să laşi lucrurile aşa cum sunt. Să nu forţezi, să nu pândeşti, să nu-ţi bagi nasul peste tot.

— Vreţi frumuseţe, zise Hercule Poirot. Frumuseţe cu orice preţ. Eu doresc numai adevărul, mereu numai adevărul.

Michael Garfield râse.

— Duceţi-vă cu prietenii dumneavoastră poliţişti şi lăsaţi-mă pe mine în paradisul meu. Piei din faţa mea, Satană!

Capitolul 21

Poirot urcă dealul. Deodată nu mai simţi că-l dor picioarele. Avusese o revelaţie. Potrivirea lucrurilor la care se gândise şi pe care le simţise, despre care ştiuse că au legătură, numai că nu înţelesese cum se legau. Era conştient de pericol… Pericolul în care s-ar fi aflat cineva, în orice moment, dacă nu s-ar lua măsuri pentru prevenirea lui. Pericol grav.

Elspeth Mackay ieşi să-l întâmpine.

— Arătaţi epuizat. Veniţi şi luaţi loc.

— Fratele dumneavoastră e aici?

— Nu, s-a dus la secţie. Cred că s-a întâmplat ceva.

— S-a întâmplat ceva? Tresări. Aşa de repede? Nu e posibil.

— Poftim? Se miră Elspeth. Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic, nimic. S-a întâmplat ceva, cuiva, nu?

— Da, dar nu ştiu exact cui. Oricum, Tim Raglan a sunat şi l-a rugat să se ducă acolo. Vă aduc o ceaşcă cu ceai?

— Nu, mulţumesc, refuză politicos Poirot, dar cred… Că mă voi întoarce acasă. Nu-i surâdea perspectiva unui ceai negru, amar. Se gândi la o scuză bună care ar masca orice semn al unor maniere proaste. Ştiţi, picioarele. Nu sunt încălţat potrivit pentru mersul la ţară. Ar trebui să-mi schimb pantofii.

Elspeth Mackay se uită la el.

— Da, nu sunt. Lacul strânge. Apropo, aveţi o scrisoare cu timbre străine. E trimisă din străinătate, prin bunăvoinţa comisarului Spence, Pine Crest… Mă duc să vi-o aduc.

Se întoarse în câteva clipe şi îi înmână scrisoarea.

— Dacă nu vă trebuie plicul, daţi-mi-l pentru unul dintre nepoţi… Colecţionează timbre.

— Desigur.

Poirot desfăcu scrisoarea şi îi dădu plicul. Ea îi mulţumi şi intră în casă. Poirot despături hârtia şi citi.

Serviciul străin al domnului Goby funcţiona cu aceeaşi competenţă pe care i-o demonstrase şi cel britanic. Nu precupeţise nici un efort şi obţinuse repede rezultatele.

Într-adevăr, rezultatele nu erau foarte spectaculoase, dar Poirot nici nu se aşteptase la altceva.

Olga Seminoff nu se întorsese în oraşul ei natal. Nu mai avea nici o rudă în viaţă, doar o prietenă, o femeie mai în vârstă, cu care coresponda destul de rar, povestindu-i despre viaţa ei în Anglia. Se înţelesese bine cu patroana ei, care uneori se arăta exigentă, alteori generoasă.

Ultimele scrisori primite de la Olga erau de acum un an şi jumătate. În ele pomenea de un tânăr. Făcea aluzie la faptul că se gândeau la căsătorie, dar tânărul, al cărui nume nu-l menţiona, trebuia – spunea ea – să-şi croiască un drum în viaţă, aşa că nimic nu se putea stabili. În ultima scrisoare vorbea, fericită, despre viitorul lor bun. Când n-a mai primit scrisori, prietena ei mai vârstnică a presupus că Olga se măritase cu englezul ei şi îşi schimbase adresa. Lucrurile astea se întâmplau adesea, când fetele plecau în Anglia. Dacă se căsătoreau şi erau fericite nu mai scriau.

Ea nu se îngrijorase.

Se potrivea, se gândi Poirot. Lesley vorbise despre căsătorie, dar probabil nu cu intenţii serioase. Doamna Llewellyn-Smythe era descrisă ca fiind „generoasă”. Lesley primise bani de la cineva, probabil de la Olga (bani pe care îi primise de la angajator), ca să-l determine să facă falsul în numele ei.

Elspeth Mackay ieşi din nou pe terasă. Poirot o întrebă dacă bănuia că existase vreo legătură între Olga şi Lesley. Femeia se gândi o clipă. Apoi oracolul vorbi:

— Dacă a fost ceva, atunci au ţinut totul secret. N-a existat nici un zvon despre cei doi. De obicei, într-un loc ca acesta, veştile circulă imediat.

— Tânărul Ferrier umbla cu o femeie măritată. Ar fi putut-o avertiza pe fată să nu-i spună nimic despre el stăpânei sale.

— Foarte posibil. Doamna Smythe ştia că Lesley Ferrier era un tip de soi rău, şi ar fi avertizat-o pe fată să nu aibă nimic de-a face cu el.

Poirot împături scrisoarea şi o băgă în buzunar.

— Să vă aduc un ceai?

— Nu, nu… Trebuie să mă întorc la hotel să-mi schimb pantofii. Ştiţi cumva când se întoarce fratele dumneavoastră?

— N-am idee. Nici măcar n-au spus ce treabă au cu el.

Poirot porni spre hotel. Se afla doar la câteva sute de metri. Când se apropie, observă că uşa era deschisă, iar proprietara, o femeie veselă de vreo treizeci de ani, îi ieşi în întâmpinare.

— Vă aşteaptă o doamnă… E de ceva vreme aici. I-am spus că nu ştiu exact unde aţi plecat sau când vă întoarceţi, dar a zis că aşteaptă. Adăugă: E doamna Drake. E într-o stare! De obicei e foarte calmă, dar cred că a suferit un fel de şoc. E în salon. Să vă aduc nişte ceai cu…

— Nu, răspunse Poirot. Mai bine nu! Să ascult mai întâi ce are de zis.

Deschise uşa şi intră în salon. Rowena Drake stătea la fereastră. Nu era fereastra care dădea spre poteca de la intrare, aşa că nu-l văzuse venind. Se întoarse brusc la auzul uşii.

— Monsieur Poirot. În sfârşit. Mi s-a părut o veşnicie!

— Îmi cer scuze, madame. M-am plimbat prin Quarry Wood şi am mai stat de vorbă cu prietena mea, doamna Oliver. Şi am vorbit şi cu doi băieţi – Nicholas şi Desmond.

— Nicholas şi Desmond? Da, îi ştiu. Mă întreb… O! Mă gândesc la o mulţime de lucruri.

— Sunteţi tulburată, rosti Poirot blând.

Nu-şi închipuia că o s-o vadă vreodată pe Rowena Drake tulburată; nu mai era femeia stăpână pe situaţie care

aranja totul, impunându-le celorlalţi deciziile sale.
— Aţi auzit, nu-i aşa? Întrebă ea. O, dar poate că nu.
— Ce să aud?
— Ceva îngrozitor. El… El a murit. Cineva l-a omorât.
— Cine a murit, madame?
— Atunci n-aţi auzit încă. E încă un copil şi am crezut… Ce proastă am fost! Trebuia să vă fi spus. Trebuia să vă fi povestit când m-aţi întrebat. Mă simt îngrozitor… Îngrozitor de vinovată că m-am gândit că ştiu mai bine ce e de făcut… Dar am avut intenţiile cele mai bune, Monsieur Poirot, chiar le-am avut.
— Luaţi loc, madame, luaţi loc. Calmaţi-vă şi spuneţi-mi. A mai murit un copil… Alt copil?
— Fratele ei, anunţă doamna Drake. Leopold.
— Leopold Reynolds?
— Da. I-au găsit trupul pe o cărare de pe câmp. Probabil că venea acasă de la şcoală şi s-a îndreptat spre pârâul din apropiere să se joace. Cineva l-a ţinut cu capul în pârâu – l-a ţinut cu capul în apă.
— La fel cum a făcut şi cu Joyce?
— Da, da. Trebuie să fie… Să fie vreun fel de nebunie. Şi nu ştie nimeni cine e responsabil, ceea ce mi se pare îngrozitor Nimeni n-are nici cea mai mică idee. Şi eu am crezut că ştiu. Am fost convinsă… Da, un lucru foarte urât.
— Trebuie să-mi povestiţi, madame.
— Da, vreau să vă spun. Am venit să vă mărturisesc, fiindcă aţi venit la mine după ce aţi discutat cu Elizabeth Whittaker. După ce vă spusese că ceva mă speriase. Că văzusem ceva. Ceva în holul casei mele. V-am spus că n-am văzut nimic şi că nimic nu m-a speriat pentru că, ştiţi, m-am gândit… Se opri.
— Ce aţi văzut?
— Trebuia să vă fi spus atunci. Am văzut uşa de la bibliotecă deschizându-se, deschizându-se cu multă grijă şi… Şi el a ieşit. Dar n-a ieşit să plece. A stat doar în prag, apoi a tras repede uşa şi a intrat înăuntru.

— Cine era?

— Leopold. Leopold, copilul care a fost acum ucis. Vedeţi, am crezut, am… O, ce greşeală, ce greşeală de neiertat. Dacă v-aş fi spus, poate… Poate aţi fi descoperit cine se afla în spatele crimei.

— V-aţi gândit… V-aţi gândit că Leopold îşi omorâse sora? La asta v-aţi gândit?

— Da, la asta m-am gândit. Bineînţeles, nu pe moment, pentru că nu ştiam că ea murise. Dar avea o privire ciudată, întotdeauna a avut o privire ciudată. Într-un fel îţi era puţin frică de el pentru că simţeai că nu e… că ceva nu e în ordine cu el. Foarte deştept, având coeficientul de inteligenţă foarte ridicat, dar totuşi nu întreg la minte. Şi m-am gândit: „Ce caută Leopold acolo, în loc să fie la Snapdragon? Ce-o fi făcând de arată aşa de îngrozit?” Apoi am uitat, dar m-a îngrijorat felul în care arăta. De aceea am scăpat vaza. Elizabeth m-a ajutat să strâng cioburile, m-am întors la Snapdragon şi am uitat. Până când am găsit-o pe Joyce. Atunci m-am gândit…

— Că Leopold o făcuse?

— Da. Da, la asta m-am gândit. Asta explica felul în care se uita. Am crezut că ştiu. Întotdeauna – toată viaţa am crezut că mă pricep la lucruri, că am mereu dreptate. Şi m-am înşelat amarnic. Vedeţi, faptul că a fost omorât trebuie să însemne cu totul altceva. Trebuie să se fi dus acolo şi să o fi găsit… Moartă…, ceea ce l-a şocat şi l-a înspăimântat. Aşa că a vrut să iasă din cameră fără să fie văzut şi cred că a ridicat privirea, m-a zărit, s-a întors în cameră, a închis uşa şi a aşteptat până să nu mai fie nimeni pe hol, ca să poată ieşi. Dar nu pentru că o omorâse. Nu, doar şocul de a o fi descoperit moartă.

— Şi totuşi, n-aţi spus nimic. Nu aţi spus pe cine aţi văzut, nici chiar după ce moarta a fost descoperită?

— Nu, n-am putut. Ştiţi, el e atât de mie… Era aşa de mic, cred că aşa ar trebui să spun acum. Zece. Zece, unsprezece ani cel mult şi… Am simţit că nu putea să-şi fi dat seama ce

făcuse, nu putea fi vina lui. Moral, nu era vinovat. Mereu a fost mai ciudat şi m-am gândit că există tratamente. Să nu las totul pe seama poliţiei. Să nu fie trimis într-un loc anume.

Am crezut că există tratamente psihologice speciale pentru el, dacă era necesar. Trebuie să credeţi că am fost bine intenţionată.

„Ce cuvinte triste, se gândea Poirot, unele dintre cele mai triste cuvinte din lume.” Doamna Drake părea să-i ghicească gândurile.

— Da, spuse ea, am făcut-o spre binele lui. Am avut intenţii bune. Întotdeauna ai impresia că ştii ce-i mai bine pentru alţii, dar nu e aşa. Pentru că, vedeţi, motivul pentru care părea aşa de speriat se datora faptului că ori îl văzuse pe criminal, ori văzuse ceva care putea indica făptaşul. Ceva ce l-a determinat pe ucigaş să nu se mai simtă în siguranţă. Aşa că… Aşa că a aşteptat până l-a prins pe băiat singur şi l-a înecat în pârâu, ca să nu vorbească, să nu povestească. Dacă v-aş fi spus sau aş fi spus poliţiştilor, sau cuiva, dar m-am gândit că eu ştiu mai bine ce e de făcut…

— Chiar astăzi, zise Poirot, după ce tăcu câteva clipe, uitându-se la doamna Drake cum încerca să-şi controleze suspinele, mi s-a spus că Leopold avea o mulţime de bani în ultimul timp. Cineva trebuie să-l fi plătit ca să tacă din gură.

— Dar cine… cine?

— Vom afla, zise Poirot. De acum nu mai durează mult.

Capitolul 22

Lui Hercule Poirot nu-i stătea în fire să ceară părerea altora. De obicei se mulţumea cu propriile păreri. Totuşi, erau cazuri când făcea excepţii. Acesta era unul dintre ele. Avusese cu Spence o mică discuţie, apoi Poirot luase legătura cu o firmă de închiriat maşini şi, după o altă discuţie cu prietenul său, inspectorul Raglan, plecă. Aranjase ca şoferul să-l ducă la Londra, dar se oprise o dată pe drum. La Elms. Îi spuse şoferului că n-o să întârzie mult

– cel mult un sfert de oră şi ceru s-o vadă pe domnişoara Emlyn.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la ora asta. Cu siguranţă sunteţi la cină.

— Nu-i nimic, Monsieur Poirot, sunt încredinţat că nu m-aţi deranja de la cină, dacă n-aţi avea un motiv serios pentru care aţi venit.

— Sunteţi foarte amabilă. Sincer să fiu, am nevoie de sfatul dumneavoastră.

— Chiar aşa?

Domnişoara Emlyn păru uşor surprinsă. De fapt, mai mult decât surprinsă, părea sceptică.

— Asta nu prea vă caracterizează, Monsieur Poirot. Nu sunteţi, de obicei, satisfăcut cu propriile dumneavoastră opinii?

— Da, sunt mulţumit cu părerile mele, dar m-aş simţi mai bine dacă cineva, ale cărui păreri le respect, ar fi de acord cu ele.

Directoarea tăcu, dar îl privi întrebătoare.

— Ştiu cine a omorât-o pe Joyce Reynolds. Cred că şi dumneavoastră ştiţi.

— N-am spus asta, zise domnişoara Emlyn.

— Nu, n-aţi spus-o. Şi asta mă face să cred că v-aţi format doar o părere.

— O bănuială? Se miră domnişoara Emlyn pe un ton plin de răceală.

— Aş prefera să nu folosesc acest cuvânt. Aş prefera să spun că aveţi o părere de neclintit.

— Foarte bine, atunci. Recunosc că am o părere de neclintit. Asta nu înseamnă că am s-o împărtăşesc cu dumneavoastră.

— Ceea ce aş dori să fac, mademoiselle, e să scriu patru cuvinte pe o foaie de hârtie. O să vă întreb dacă sunteţi de acord cu cele patru cuvinte pe care le-am scris.

Domnişoara Emlyn se ridică. Se îndreptă către biroul ei, în cealaltă parte a camerei, luă o bucată de hârtie şi i-o întinse

lui Poirot.
— Mă interesează, spuse ea, patru cuvinte…
Poirot îşi scoase stiloul din buzunar, le scrise, îndoi hârtia şi i-o dădu. Domnişoara Emlyn o luă, o desfăcu şi o ţinu în mână uitându-se la ea.
— Deci? Întrebă Poirot.
— Cu două cuvinte de pe hârtie sunt de acord, da. Cu celelalte două e mai dificil. Nu am dovezi şi, într-adevăr, ideea nu mi-a trecut prin cap.
— Dar în cazul primelor două cuvinte aveţi dovezi solide?
— Aşa cred, da.
— Apă, rosti Poirot, gânditor. De îndată ce aţi auzit asta, aţi ştiut. De îndată ce am auzit cuvântul, am ştiut. Dumneavoastră sunteţi sigură, eu sunt sigur. Şi acum, zise Poirot, un băiat a fost înecat într-un pârâu. Aţi auzit?
— Da. M-a sunat cineva şi mi-a spus. Fratele lui Joyce. Ce legătură avea?
— Voia bani, spuse Poirot. I-a primit. Şi, când s-a ivit ocazia, a fost înecat în pârâu. Vocea lui nu se schimbase, dar timbrul nu mai era cald, ci aspru. Persoana care mi-a spus era plină de compasiune. Tulburată emoţional. Dar eu nu sunt aşa. Foarte tânăr acest al doilea copil care a murit, dar moartea lui n-a fost un accident. A fost, ca multe lucruri în viaţă, rezultatul acţiunilor sale. Voia bani şi şi-a asumat un risc. Era destul de deştept, de viclean ca să-şi dea seama că risca, dar voia banii. Avea zece ani, dar cauza şi efectul sunt cam la fel la vârsta lui, ca şi la treizeci, cincizeci sau nouăzeci. Ştiţi primul lucru la care mă gândesc în acest caz?
— Cred că vă gândiţi mai întâi la dreptate, nu la compasiune, spuse domnişoara Emlyn.
— Din punctul meu de vedere, mila nu-l mai poate ajuta pe Leopold. Nu mai poate fi ajutat. Dreptatea, dacă se face dreptate – şi noi doi cred că gândim la fel – dreptatea nu-l mai poate salva pe Leopold. Dar l-ar putea salva pe un alt Leopold, i-ar salva viaţa unui alt copil, dacă ne grăbim. Nu e

în siguranţă, un criminal care a ucis nu doar o dată, care recurge la crimă pentru a se simţi în siguranţă. Mă duc la Londra să mă întâlnesc cu anumite persoane şi să discutăm o anumită abordare. Să-i conving, poate, de certitudinile mele în acest caz.

— S-ar putea să fie complicat, spuse domnişoara Emlyn.

— Nu, nu cred. Căile şi mijloacele vor fi dificile, dar sper să-i conving că ştiu ce se întâmplă, deoarece au capacitatea de-a înţelege minţile criminale. Aş vrea să vă mai rog un lucru. Am nevoie de părerea dumneavoastră. Doar de părerea dumneavoastră, nu şi de dovezi. Părerea dumneavoastră despre Nicholas Ransom şi Desmond Holland. M-aţi sfătui să am încredere în ei?

— Aş zice că amândoi sunt demni de încredere. Aşa cred. În multe privinţe se poartă extrem de prosteşte, dar numai în aspectele efemere ale vieţii. În general, sunt sănătoşi. Sănătoşi ca un măr fără viermi în el.

— Iar ne întoarcem la mere, observă Poirot cu tristeţe. Trebuie să plec, mă aşteaptă maşina şi mai am de făcut o vizită.

Capitolul 23

— Ai auzit ce se întâmplă la Quarry Wood? Întrebă doamna Cartwright, punând un pachet de Fluffy Flakelets şi Wonder White în coşul de cumpărături.

— Quarry Wood? Răspunse Elspeth Mckay, cea căreia îi vorbea doamna Cartwright. Nu, n-am auzit nimic deosebit în legătură cu asta. Alese un pachet de cereale. Cele două femei se aflau în supermarketul recent deschis, făcându-şi cumpărăturile de dimineaţă.

— Se spune că în acel loc copacii sunt periculoşi. Doi pădurari au ajuns acolo în această dimineaţă. Acolo, pe coasta dealului, unde e o pantă abruptă şi un copac care se înclină într-o parte. Se poate, presupun, ca un copac să cadă în aceste condiţii. Unul a fost lovit de trăsnet iarna trecută, dar cred că se afla ceva mai departe. Oricum, s-au

apucat de săpat în jurul copacilor. Păcat. O să facă o mare dezordine.

— Ei bine, făcu Elspeth Mckay, eu zic că ştiu ei ce fac. Presupun că cineva i-a chemat.

— Au adus şi doi oameni de la poliţie, să se asigure că nu se apropie nimeni de acel loc. Să aibă grijă să ţină lumea la distanţă de ceea ce se întâmplă. Au spus că vor să descopere mai întâi copacii bolnavi.

— Am înţeles, spuse Elspeth Mckay.

Poate că înţelesese. Nu că i-ar fi spus cineva, dar lui Elspeth nu trebuia niciodată să îi spui.

II

Ariadne Oliver netezi o telegramă pe care o primise la uşă. Era atât de obişnuită să primească telegrame prin telefon, când trebuia să caute înnebunită un creion ca să le noteze şi să insiste că voia să i se trimită o copie de confirmare, încât fu destul de uimită să primească din nou ceea ce ea numea „o telegramă adevărată”.

VA ROG, ADUCEŢI-LE PE DOAMNA BUTLER ŞI PE MIRANDA LA APARTAMENTUL DVS. DE ÎNDATA. NU E TIMP DE PIERDUT. IMPORTANT SA CONSULTE DOCTOR PENTRU OPERAŢIE.

Se duse în bucătărie unde Judith Buder făcea jeleu de gutui.

— Judy, zise doamna Oliver, du-te şi împachetează câteva lucruri, mă întorc la Londra, iar tu şi Miranda veniţi cu mine.

— Foarte drăguţ din partea ta, Ariadne, dar am multe lucruri de făcut aici. Oricum, nu ai de ce să te grăbeşti să pleci azi, nu-i aşa?

— Ba da, aşa mi s-a zis, spuse doamna Oliver.

— Cine ţi-a zis, menajera?

— Nu, spuse doamna Oliver. Altcineva. Unul dintre puţinii oameni pe care îi ascult. Hai. Grăbeşte-te.

— Nu vreau să plec de acasă chiar acum. Nu pot.

— Trebuie să vii, zise doamna Oliver. Am pregătit maşina. Am adus-o în faţa uşii de la intrare. Putem să plecăm de îndată.

— Nu cred că vreau s-o iau pe Miranda. Aş putea s-o las aici cu cineva, cu familia Reynolds sau cu Rowena Drake.

— Miranda vine şi ea, o întrerupse hotărât doamna Oliver. Nu-mi mai face probleme, Judy. E ceva serios. Nu văd cum poţi măcar să te gândeşti să o laşi pe Miranda cu familia Reynolds. Doi dintre copiii Reynolds au fost omorâţi, nu?

— Da, da, e adevărat. Crezi că e ceva în neregulă cu acea casă. Adică e cineva acolo care… Ah, ce vreau să zic?

— Vorbim prea mult, zise doamna Oliver. Oricum, adăugă ea, dacă cineva va fi omorât, atunci se pare că cel mai probabil va fi Ann Reynolds.

— Ce se întâmplă cu familia asta? De ce trebuie să fie toţi omorâţi, unul după altul? O, Ariadne, este înspăimântător!

— Da, zise doamna Oliver, dar există situaţii când e normal să fii înspăimântat. Tocmai am primit o telegramă şi îi urmez instrucţiunile.

— A, n-am auzit telefonul.

— Nu a sosit prin telefon. A sosit la uşă.

Ezită un moment, după care i-o întinse prietenei sale.

— Ce înseamnă asta? Operaţie?

— La amigdale, probabil, zise doamna Oliver. Pe Miranda a durut-o gâtul săptămâna trecută, nu? Ei bine, ce poate fi mai credibil decât faptul că ar trebui dusă la un consult la un specialist ORL de la Londra?

— Eşti nebună sau ce, Ariadne?

— Probabil, zise doamna Oliver, nebună de legat. Haide. Mirandei îi va plăcea să stea la Londra. Nu ai de ce să-ţi faci griji. N-o să facă nici o operaţie. Asta e ceea ce se numeşte „acoperire” în poveştile cu spioni. O vom duce la teatru, la operă sau la balet, depinde ce gusturi are. În mare, ar fi mai bine să o ducem la balet.

— Mi-e frică, spuse Judith.

Ariadne Oliver se uita la prietena ei. Aceasta tremura uşor. Semăna mai mult ca oricând, gândi doamna Oliver, cu Ondine. Părea ruptă de realitate.

— Haide, o îndemnă doamna Oliver, i-am promis lui Hercule Poirot că te aduc odată ce îmi dă semnalul. Ei bine, mi-a dat semnalul.

— Ce se întâmplă aici? Se miră Judith. Nu înţeleg de ce am venit în acest sat.

— Mă întreb şi eu uneori de ce ai venit, zise doamna Oliver, dar nu există explicaţie pentru locurile în care oamenii se duc să trăiască. Un prieten de-al meu a plecat să locuiască în Moreton-in-the-Marsh zilele trecute. Spunea că dintotdeauna a vrut şi că s-a gândit mereu la asta. Intenţiona să se ducă acolo după ce se pensiona. I-am spus că n-am fost acolo, dar mi se părea că, după cum suna, sigur era un loc umed. Cum era de fapt? Mi-a spus că nici el nu ştie, pentru că nu se dusese niciodată în acel loc. Dar a vrut dintotdeauna să trăiască acolo. Şi era şi sănătos la minte, pe deasupra.

— Şi s-a dus?

— Da.

— I-a plăcut când a ajuns acolo?

— Ei bine, nu am aflat încă, zise doamna Oliver. Dar oamenii sunt foarte ciudaţi, nu-i aşa? Lucrurile pe care vor să le facă, lucrurile pe care pur şi simplu trebuie să le facă… Se duse în grădină şi strigă: Miranda, mergem la Londra.

Miranda se apropie încet de ele.

— Mergem la Londra?

— Ariadne ne va duce cu maşina, zise mama ei. Vom merge şi la teatru. Doamna Oliver crede că ne poate face rost de bilete la balet. Ţi-ar plăcea să mergi la balet?

— Aş fi încântată, zise Miranda. Ochii i se luminară. Trebuie să mă duc să-mi iau la revedere de la un prieten mai întâi.

— Practic, plecăm chiar acum.

— Nu întârzii, dar trebuie să dau nişte explicaţii. Sunt lucruri pe care am promis să le fac.

O luă la fugă prin grădină şi dispăru pe poartă.

— Cine sunt prietenii Mirandei? Întrebă doamna Oliver, un pic curioasă.

— N-am ştiut niciodată, zise Judith. Ştii, ea nu împărtăşeşte nimic cu nimeni. Uneori cred că singurele lucruri pe care simte că-i sunt prieteni sunt păsările din pădure. Sau veveriţele sau lucruri de genul acesta. Cred că toată lumea o place, dar nu ştiu să aibă prieteni anume. Adică, nu invită fete acasă la ceai sau chestii de genul ăsta. Nu atât de mult cum fac alte fete. Cred că cea mai bună prietenă a ei era Joyce Reynolds. Adăugă vag: Joyce obişnuia să îi povestească lucruri fantastice despre elefanţi şi tigri. Se ridică. Ei bine, presupun că trebuie să mă duc şi să împachetez, dacă insişti. Dar nu vreau să plec de aici. Sunt o groază de lucruri pe care le am de făcut, cum e acest jeleu şi…

— Trebuie să vii, zise doamna Oliver. Era destul de hotărâtă în legătură cu acest lucru.

Judith cobora pe scări cu două valize exact când Miranda veni fugind pe uşa laterală, cu respiraţia tăiată.

— Nu luăm prânzul mai întâi? Întrebă ea.

În ciuda aspectului de spiriduş din pădure, era un copil sănătos căruia îi plăcea mâncarea.

— O să ne oprim să luăm prânzul pe drum, zise doamna Oliver. Ne oprim la The Black Boy în Haversham. Acolo ar fi potrivit. Este la trei sferturi de oră distanţă de aici şi servesc mâncare bună. Hai, Miranda, trebuie să plecăm.

— N-o să am timp să îi zic lui Cathie că nu pot să merg cu ea la film mâine. A, dar poate o s-o sun.

— Ei, hai, grăbeşte-te, îi zise mama ei.

Miranda fugi în sufragerie, unde se afla telefonul. Judith şi doamna Oliver puseră valizele în maşină. Miranda se întoarse din sufragerie.

— Am lăsat un mesaj, spuse gâfâind. Asta e tot pentru acum.

— Cred că eşti nebună, Ariadne, zise Judith, după ce urcară în maşină. Pur şi simplu, nebună. Ce se întâmplă?

— Vom afla la momentul potrivit, presupun, spuse doamna Oliver. Nu ştiu dacă eu sunt nebună sau el.

— El? Cine?

— Hercule Poirot, zise doamna Oliver.

III

În Londra, Hercule Poirot stătea într-o cameră cu alţi patru bărbaţi. Unul era inspectorul Timothy Raglan, arătând respectabil şi cu o expresie imperturbabilă, după cum obişnuia să fie în prezenţa superiorilor săi, şi al doilea era comisarul Spence. Al treilea era Alfred Richmond, şeful poliţiei comitatului, iar al patrulea, un bărbat cu o faţă dură, un om al legii, de la procuratură. Se uitau la Hercule Poirot cu diferite expresii, sau ceea ce s-ar putea numi nonexpresii.

— Păreţi destul de sigur, Monsieur Poirot.

— Sunt destul de sigur, spuse Hercule Poirot. Când un lucru se aranjează astfel, îţi dai seama că trebuie să fie aşa, şi cauţi motive care să demonstreze contrariul. Dacă nu găseşti astfel de motive, atunci eşti îndreptăţit să-ţi susţii propria opinie.

— Motivele par destul de complexe, dacă pot să mă exprim aşa.

— Nu, replică Poirot, nu chiar complexe. Dar atât de simple, încât este dificil să le vezi în mod clar.

Omul legii părea sceptic.

— Vom avea o dovadă clară în curând, interveni inspectorul Raglan. Bineînţeles, dacă s-a făcut vreo greşeală din acest punct de vedere…

— Ding dong del, în fântână nu-i un motănel?” spuse Hercule Poirot. Asta vrei să zici?

— Ei bine, trebuie să acceptaţi că este doar o presupunere din partea dumneavoastră.

— Încă de la început, dovezile indicau asta. Când o fată dispare, nu există prea multe motive. Primul este că a fugit cu un bărbat. Al doilea este că a murit. Orice altceva este exagerare şi, practic, nu se întâmplă niciodată.

— Nu mai există elemente esenţiale pe care vreţi să ni le aduceţi la cunoştinţă, Monsieur Poirot?

— Ba da. Am luat legătura cu o bine-cunoscută firmă imobiliară. Prieteni de-ai mei, specializaţi în industria imobiliară din Indiile de Vest, Marea Egee, Adriatică, Mediterană şi alte locuri. Clienţii lor sunt de obicei bogaţi. Aveţi aici o achiziţie recentă care ar putea să vă intereseze.

Întinse o hârtie împăturită.

— Credeţi că are vreo legătură?

— Sunt sigur că are.

— Credeam că vânzarea de insule era interzisă de respectivul guvern?

— Cu bani se găseşte de obicei o soluţie.

— Nu există nimic altceva asupra căruia să insistaţi?

— Este posibil ca în decurs de 24 de ore să am pentru dumneavoastră ceva ce va lămuri problema într-un fel sau altul.

— Şi anume?

— Un martor.

— Vreţi să spuneţi…

— Un martor la crimă.

Omul legii se uită la Poirot cu o neîncredere crescândă.

— Unde este martorul acum?

— În drum spre Londra, sper, şi am încredere.

— Păreţi… Tulburat.

— Aşa este. Am făcut tot ce am putut pentru a fi prudent, dar trebuie să admit că mi-e frică. Da, mi-e frică în ciuda măsurii de protecţie pe care am luat-o. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, ne aflăm – cum aş putea să zic? – ne aflăm în faţa cruzimii, reacţiilor rapide, lăcomiei împinse dincolo de orice limită umană cunoscută şi poate – nu sunt sigur, dar cred că este posibil – În faţa unei sclipiri, am putea

spune, de nebunie? Nebunie care nu se afla acolo de la început, ci a fost cultivată. O sămânţă care a prins rădăcini şi care creşte repede. Şi care acum poate că atacă, inspirând o atitudine mai degrabă inumană decât umană faţă de viaţă.

— Va trebui să mai ascultăm câteva opinii în legătură cu acest lucru, spuse omul legii. Nu ne putem pripi. Bineînţeles, foarte mult depinde de… Industria forestieră. Dacă este adevărat, va trebui să luăm raţionamentul de la capăt.

Hercule Poirot se ridică în picioare.

— Eu voi pleca. V-am spus tot ce ştiu şi toate lucrurile de care mi-e teamă că s-ar putea întâmpla. Voi ţine legătura cu dumneavoastră.

Le strânse tuturor mâna cu afectare şi plecă.

— Omul ăsta e un fel de măscărici, spuse omul legii. Nu credeţi că e un pic scrântit? Oricum se ţine bine la vârsta lui. Nu ştiu dacă te poţi baza pe facultăţile mintale ale unui om de această vârstă.

— Cred că te poţi baza pe el, zise şeful poliţiei. Cel puţin, asta e impresia mea. Spence, te cunosc de mulţi ani. Eşti unul dintre prietenii lui. Crezi că a devenit un pic senil?

— Nu, nu cred, spuse comisarul Spence. Care e părerea dumneavoastră, Raglan?

— Îl cunosc de puţin timp, domnule. La început am crezut că – ei bine, modul său de a gândi, ideile sale ar putea fi extravagante. Dar în mare, mi-am schimbat radical părerea. Cred că se va dovedi că are dreptate.

Capitolul 24

Doamna Oliver se aşează confortabil la o masă de la fereastra restaurantului The Black Boy. Era încă destul de devreme, aşa încât sala de mese nu se aglomerase. Judith Buder se întoarse numaidecât de la baie după ce îşi pudrase nasul şi ocupă locul din faţa ei, examinând meniul.

— Ce îi place Mirandei? Întrebă doamna Oliver. Am putea să comandăm şi pentru ea. Cred că se va întoarce într-un

minut.
— Îi place puiul prăjit.
— E uşor atunci. Dar ţie?
— O să aleg acelaşi lucru.
— Trei porţii de pui prăjit, comandă doamna Oliver. Se rezemă de spătar, studiindu-şi prietena.
— De ce te holbezi aşa la mine?
— Mă gândeam, zise doamna Oliver.
— La ce?
— La cât de puţine lucruri ştiu eu de fapt despre tine.
— Păi, la fel e cu toţi ceilalţi, nu?
— Vrei să zici că nu poţi şti niciodată totul despre cineva.
— Cam aşa ceva.
— Poate că ai dreptate, admise doamna Oliver. Ambele femei rămaseră tăcute o vreme.
— Sunt cam înceţi cu servirea aici.
— Vine acum, cred, spuse doamna Oliver. O chelneriţă sosi cu o tavă plină de farfurii.
— Miranda cam întârzie. Ştie unde este sala de mese?
— Da, bineînţeles că ştie. Am aruncat o privire înăuntru când am ajuns. Judith se ridică nerăbdătoare. Va trebui să merg să o aduc.
— Mă întreb dacă nu cumva are rău de maşină.
— Avea când era mică.
— Nu e la toaleta femeilor, spuse. Este o uşă acolo care dă în grădină. Poate a ieşit să se uite la vreo pasăre sau ceva. Ea aşa face.
— N-avem timp să ne uităm la păsări azi, spuse doamna Oliver. Du-te, caut-o, fa ceva. Trebuie să ne continuăm călătoria.

II

Elspeth Mckay înţepă nişte cârnaţi cu o furculiţă, îi puse pe o farfurie pe care o băgă în frigider şi începu să cureţe cartofi. Telefonul sună.
— Doamna Mckay? Aici sergentul Goodwin. Fratele dumneavoastră este?

— Nu. Este în Londra azi.

— L-am sunat acolo. A plecat. Când se întoarce, spuneţi-i că avem un rezultat pozitiv.

— Vreţi să spuneţi că aţi găsit un cadavru în fântână?

— N-are sens să ne ascundem. Deja vestea circulă.

— Cine este? Fata au pair?

— Aşa se pare.

— Biata fată, zise Elspeth. S-a aruncat ea sau cum?

— N-a fost sinucidere – a fost înjunghiată. Crimă mai mult ca sigur.

III

După ce mama ei părăsise toaleta femeilor, Miranda aşteptase un minut sau două. Apoi crăpă uşa, se uită cu precauţie afară, după care deschise uşa laterală către grădină şi alergă de-a lungul cărării care ducea în curtea din spate a ceea ce fusese cândva un han unde trăgeau diligenţele, transformat acum în garaj. Se duse la o uşă mică care permitea accesul într-o alee. Puţin mai jos, era parcată o maşină. Un bărbat cu sprâncene sure şi stufoase şi o barbă cenuşie stătea în maşină şi citea un ziar. Miranda deschise uşa şi se urcă pe locul de lângă şofer. Râse.

— Arăţi chiar amuzant.

— Râzi cât vrei, nu te opreşte nimeni.

Maşina porni, cobori de-a lungul aleii, o luă la dreapta, apoi la stânga, din nou la dreapta şi ieşi pe un drum secundar.

— Stăm bine cu timpul, spuse bărbatul cu barbă cenuşie. La momentul potrivit vei vedea securea aşa cum trebuie văzută. Şi Kilterbury Down, de asemenea. Minunată privelişte.

O maşină trecu vâjâind pe lângă ei la o distanţă atât de mică încât aproape că fură împinşi în gardul viu.

— Tineri idioţi, zise bărbatul cu barbă cenuşie.

Unul din tineri avea un păr lung care îi ajungea până la umeri şi ochelari mari, ca de bufniţă. Celălalt afişa un aspect spaniol cu favoriţi.

— Nu crezi că mama îşi va face griji în privinţa mea? Întrebă Miranda.

— Nu va avea timp să-şi facă griji pentru tine. Până când va apuca ea să se îngrijoreze, tu vei fi ajuns deja unde îţi doreşti să fii.

IV

În Londra, Hercule Poirot răspunse la telefon. Se auzi vocea doamnei Oliver.

— Am pierdut-o pe Miranda.

— Cum adică aţi pierdut-o?

— Luam prânzul la The Black Boy. Ea s-a dus la toaletă. Nu s-a mai întors. Cineva a zis că a văzut-o în maşină cu un bărbat în vârstă. Dar e posibil să nu fi fost ea. Se poate să fi fost altcineva. E…

— Ar fi trebuit să stea cineva cu ea. Niciuna din voi n-ar fi trebuit să o scape din ochi. V-am avertizat că e periculos. Doamna Butler este îngrijorată?

— Bineînţeles că este. Dumneata ce crezi? E înnebunită. Insistă să sunăm la poliţie.

— Da, acesta ar fi cel mai firesc lucru de făcut. Voi suna şi eu.

— Dar de ce ar fi Miranda în pericol?

— Nu ştii? Ar trebui să fi aflat până acum. A fost găsit cadavrul. Abia am aflat…

— Ce cadavru?

— Cadavrul din fântână.

Capitolul 25

— Este minunat, spuse Miranda, uitându-se în jur. Kilterbury Ring era un punct de atracţie local, deşi ruinele sale nu erau chiar faimoase. Fuseseră distruse cu multe sute de ani în urmă. Cu toate acestea, pe ici, pe colo, se înălţa câte un megalit lung şi somptuos, spunând povestea unui cult ritualic de demult. Miranda punea întrebări.

— De ce aveau toate aceste pietre aici?

— Pentru ritual. Cult ritualic. Sacrificiu ritualic. Înţelegi ce este sacrificiul, nu, Miranda?

— Cred că da.
— Trebuie să existe, vezi tu. Este important.
— Vrei să zici că nu este un fel de pedeapsă? Este altceva?
— Da. Este altceva. Mori pentru ca alţii să trăiască. Mori pentru ca frumuseţea să trăiască în continuare. Să ia fiinţă. Asta contează.
— Mă gândeam că poate…
— Da, Miranda?
— Mă gândeam că poate trebuie să mori pentru că ce ai făcut a omorât pe altcineva.
— Cine ţi-a băgat asta în cap?
— Mă gândeam la Joyce. Dacă nu i-aş fi zis, poate că n-ar fi murit, nu-i aşa?
— Poate că nu.
— Mi-am tot făcut griji de când a murit Joyce. Nu ar fi trebuit să îi spun, nu? I-am zis pentru că voiam să am şi eu ceva care să merite să îi povestesc. Ea fusese în India şi îmi tot povestea despre tigri, despre elefanţi, despre lucrurile aurii ce atârnau de ei, despre ornamentele şi hamurile lor de paradă. Şi, de asemenea, cred că… Dintr-odată voiam să ştie şi altcineva, pentru că, vezi, nu m-am prea gândit la asta înainte. Adăugă: A fost… A fost şi acela un sacrificiu?
— Într-un fel.
Miranda rămase gânditoare, după care spuse:
— Nu e timpul?
— Soarele nu este deocamdată în poziţia corectă. Încă cinci minute, probabil, şi apoi va cădea direct pe piatră.
Stăteau din nou în tăcere, lângă maşină.
— Acum, cred, zise tovarăşul Mirandei, uitându-se sus la cer, acolo unde soarele se topea la orizont. Acum este un moment minunat. Nu e nimeni aici. Nimeni nu vine aici la această oră a zilei să urce până în vârful lui Kilterbury Down pentru a vedea Kilterbury Ring. E prea frig în noiembrie şi sezonul murelor a trecut. O să îţi arăt întâi securea dublă. Securea dublă pe această piatră. Cioplită

acolo atunci când au venit din Micene sau din Creta acum sute de ani. E minunat, Miranda, nu-i aşa?

— Da, este grozav, spuse Miranda. Arată-mi-o.

Merseră până la piatra cea mai de sus. Lângă ea, zăcea una căzută şi un pic mai jos de-a lungul pantei era alta, uşor înclinată ca şi cum ar fi fost încovoiată de greutatea anilor.

— Eşti fericită, Miranda?

— Da, sunt foarte fericită.

— Iată semnul aici.

— Aceasta chiar e securea dublă?

— Da, este mâncată de vreme, dar aceasta este. Aici e simbolul. Pune mâna pe el. Şi acum – acum vom bea pentru trecut, pentru viitor şi pentru frumuseţe.

— O, ce drăguţ, exclamă Miranda.

O cupă aurie îi fu înmânată, iar tovarăşul ei îi turnă în ea un lichid auriu dintr-un termos.

— Are gust de fructe, de piersici. Bea-l, Miranda, şi vei fi chiar şi mai fericită.

Miranda luă cupa aurită. O mirosi.

— Da. Da, chiar miroase a piersici. O, uite, iată soarele. Roşu-auriu aprins – arătând ea şi cum ar sta pe marginea lumii.

El o întoarse către soare.

— Ţine cupa şi bea.

Supusă, se întoarse. Una din mâinile ei mai zăbovea încă pe piatra megalitică şi pe semnul aproape şters de pe ea. Tovarăşul ei stătea acum în spate. Pe sub piatra înclinată, mai jos pe deal, se furişară doi oameni, aplecaţi pe jumătate. Cei din vârf erau întorşi cu spatele şi nici măcar nu îi observară. Rapid, dar pe furiş, cei doi alergară în sus pe deal.

— Bea pentru frumuseţe, Miranda.

— Pe naiba! Spuse o voce din spatele lor.

O haină din catifea roz zbură deasupra unui cap, un cuţit fu aruncat dintr-o mână care se ridica încet. Nicholas

Ransom o prinse pe Miranda, ţinând-o strâns şi îndepărtând-o de ceilalţi doi care se luptau.

— Idioată ce eşti! Strigă Nicholas Ransom. Să vii aici cu un asasin scrântit. Trebuia să îţi dai seama ce faci.

— Într-un fel, mi-am dat seama, zise Miranda. Urma să fiu sacrificată, cred, pentru că, vezi tu, totul s-a întâmplat din cauza mea… Din cauza mea a fost omorâtă Joyce. Aşa că era corect ca eu să fiu sacrificată, nu-i aşa? Ar fi un fel de ucidere ritualică.

— Nu începe să vorbeşti tâmpenii despre ucideri ritualice. Au găsit-o pe cealaltă fată. Ştii, cea care lipsea de atâta timp. De vreo doi ani sau aşa ceva. Toată lumea credea că fugise pentru că falsificase testamentul. Nu fugise. Cadavrul ei a fost găsit într-o fântână.

— O! Ţipă dintr-odată Miranda speriată. Nu cumva în fântâna dorinţelor? Nu cumva în fântâna dorinţelor pe care îmi doream aşa de mult să o găsesc? O, nu vreau ca ea să fie în fântâna dorinţelor. Cine… cine a pus-o acolo?

— Aceeaşi persoană care te-a adus pe tine aici.

Capitolul 26

Din nou, patru bărbaţi stăteau uitându-se la Poirot. Timothy Raglan, comisarul Spence şi şeful poliţiei aveau privirea mulţumită a unor pisici care aşteaptă şi sunt sigure că vor primi din clipă în clipă o farfurioară cu smântână. Al patrulea bărbat avea încă expresia cuiva care exclude orice convingere.

— Ei bine, Monsieur Poirot, începu şeful poliţiei, dând startul discuţiilor şi lăsându-l pe omul de la procuratură să asiste la luarea depoziţiilor. Ne-am adunat toţi aici…

Poirot făcu o mişcare cu mâna. Inspectorul Raglan părăsi camera şi se întoarse conducând o femeie de vreo treizeci şi ceva de ani, o fată, şi doi tineri adolescenţi.

Îi prezentă şefului poliţiei.

— Doamna Buder, domnişoara Miranda Butler, domnul Nicholas Ransom şi domnul Desmond Holland.

Poirot se ridică şi luă mâna Mirandei.

— Aşază-te aici lângă mama ta, Miranda, domnul Richmond aici de faţă, în calitatea sa de şef al poliţiei, doreşte să îţi pună câteva întrebări. Vrea să îi răspunzi la ele. Are legătură cu ceva ce ai văzut – acum un an, aproape doi. I-ai spus asta unei persoane şi din câte înţeleg, doar unei singure persoane. Aşa este?

— I-am spus lui Joyce.

— Şi ce anume i-ai spus lui Joyce?

— Că am fost martora unei crime.

— I-ai mai spus cuiva?

— Nu. Dar cred că Leopold bănuia. Ştiţi, ascultă pe la uşi. Genul ăsta de lucruri. Îi place să ştie secretele oamenilor.

— Ştiai că Joyce Reynolds, în după-amiaza de dinainte de petrecerea de Halloween, a pretins că ea însăşi văzuse crima petrecându-se. E adevărat?

— Nu. Joyce repeta pur şi simplu ceea ce îi spusesem eu, dar a pretins că i se întâmplase ei.

— Vrei să ne spui acum ce anume ai văzut?

— N-am ştiut la început că era vorba de o crimă. M-am gândit că a fost un accident. Credeam că femeia se prăbuşise de undeva de sus.

— Unde se întâmpla asta?

— În Quarry Garden – În scobitura unde fusese fântâna. Stăteam sus pe crengile unui copac. Mă uitam la o veveriţă şi trebuia să nu fac nici un zgomot, altfel fug. Veveriţele sunt foarte iuţi.

— Spune-ne ce ai văzut.

— Un bărbat şi o femeie au ridicat-o şi au cărat-o de-a lungul potecii. M-am gândit că o duceau la un spital sau la Quarry House. Apoi femeia s-a oprit brusc şi a zis: „Cineva ne priveşte”, şi s-a uitat la copacul meu. M-a făcut să îmi fie cumva frică. Am rămas nemişcată. Bărbatul a spus: „Prostii”, şi şi-au continuat drumul. Am văzut că era sânge pe o eşarfa şi aveau un cuţit însângerat – şi m-am gândit că cineva încercase să îi omoare pe ei, iar eu am continuat să rămân nemişcată.

— Pentru că ţi-era frică?
— Da, dar nu ştiu de ce.
— Nu i-ai spus nimic mamei tale?
— Nu. Am zis că poate n-ar fi trebuit să fiu acolo să privesc. Şi apoi, următoarea zi, nimeni nu a spus nimic în legătură cu vreun accident, aşa că am uitat. Nu m-am mai gândit deloc la asta până când… Se opri brusc.

Şeful poliţiei deschise gura – apoi o închise. Se uită la Poirot şi făcu un gest aproape imperceptibil.

— Da, Miranda, până când?
— Era ca şi cum totul se întâmpla din nou. De data asta era o ciocănitoare verde, iar eu stăteam foarte nemişcată, privind-o din spatele unor tufişuri. Şi cei doi stăteau acolo vorbind – despre o insulă – o insulă grecească. El a spus ceva de genul: „Totul este aranjat. Este a noastră, putem merge acolo oricând vrem. Dar ar fi mai bine să o luăm încet deocamdată – să nu ne pripim". Şi apoi ciocănitoarea a zburat, şi eu m-am mişcat. Iar ea a spus: „Taci, fă linişte, cineva ne priveşte". Era exact felul în care o spusese şi înainte, şi avea exact aceeaşi privire, mi-a fost frică din nou şi mi-am adus aminte. Şi de data asta am ştiut. Am ştiut că ceea ce văzusem fusese o crimă şi că ceea ce cărau ei era un cadavru pe care voiau să îl ascundă undeva. Vedeţi, nu mai eram un copil. Ştiam… Lucrurile şi ceea ce înseamnă ele -sângele şi cuţitul, şi cadavrul ce atârna moale…

— Gând se întâmpla asta? Întrebă şeful poliţiei. Acum cât timp?

Miranda se gândi un moment.

— În martie, anul trecut – imediat după Paşte.
— Poţi să ne spui clar cine erau aceşti oameni, Miranda?
— Bineînţeles că pot. Miranda arăta uimită.
— Le-ai văzut feţele?
— Bineînţeles.
— Cine erau?
— Doamna Drake şi Michael…

Nu era un denunţ dramatic. Vocea îi era liniştită, oarecum surprinsă, dar demonstra convingere. Şeful poliţiei spuse:

— Nu ai zis nimănui. De ce?

— M-am gândit… M-am gândit că ar fi putut fi un sacrificiu.

— Cine ţi-a spus asta?

— Michael – el spunea că sacrificiile erau necesare.

— Îl iubeai pe Michael? Întrebă Poirot cu blândeţe.

— O da, spuse Miranda, îl iubeam foarte mult.

Capitolul 27

— Acum că în sfârşit te-am adus aici, spuse doamna Oliver, vreau să ştiu totul… Se uită la Poirot cu hotărâre şi îl întrebă sever: De ce n-ai venit mai devreme?

— Scuzele mele, madame, am fost foarte ocupat. Am fost chemat la poliţie.

— Infractorii sunt chemaţi să facă asta. Ce Dumnezeu te-a făcut să o suspectezi pe Rowena Drake că ar fi implicată într-o crimă? Nimeni nu s-ar fi gândit la asta.

— S-a întâmplat de îndată ce am primit indiciul esenţial.

— Ce numeşti dumneata indiciul esenţial?

— Apa. Voiam să găsesc pe cineva care a fost la petrecere şi care era ud, şi care n-ar fi trebuit să fie ud. Cine a omorât-o pe Joyce Reynolds ar fi trebuit neapărat să se ude. Ţii un copil viguros cu capul într-o găleată plină cu apă, deci se va împotrivi şi te va stropi, aşa încât sigur te vei uda. Prin urmare, e nevoie să se întâmple ceva care să ofere o explicaţie inocentă faptului că eşti ud. După ce toată lumea s-a strâns în sala de mese pentru jocul de Snapdragon, doamna Drake a luat-o pe Joyce cu ea în bibliotecă. Dacă gazda te roagă să te duci cu ea, în mod firesc te duci. Şi mai mult ca sigur, Joyce nu o suspecta pe doamna Drake. Tot ceea ce îi spusese Miranda a fost că asistase la o crimă. Astfel, Joyce a fost omorâtă, iar asasina s-a udat destul de mult cu apă. Trebuia să existe un motiv pentru asta şi ea a început să născocească unul. Avea nevoie de un martor pentru felul cum s-a udat. A aşteptat pe palier cu o vază

enormă de flori plină cu apă. În scurt timp, domnişoara Whittaker a ieşit din camera unde se desfăşura jocul de Snapdragon – era cald acolo. Doamna Drake s-a prefăcut că tresare nervos şi a dat drumul la vază, având grijă să se împroaşte cu apă, în timp ce vasul se spărgea în holul de dedesubt. A alergat pe scări, culegând împreună cu doamna Whittaker cioburile şi florile şi plângându-se de pierderea frumoasei ei vaze. A reuşit chiar să îi dea domnişoarei Whittaker impresia că văzuse ceva sau pe cineva ieşind din camera unde se comisese crima. Domnişoara Whittaker a luat de bună afirmaţia, dar atunci când i-a povestit incidentul domnişoarei Emlyn, aceasta şi-a dat seama de importanţa lui. Aşa încât a rugat-o pe domnişoara Whittaker să îmi relateze ce s-a întâmplat. Prin urmare, conchise Poirot, răsucindu-şi mustaţa, şi eu am aflat cine era ucigaşul lui Joyce.

— Şi Joyce nici măcar nu asistase vreodată la o crimă.

— Doamna Drake nu ştia asta. Dar suspectase mereu că cineva fusese de faţă în Quarry Wood, când ea şi Michael Garfield au ucis-o pe Olga Seminoff, şi că ar fi putut să vadă ce se întâmplase.

— Când ai ştiut dumneata că fusese de fapt Miranda, şi nu Joyce?

— De îndată ce simţul realităţii m-a forţat să accept verdictul universal că Joyce era o mincinoasă. Şi apoi, totul o indica pe Miranda. Ea se plimba frecvent în Quarry Wood, observând păsările şi veveriţele. Joyce era, după cum mi-a spus Miranda, prietena ei cea mai bună. Miranda mi-a zis: „Noi ne spunem totul”. Miranda nu era la petrecere, aşa încât mitomana Joyce putea folosi povestea prietenei sale cum că fusese martoră la o crimă – probabil pentru a te impresiona pe dumneata madame, bine-cunoscuta scriitoare de romane poliţiste.

— Da, bine, aruncă toată vina pe mine.

— Nu, nu.

— Rowena Drake, reflectă doamna Oliver. Încă nu îmi vine să cred.

— Avea toate calităţile necesare. M-am întrebat mereu, adăugă, ce fel de femeie era mai exact Lady Macbeth. Cum ar fi ea dacă am cunoaşte-o în viaţa reală? Ei bine, cred că eu am cunoscut-o.

— Şi Michael Garfield? Par o pereche nepotrivită.

— Interesant – Lady Macbeth şi Narcis, o combinaţie neobişnuită.

— Lady Macbeth, murmură doamna Oliver gânditoare.

— Era o femeie frumoasă, eficientă şi competentă, născută pentru a conduce, o actriţă neaşteptat de bună. Ar fi trebuit să o auzi deplângând moartea băieţelului Leopold şi suspinând în hohote într-o batistă uscată.

— Dezgustător.

— Îţi aduci aminte că te-am întrebat cine, după părerea dumitale, erau sau nu erau oameni buni.

— Michael Garfield era îndrăgostit de ea?

— Mă îndoiesc că Michael Garfield ar fi putut iubi pe altcineva în afară de el însuşi. Voia bani – mulţi bani. Poate că a crezut la început că o poate influenţa pe doamna Llewellyn-Smythe să îl îndrăgească până la a face un testament în favoarea lui – Însă doamna Llewellyn-Smythe nu era genul acela de femeie.

— Dar falsul? Încă nu înţeleg asta. Care a fost scopul?

— A creat confuzie la început. Prea mult fals, s-ar putea spune. Dar dacă ne gândim la asta, scopul era clar. Trebuia doar să ne amintim ce s-a întâmplat. Averea doamnei Llewellyn-Smythe i-a revenit în întregime Rowenei Drake. Codicilul scos la iveală era în mod atât de evident falsificat, încât orice avocat şi-ar fi dat seama. Ar fi fost contestat, iar în urma probelor experţilor, ar fi urmat să fie schimbat, astfel încât testamentul original ar fi intrat în vigoare. Întrucât soţul Rowenei Drake murise de curând, ea moştenea totul.

— Dar ce poţi spune despre codicilul pe care l-a văzut menajera?

— Presupunerea mea este că doamna Llewellyn-Smythe a descoperit că Michael Garfield şi Rowena Drake aveau o idilă – probabil înainte ca soţul ei să moară. Furioasă, doamna Llewellyn-Smythe a făcut un codicil la testamentul său, lăsând totul fetei au pair. Probabil tânăra i-a spus lui Michael despre asta – spera să se mărite cu el.

— Credeam că era vorba de tânărul Ferrier?

— Asta a fost o poveste plauzibilă pe care mi-a spus-o Michael. Nu a putut fi confirmată.

— Atunci, dacă el ştia că exista cu adevărat un codicil, de ce nu s-a căsătorit cu Olga pentru a pune astfel mâna pe bani?

— Pentru că se îndoia de faptul că ea ar putea cu adevărat să primească banii. Există ceea ce se numeşte abuz de influenţă. Doamna Llewellyn-Smythe era o femeie în vârstă şi bolnavă pe deasupra. Toate testamentele ei anterioare fuseseră în favoarea cunoştinţelor şi rudelor ei – testamente valabile şi raţionale, de genul celor pe care le aprobă tribunalele. Pe această fată din ţări străine nu o cunoştea decât de un an – şi nu avea nici un drept asupra ei. Acel codicil, chiar dacă era autentic, ar fi putut fi contestat. În plus, mă îndoiesc că Olga ar fi reuşit să cumpere o insulă grecească – sau că ar fi vrut măcar să facă asta. Nu avea prieteni influenţi sau contacte în cercurile de afaceri. Era atrasă de Michael, dar îl considera mai mult o partidă bună din punct de vedere matrimonial, care i-ar fi permis să trăiască în Anglia – ceea ce dorea ea să facă.

— Şi Rowena Drake?

— Se îndrăgostise lulea. Soţul ei rămăsese invalid de mulţi ani. Ea era o femeie de vârstă mijlocie, dar pasională, şi un bărbat de o frumuseţe neobişnuită i-a ieşit în cale. Femeile se îndrăgosteau uşor de el, dar el voia nu frumuseţea femeilor, ci exerciţiul propriului său impuls creator de a crea frumuseţe. Pentru asta avea nevoie de bani – de mulţi

bani. În ceea ce priveşte dragostea – se iubea numai pe sine. Era un Narcis. Mi-am amintit un vechi cântec franţuzesc pe care l-am auzit acum mulţi ani…

Începu să fredoneze încet.

Regarde, Narcisse.

Regarde dans l'eau.

Regarde, Narcisse, que tu es beau.

Il n'y a au monde.

Que la Beauté.

Et la Jeunesse, Hélas!

Et la Jeunesse… Regarde, Narcisse…

Regarde dans l'eau… 14

— Nu-mi vine să cred, pur şi simplu nu-mi vine să cred că cineva ar comite o crimă pentru a-şi face o grădină pe o insulă grecească, spuse doamna Oliver cu neîncredere.

— Nu poţi? Nu poţi să vizualizezi felul cum o avea el în minte? Numai piatră, dar în aşa fel proiectată încât să ofere toate posibilităţile. Pământ, tone întregi de pământ fertil pentru a îmbrăca oasele dezvelite ale stâncilor – şi apoi plante, seminţe, arbuşti, copaci. Poate că a citit în ziare despre un milionar care a construit o grădină pe o insulă, special pentru femeia pe care o iubea. Şi aşa i-a venit şi lui ideea – să creeze el o grădină, dar nu pentru o femeie, ci… Pentru sine însuşi.

— Totul mi se pare o nebunie.

— Da. Se întâmplă. Mă îndoiesc că s-ar fi gândit măcar la acest motiv ca fiind sordid. Pur şi simplu l-a considerat a fi necesar pentru a crea mai multă frumuseţe. O luase razna cu creaţia. Frumuseţea locului Quarry Wood, frumuseţea altor grădini pe care le proiectase şi le realizase, iar acum îşi imagina chiar mai mult – o întreagă insulă de frumuseţe. Şi apoi mai era Rowena Drake, îndrăgostită până peste cap de el. N-a însemnat pentru el nimic altceva decât o sursă de bani cu care putea crea frumuseţe. Da – probabil că înnebunise. Cei pe care zeii îi distrug, mai întâi le iau minţile.

— Chiar îşi dorea insula aceea aşa de mult? Chiar şi cu Rowena Drake legată de gâtul lui? Dându-i mereu ordine?

— Se mai întâmplă şi accidente. Cred că şi doamnei Drake i s-ar fi putut întâmpla unul la momentul potrivit.

— Încă o crimă?

— Da. A început simplu. Olga trebuia să fie îndepărtată pentru că ştia despre codicil – şi urma de asemenea să fie ţapul ispăşitor, să fie înfierată drept falsificatoare. Doamna Llewelyn-Smythe ascunsese documentul original, aşa încât cred că tânărului Ferrier i se dăduseră bani să redacteze un document fals asemănător. Un fals atât de evident, încât ar fi trezit imediat suspiciuni. Acest lucru i-a pecetluit moartea. Lesley Ferrier, după cum am hotărât de la început, nu avusese vreun aranjament sau vreo idilă cu Olga. Aceasta a fost o sugestie pe care Michael Garfield mi-a făcut-o, dar eu cred că Michael a fost cel care i-a dat bani lui Lesley. Michael Garfield era cel care ţintea la afecţiunea fetei, avertizând-o să nu dezvăluie nimic despre această idilă şi să nu îi spună stăpânei sale, promiţându-i un posibil mariaj în viitor, dar în acelaşi timp însemnând-o cu sânge rece drept victima de care el şi Rowena Drake aveau nevoie, dacă banii le-ar fi revenit lor. Nu era necesar ca Olga Seminoff să fie acuzată de fals sau să fie urmărită injustiţie. Trebuia doar ca să fie suspectată de acest lucru. Falsul părea că este în beneficiul ei. Putea fi făcut de ea foarte uşor, existau dovezi în sensul că îi imita scrisul stăpânei sale, iar dacă ea ar fi dispărut brusc, s-ar fi presupus nu numai că a fost o falsificatoare, dar şi că şi-ar fi ajutat stăpâna să moară subit. Aşa că la momentul oportun, Olga Seminoff a murit. Lesley Ferrier a fost ucis în ceea ce se spune că ar fi fost o bătaie între bande rivale sau ar fi fost înjunghiat de o femeie geloasă. Dar cuţitul găsit în fântână corespunde îndeaproape urmelor de cuţit pe care le-a primit el. Ştiam că trapul neînsufleţit al Olgăi trebuie să fie ascuns pe undeva prin zonă, dar n-aveam nici o idee unde, până când am auzit-o pe Miranda într-o zi întrebând

despre fântâna dorinţelor şi rugându-l pe Michael Garfield să o ducă acolo. Iar el a refuzat-o. La scurt timp după, pe când vorbeam cu doamna Goodbody, am spus că mă întreb unde o fi dispărut fata aceea, iar ea a zis: „Ding dong del, în fântână-un motănel”, şi atunci am fost sigur că trupul fetei se afla în fântâna dorinţelor. Am descoperit că era în pădure, în Quarry Wood, pe o pantă nu departe de casa lui Michael Garfield şi m-am gândit că Miranda văzuse fie crima propriu-zisă, fie ascunderea ulterioară a cadavrului. Doamna Drake şi Michael se temeau că ar fi putut exista un martor -dar nu aveau nici o idee cine ar putea fi – şi întrucât nu se întâmplase nimic, s-au liniştit. Şi-au făcut planuri – nu se grăbeau, dar au început să pună lucrurile în mişcare. Ea vorbea despre cumpărarea de terenuri în străinătate – le dădea oamenilor impresia că vrea să plece din Woodleigh Common. Prea multe asocieri nefericite, se referea mereu la durerea pe care o simţise la moartea soţului ei. Totul mergea ca pe roate, şi apoi a venit şocul de la petrecerea de Halloween şi afirmaţia neaşteptată a lui Joyce că fusese martora unei crime. Aşa încât acum Rowena ştia, sau credea că ştie, cine fusese în pădure în acea zi. Prin urmare a acţionat rapid. Dar asta nu a fost tot. Tânărul Leopold i-a cerat bani – voia să cumpere nişte lucruri, după cum spunea el. Ceea ce el bănuia sau ştia nu e prea clar, dar cum era fratele lui Joyce, cei doi au crezut că ştia mai multe decât cunoştea de fapt. Astfel – a fost ucis şi el.

— Pe ea ai suspectat-o datorită dovezii cu apa, spuse doamna Oliver. Cum ai ajuns să îl suspectezi pe Michael Garfield?

— Se potrivea, explică simplu Poirot. Şi apoi – ultima oară când am vorbit cu Michael Garfield, am fost sigur. Mi-a zis râzând: „Piei din faţa mea, Satană. Duceţi-vă cu prietenii dumneavoastră poliţişti”. Şi am ştiut atunci cu siguranţă. Era invers de fapt. Mi-am spus: „Eu te las pe tine în spate, Satană”. Un Satana atât de tânăr şi de frumos precum Lucifer le poate părea muritorilor…

În încăpere se mai afla o femeie. Până în acel moment nu vorbise, însă începu să se foiască pe scaun.

— Lucifer, spuse. Da, înţeleg acum. El a fost întotdeauna aşa.

— Era foarte frumos, spuse Poirot, şi iubea frumuseţea. Frumuseţea pe care o făcea cu propria minte, imaginaţie şi cu propriile mâini. Ar fi sacrificat orice pentru ea. Cred că, în felul său, o iubea pe Miranda, dar era gata să o sacrifice pentru a se salva pe sine. I-a planificat moartea cu foarte multă grijă – a făcut din ea un ritual şi, cum s-ar zice, i-a îndoctrinat şi ei ideea. Ea trebuia să îi spună când urma să plece din Woodleigh Common – a instruit-o cum să facă să se întâlnească cu el la han când dumneata şi doamna Oliver luaţi prânzul. Urma să fie găsită la Kilterbury Ring, acolo, lângă semnul securii duble, cu un pocal auriu lângă ea – un sacrificiu ritualic.

— Nebun, zise Judith Butier. Trebuie să fi fost nebun.

— Madame, fiica dumneavoastră este în siguranţă, dar este ceva ce îmi doresc foarte mult să ştiu.

— Cred că meritaţi să ştiţi tot ce vă pot spune, Monsieur Poirot.

— Ea este fiica dumneavoastră – dar este şi fiica lui Michael Garfield?

Judith tăcu un moment, după care recunoscu:

— Da.

— Şi ea nu ştie asta?

— Nu. Habar nu are. Faptul că l-a întâlnit a fost o simplă coincidenţă. L-am cunoscut când eram tânără. M-am îndrăgostit nebuneşte de el după care… După care mi s-a făcut frică.

— Frică?

— Da. Nu ştiu de ce. Nu de ceva ce ar face sau chestii de genul acesta, pur şi simplu de firea sa. Blândeţea sa, iar în spatele acesteia, răceală şi sânge rece. Mi-era frică şi de pasiunea sa pentru frumuseţe sau pentru creaţie. Nu i-am spus că eram însărcinată. L-am părăsit, am plecat şi copilul

s-a născut. Am inventat povestea cu soţul pilot care a murit într-un accident de avion. M-am tot plimbat din loc în loc. Am ajuns la Woodleigh Common mai mult sau mai puţin din întâmplare. Aveam nişte cunoştinţe în Medchester pentru a-mi găsi un post de secretară. Şi apoi, într-o zi, Michael Garfield a venit aici să lucreze la Quarrywood. Nu cred că mi-a păsat. Totul se terminase demult, dar, mai târziu, deşi nu mi-am dat seama cât de des mergea Miranda în pădure, am început să mă îngrijorez…

— Da, zise Poirot, a fost o legătură între ei. O afinitate naturală. Am observat asemănarea dintre ei – numai că Michael Garfield, urmaşul lui Lucifer cel frumos, era malefic, în vreme ce fiica dumneavoastră este inocentă şi înţeleaptă, şi nu există nimic rău în ea.

Se duse la biroul său şi luă un plic. Scoase din el un desen delicat în creion.

— Fiica dumneavoastră, spuse el.

Judith se uită la el. Era semnat „Michael Garfield”.

— O desena lângă pârâu, zise Poirot, în Quarry Wood. A desenat-o, după cum a zis el, pentru a nu o uita. Îi era frică să nu o uite. Nu l-ar fi oprit totuşi să o omoare. Apoi, arătă către un cuvânt scris cu creionul sus, în partea din stânga. Puteţi să citiţi asta?

Îl citi încet pe litere.

— Ifigenia.

— Da, zise Poirot, Ifigenia. Agamemnon şi-a sacrificat fiica pentru a avea vânt bun să-şi ducă navele spre Troia. Michael şi-ar fi sacrificat fiica pentru a-şi construi o nouă Grădină a Edenului.

— Ştia ce face, spuse Judith. Mă întreb, dacă a avut vreodată regrete?

Poirot nu răspunse. În mintea sa se contura imaginea unui bărbat de o frumuseţe deosebită stând lângă piatra megalitică însemnată cu securea dublă şi strângând în degetele moarte pocalul auriu pe care l-a luat şi l-a golit în

momentul în care providenţa intervenise pentru a-i salva victima şi a face dreptate.

Astfel murise Michael Garfield – „o moarte binemeritată, gândi Poirot – dar, vai, nu va mai exista nici o grădină care să înflorească pe o insulă din mările greceşti… În schimb, va exista Miranda – plină de viaţă, tânără şi frumoasă”.

Ridică mâna lui Judith şi o sărută.

— La revedere, madame, şi să-i amintiţi fiicei dumneavoastră de mine.

— Ar trebui să vă ţină mereu minte pentru tot ceea ce vă datorează.

— Mai degrabă nu, unele amintiri e mai bine să fie îngropate. Se duse apoi la doamna Oliver.

— Noapte bună, chère madame. Lady Macbeth şi Narcis. A fost foarte interesant. Trebuie să îţi mulţumesc pentru că mi-ai atras atenţia asupra acestui lucru…

— Asta-i bună! Exclamă doamna Oliver pe un ton exasperat, dai vina pe mine, ca întotdeauna!

SFÂRŞIT